HAK ve BÂTIL

Bir Müslümanla Bir Hıristiyanın MEKTUPLAŞMALARI

YAZAN
İzzeddin Efendi

ÇEVİREN
Aşmî Yusuf Ziya Efendi

Sadeleştiren
OSMAN CİLÂCI
Konya Yük. İslâm Enst.
Öğretim Üyesi

DENİZKUŞLARI MATBAASI
1975 — KONYA

ÖNSÖZ

«El-Fâsıl Beyne'l-Hakkı ve'l-Bâtıl» adındaki bu kitabı, Mısırlı İzzeddin Efendi yazmış, Adana'lı Asmaî Yusuf Ziya Efendi H. 1316/M. 1898 yılında Türkçeye tercüme etmiştir (X)

Takdim yazısında mütercim, bu kitabın; «Müslümanlar arasında Hıristiyanlığı yaymak isteyen misyonerlerin İslâmiyet aleyhindeki hezeyanlarını çürütmek için kaleme alındığını, ciddi ve sağlam bahisleri ihtiva ettiğini» açıklamaktadır.

Kitap iki mektuptan ibarettir. Birinci mektup bir hıristiyan tarafından bir müslümanı hıristiyan dinine dâvet için yazılmış, ikinci mektup ise bu dâveti reddetmek için kaleme alınmıştır.

Kitapta geçen âyet mealleri H. Basri Çantay'ın Kur'an-ı Hakîm ve Meâl-i Kerim'inden, Tevrat ve İncil cümleleri ise Kitab-ı Mukaddes

---

«Adana'lı Asmaî Efendi'nin esas adı Yusuf Ziya'dır. Asmaî mahlâsı ile şöhret yapmıştır. El-Fâsıl Beyne'l-Hakkı ve'l-Bâtıl tercümesi Adana'lı Asmaî Yusuf Efendi'nin eseri olup Mısır'da tab olunmuştur. Bu eserin aslı Mısır ülemâsından İzzeddin Efendi tarafından müellef ve matbudur» (Bursa'lı Mehmet Tâhir, Osmanlı Müellifleri, İst., 1333/H., I, 247, 268)

Şirketi'nce 1958 de İstanbul'da Türkçe olarak neşredilen Kitab-ı Mukaddes'ten alınmış, açıklanması gereken kelime ve terimler ise dipnotlarda gösterilmiştir.

Türkçe tercümesinden sadeleştirerek neşre hazırladığımız bu eserde konuşulan dil esas tutulmuş, mecbur kalınmadıkça tercüme edildiği zamanki ifade tarzlarına dokunulmamıştır. Kitabın daha iyi anlaşılabilmesini temin için sık sık eserin Arapça aslına müracaat edilmiş ve gerekli yerlere ara başlıkları konulmuştur.

Misyoner faaliyetlerinin her geçen gün büyük bir hızla gelişme istidadı gösterdiği asrımızda, Türkçeye 1898 yılında, yani bundan 77 yıl önce tercüme edilmiş olmasına rağmen bu kitapta söylenenler, canlılığını bugün bile muhafaza etmektedir.

Yurt dışındaki işçilerimizin, bilhassa gençlerimizin kendilerini bu gibi eserlerle güçlendirmeleri gerekmektedir.

Eser, bu gayeye hizmet edebilirse yazar ve çevirenin ruhu şâd olacaktır.

Konya, 29 Mayıs 1975

Osman Cilâcı

«Ey iman edenler, siz Allah'ın (Dinine, O'nun Peygamber-i zîşanın)a yardım ederseniz o da (düşmanlarınıza karşı) size yardım eder ve ayaklarınızı sâbit kılar» (1). (2)

HATIRLATMA

Muhterem okuyucularıma haber vereyim ki, Avrupada son zamanlarda neşredilmiş olan (Resâilu'l-Kindî) adında Arapça bir kitap, H. 1300/M. 1882 yılında elime geçmişti. Bu kitabın eski bir câmide bulunmuş olduğunu, neşreden özellikle hatırlatmaktadır.

Kitap iki mektuptan ibarettir. Birinci mektup Hıristiyan tarafından arkadaşı olan bir Müslümanı Hıristiyan Dinine davet için yazılmış, ikinci mektup ise bu Hıristiyanın mektubunu tafsilatlı olarak reddetmek ve çürütmek için kaleme alınmıştır.

---

(1) *«İslâm haklarını müdâfaada ve küffâr ile muharebede sebat verir» (Celâleyn, Medârik, Beyzâvî)*

(2) *Muhammed (S.A.V.) Surei, 7.*

Haddim olmadığı halde bu kitabı gözden geçirmiş, fikir ve maksadını anladıktan sonra bir reddiye yazmayı düşünmüştüm. Ancak bazı kere, yetkili bir kişinin henüz yapmadığını tesadüf yapıveriyor; çünkü eski kiliselerin birinde rastgele bir eski kitap bulmuştum. Adı **El-Fâsıl Beyne'l-Hakkı ve'l Bâtıl'dır.** Bunu aldım. Düşüne düşüne gözden geçirdim. Kaleme almayı tasarladığım «reddiye»ye karşılık bununla yetinmeyi uygun gördüm. Çünkü bu kitabı **Fesâlu'l-Kindî**'ye cevap olarak yazılmış buldum. Şöyle ki:

Bu kitap iki mektuptan ibarettir. Birincisi Hanna Makar adında bir hıristiyan tarafından arkadaşı bulunan İzzeddin adında bir müslümanı hıristiyan Dini'ne davet için yazılmıştır. İkincisi de müslüman tarafından hıristiyan'ı büsbütün red için kaleme alınmıştır. Bundan dolayı boş vakitlerimi, bu kitabın zamanla bozulan yerlerini düzeltmeye, hatâlarını doğrultmaya harcadım. İşte şimdi de bunu din kardeşlerim arasında neşrediyorum. Maksadım ise, ancak her yerin bir sözü olduğunu, köşede bucakta saklılar bulunduğunu meydana çıkarmaktır.

İLK KARŞILAŞMA

İzzeddin diyor ki, bir iş için Mısır'a gitmiştim. Hıristiyan ünlülerinden ve ileri gelenlerinden Hanna Makar adında birisi ile rastgele tanışıp görüştüm. Bu zat sohbetimden hoşlandığı için çok kereler geliyor, beni buluyordu. Dinini bana beğendirmek için bir gün hıristiyanlığa dair lâf açtığında, doğru sözlülüğüne inanılır bir hakem heyeti huzurunda kendisine şöyle demiştim:

«Hıristiyanlara, dinlerinin doğru olduğuna dair delil getirmelerini teklif etmem, ancak aklın kabul edebilece-

ği bir surette hıristiyanlığı tasvir etmelerini isterim. Eğer ederse hıristiyanlığın doğruluğuna dair delil istemeyerek bununla yetinirim.»

Derken bu zat dinlerini kendisi anlatmak istediyse de *uyduramadığından «biz dîni açıklamakla yükümlü değiliz, ancak Hz. İsa (A. S.) Efendimiz bizi inanmakla mükellef tutmuştur. Bize lâzım olmayanın ve dinimizde bulunmayanın üzerinde durmayız»* diye doğruluğunu ve yanlışlığını düşünmeksizin kendilerinden öncekileri taklid ile, âciz kişilerin yaptığı gibi kuru lâf yoluna sapmıştı.

Kendisine dedim ki: «İnançta bir şey için bir şeyin varlığını veya yokluğunu ispat etmen gereklidir. Ve bu da iki şeyi düşünüp bilmekten meydana gelir; birisi hakkında hükmolunanın, diğeri de verilen hükmün bilinmesidir. Diyelim ki siz inancınızı dile getiren bir cümledeki hükme inanmakla mükellefsiniz. Halbuki cümledeki hükümle mükellef olan, cümledeki kelimelerin ifade ettiği *mânâları da tek tek bilmekle mükellef olur. Şu halde siz* inancınızı dile getiren cümledeki unsurları da anlatmakla *mükelefsiniz. Şimdi dininizi bana anlatınız. Susa* kaldı. Diliyle yakalandığını, eliyle tuzağa tutulduğunu görünce dedi ki: «*Bana üç gün süre tanıyınız.* İbnu'l-Assâl (ilâhiyâtcılardandır) ile bir kere görüşeyim, gereken delileri *size getireyim.*» Gidiş *o gidiş.* Bir daha ne gördüm ne de geri döndü.

Bir aydan fazla zaman geçtikten sonra bana gönderdiği tafsilatlı mektubunda, haklı olduğuna dair delil getirmesi şöyle dursun, henüz açıklamasından âciz kaldığı Hıristiyanlığa beni davet ediyordu. Mektubu dikkatle okudum, bunların ne doğru bir akıl, ne de dürüst bir görüş sahibi olduklarını gördüm. Bunlar, geçmişlerin azgınlık içinde kaldıklarını göre göre izlerine düşmüş-

lerdir. **Kafalarını cehâlet kaplamış, her yanlarını bilgisizlik** sarmıştır.

Artık bunları muhatap almamaya, saçmalıklarına kulak asmamaya niyet etmiştim. Fakat bazı dostlarım bunu bırakmam ve mektubuna cevap vermem hususunda ısrar ettiler. Bunun üzerine dostların sözünü tuttum. Mektubuna cevap olmak üzere kendi kitaplarına dayanarak şu mektubu yazdım ve adını **«el-Fâsıl Beyne'l-Hakkı ve'l-Bâtıl»** koydum. Dönüşüm yaklaşmıştı. **Hemen** tamamladım ve Hanna **Makar'a** göndererek geldiğim yere döndüm.

Allah'tan istedim ki *şu kitabım gafillere bir uyarma, şaşkınlara bir rehber olsun. Gafletlerinden uyanarak bu kötülükleri ve rezaletleri görsünler.*

BİRİNCİ MEKTUP

(Hıristiyan Hanna Makar'dan Müslüman İzzeddin'e)

Baba, Oğul, Rûhu'l-Kuds adıyla başlarım.

Allah'a şükür ki dininde bize rehber oldu. Kudretiyle imdadımıza yetişti. Oğlu'nu ve sevgilisini bize hâs kıldı. Yerle gök içindekilerinin yaratıcısı olan Rabbimiz İsa Mesih, rahmetini üzerimize yaydı. Mukaddes kanını yolumuza feda ile bizi cehennem azabından kurtardı. Yasak edilen meyveyi yediğinden dolayı Âdem oğullarının boynuna binen günahı kaldırdı. Mesih kendi kanını feda ederek bizi kurtardı. Cehennem azabından bizi korudu. Âdem oğullarının boynunda hâlâ günah bâki olduğu için onların hepsi hoşnutluğa ersinler diye kendi kanını akıttı da bu sayede kendisini inkâr ile hakkında şüphe edenlerin dışında herkes kurtulmuş oldu.

Zekâna hayran olduğum, anlayışlı bir kimse bulunduğunu yakinen bildiğim için seni kendime dost edin-

miş ve meclisinde bulunarak dinim hakkında konuşmalar yapmıştım. Maksadım, sana hak yolunda bir rehberlikti. Ne yapayım ki doğru olmayan dininde körü körüne inanç içindesin ve konuşmanda demagoji yapıyorsun. Ancak pek eminim ki, toplantımız tekrarlanaydı dinimizin doğruluğuna seni mutlaka ikna ederdim; sen de hidâyete ererdin.

Elden ne gelir. Sıhatimin bozulması, sana verdiğim sözü yerine getirmekten beni alıkoydu. Bundan dolayı sana şu mektubumla haber veririm ki, dinimizde hikmet ve sırları hıristiyan olmadıkça ve dinimize girmedikçe akıl anlayamaz.

Rabbin rahmetine kavuşmak ve cennetine ulaşmak arzusunda isen, Allah'a iman et ve de ki Allah olan İsa, Allah'ın Oğludur ve Allah, İsa (Allah'ın Oğlu) vé Rûhu'l-Kuds, ekanim-i selâse (üç asıl) dır ve üçü bir «asıl»dır. Artık böylece kurtulmuş ve doğru yola girmiş olursun.

Senin Peygamberinin getirdiği kitapta İsa'nın Rûhû'l-lah ve Kelimetu'llah olduğunu, dünya ve âhirette itibarlı bulunduğunu okumadın mı?

Öyle ya! Cihanda Allah'ın Oğlu olan İsa'dan daha itibarlı kim vardır?

Senin Peygamberinin kitabında İsa'nın ölüleri dirilttiği yazılıdır. Kendisinin Allah olduğuna bu delil yetişir. Bundan başka havârilerden bazıları, ölüleri diriltme gücü ile desteklendiğinden bunlar da İsa'nın yaptığı gibi ölüleri dirilttiler.

Artık İsa tarafından bunların her biri bir tarafa gönderildi ve emirlerini halka bildirmeleri için görevlendirildiler.

Halbuki İsa kendi dinini evvelce halka kendisi öğretiyordu. Bütün insanlar bunun alçak gönüllü olduğunu gözleri ile gördüler. Demek ki Yaratıcılarının yaptığı gibi yapmak kendi üzerlerine vâcip oldu. Çünkü Allah, kendi ilâhlığını halkın ikrar etmelerini öğretmek için elçi ve aracı kıldığı peygamberlerinin diliyle âleme hitap edip; bunlar da bütün cihanda fenalığı görünen puta tapıcılıktan insanların vazgeçmelerini emrettikten sonra, kendi gelmediğini bahâne etmesinler diye bizzat halka hitap için gökten yeryüzüne indi. Aracıya lüzum görmiyerek doğrudan doğruya halka kendisi hitap ettikten sonra artık kimsenin diyecek bir sözü kalmaz. Rahmetini yarattıkları üzerinde tamamlamak konusunda bizzat kendilerine hitap ettiği için söz tutmadıklarına göre dileyecek özürleri de kalmaz.

Bizzat gökten indi. Annesi olan bâkire Meryem'in (3) rahmine girdi. Ezelî hikmeti gereğince bundan kendisine bir perde yaptı; çünkü en üstün bir yaratık idi. Vücut yönünden yaratılmış ve nefsi tarafından yaratıcı bulunan «kelime» ise Allah'dır, kendi vücudunu kendi yarattı. Anasını yarattı. Anası önce insan idi. Kendisi daha önce ilâh idi yani gerçek anlamıyla hem Allah hem insandı.

Yarattıkları üzerinde merhameti sonsuz olduğu için haça çıkarak kanını döktü. Düşmanları olan yahudilere hoşnutsuzluğunu göstermek için kendini teslim etti. Yakaladılar. Çarmıha gerdiler. Kanı içine aktı. Eğer dışarıya akarak yere döküleydi, bütün dünya kupkuru olurdu. Kanından ancak bir damlası düştüğü yerde papatya çiçeği bitti. Çünkü Allah'ın yüceliğini küçümsediğinden do-

---

(3) «İbranice Miryam, hanımefendi, hâtun» mânâsına gelir. (İncil, Patavu, 1959, S. 7)

layı bir günahkâr kulu bulunan Adem'den intikam alması ezelî hikmetinde yoktu. Efendinin derecesi yüce ve kulun derecesi aşağı olduğu için Allah Âdem'den intikam almak istemedi. Ancak kendi gibi Allah olan bir insandan intikam almak istedi ve tıpkı kendisine eşit olan İsa Mesih'in asılmasıyla (haça gerilmesi) âsî Âdem'den hakkını almış oldu.

HZ. İSA'NIN HAÇA GERİLİŞİ İDDİASI

Allah'ın kulu İbnullah cuma günü saat 09.00 da yahudiler tarafından çarmıha gerildi.

Yahudiler İsa'yı haça gerdiklerini söylerler. Siz ise bunu inkâr ediyorsunuz. Zira bizce haça gerilmeyi inkâr etmek küfür sayıldığından inanmayan kâfir olur. Şu kadar var ki siz İsa'ya saygı gösterirsiniz. İşte buna ve sana olan sevgime dayanarak ümit ederim ki Allah, size doğru yolunu gösterir.

İnandığınız şeyler iyidir. Pek çok doğru ve hayır da vardır. Eğer İsa'ya iman ile, yer ve göklerin yaratıcısı olduğunu da dil ile söyleseydiniz imanınız tamam olurdu.

Tevrat, Zebur, A'mâl-i Rasûl'i (4) okuduğunuzda şüphe yoktur. İşte şu saydıklarım için olan şahitlere değer ver. Bizim duamız okunan duaların en iyisidir. O da işte şudur: «Ey gök yüzünden olan pederimiz ismin kutsal olsun. Melekûtun (5) gelsin. İraden göklerde olduğu gibi yeryüzünde de yerine getirilsin. Günlük ekmeğimizi

---

(4) *İncil'den sonra gelen beşinci kitap. Rasullerin İşleri ve Havârilerin İşleri de denir.*

(5) *Hükümdarlık, saltanat, azamet, ruhların ve meleklerin âlemi.*

bize bugün ver. Bizi, suçlu olanları bağışladın gibi bizim suçlarımızı da bağışla. Bizi azdırma. Bizi kötülük işleyenlerin şerrinden kurtar» Âmin.

(Ey Meryem, sana selâm olsun. Sen nimetle dolmuşsun. Rab seninle beraberdir. Sen kadınlar arasında mübareksin. Dünyaya getirdiğin İsa da mübarektir. Ey mukaddes Meryem, ey Allah'ın anası! Biz günahkârlara hem şimdi, hem de öldüğümüzde dua et). Âmin. İşte bunlar bizim duamızdır.

Dinimizin inanç esasları beştir. Bunlar da vaftiz olmak, teslise inanmak, oğlun İsa ile ayni vücut olduğuna inanmak, (6) mukaddes kurban ekmeğine inanmak, papaza günahları söylemektir. (7)

---

(6) *«Hz. Meryem'in karnında İsa'nın cesedi ile cesedlendiğine inanmak» (Abdullah Tercüman, Hıristiyanlığa Reddiye, İst. 1965, s. 52)*

(7) *İngiltere'de Quaker adındaki mezhebin müntesibleri, ne vaftize ne de kurban çöreğine inanırlar. Kiliselerinde İncil dahi okumazlar. Ne belli bir inanç sistemleri, ne bilinen bir âyinleri vardır. Diğer Hıristiyan mezheplerinde olduğu gibi bunların papazları yoktur. Papazlık (8) görevini en dürüst kim ise o yapar. Kiliseleri dört duvarla bir tavandan ibaret sade bir yapı olup ne mihrap, ne vaftiz havuzu, ne mimber ne de resim vardır. Allah'ın Hak Dîn'ine girmek ancak ruh iledir derler. Bütün merasimler, teklifler ve hıristiyanlığın farîzaları bunlarca kaldırılmıştır. Hz. İsa'nın tam olarak Quaker mezhebinde bulunduğunu söylerler» (Mütercim)*

(8) *Mütercim burada «imamlık» kelimesini kullanmıştır. (O. C.)*

VAFTİZİN YAPILIŞ ŞEKLİ

Vaftiz etmek şöyle olur: Bizde her kilisede mermer veya başka şeyden yapılmış bir havuz vardır. Papaz bunu su ile doldurarak üzerine biraz İncil okur. İçine bir parça tuz atar yahut bir miktar Balzam yağı katar. Eğer erginlik çağına gelmiş bir kimse vaftiz olmak isterse, Allah'ın huzurunda şâhitleri olmak üzere birkaç hıristiyanı davet eder. Papaz gelir. Bu havuzun yanında herife der ki: «Baksana! hıristiyan olmak için Allah'ın «üçten» üçüncüsü bulunduğuna îman ve vaftiz olmadıkça cennete giremiyeceğine inanmalısın. Bizi kurtaran İsa Allah'ın oğludur. Annesi Meryem'in karnında ceset haline geldi, hem insan hem Allah oldu, Baba'sından gelen asla nispetle. Annesi cevherinden ise insandır. Öldü. Üç gün sonra dirildi. Göğe çıktı ve Baba'sının sağ yanına oturdu. Kıyamet günü mahlûkat arasında kendisi hükmedecektir. Kilise yetkililerinin inandığı bütün şeylere iman etmekliğin gerekir. İşte bunların hepsine inanıyor musun?» Hıristiyan olacak kimse de «evet inanıyorum» diye cevap verir. O zaman papaz vaftiz suyundan bir miktar alır ve Baba, Oğul, Rûhul-Kuds adına bu şahsın üzerine serper. Sonra bir mendil ile üstünü kurular, savuşur gider. Artık bu adam böylece dinimize girmiş olur.

ÇOCUKLARIN VAFTİZİ

Çocuklarımızı da doğduklarının sekizinci günü vaftiz ederiz. Baba ve annesi çocuklarını alarak kiliseye gelirler. Papazın yanına bırakırlar. Yukarda naklettiğim sözleri papaz aynen söyler. Baba ve anne çocuklarının yerine «evet» diye cevap verirler. Artık çocuk o andan itibaren hıristiyan olmuş demektir. Dinimizde birinci temel olan vaftiz işte böyle yapılır.

TESLİSİN MAHİYETİ

İkinci temel ise teslise îmandır. (9) Yani inanırız ki Allah «üç»ün üçüncüsü olup «üç»te bir ve «bir»de üçtür. İsa da Allah'ın oğlu olup insanlık ve ilâhlıktan ibaret bulunmak üzere kendisinde iki türlü yaratılış vardır. Bu iki tabiat bir yaratılış oldu. İlâh sonradan yaratılmış tam bir insan oldu. İnsan yaratılmamış bir yaratan ve tam bir ilâh oldu. (10)

Üçüncü temel de Oğul'u meydana getiren unsurlar demektir. O da Meryem'in karnında İsa ile ceset haline geldiğine inanmaktır.

KURBAN ÇÖREĞİ

Dördüncü temel kurban çöreğine inanmaktır. Yani inanırız ki hamurdan yapılan bir çöreğe papaz biraz okursa büsbütün İsa'nın cesedi olmuş olur. Nitekim papaz bir miktar şaraba okuyunca o şarab İsa'nın kanı oluyor.

---

(9) *«İngiltere'de Unitarian (Allah'ın birliğine inanan) mezhebi vardır. Bunlar Allah'ın birliğine ve Hz. İsa'nın insan olduğuna inanırlar. İsa'ya İbnullah denmesi ise Süleyman İbnu Davuda da İbnullah dendiği gibi ancak bir saygı gösterişi içindir derler) Mütercim)*

(10) *Hıristiyan mezhepleri teslis mevzuunda anlaşmış gibi görünüyorlarsa da bu birliği açıklamak hususunda pek çok ayrılıklara düşmüşlerdir. Bunlardan biri Yakubiye mezhebidir. Mektup sahibinin Bu mezhepten olması gerekir.*

Bizde kurban çöreğini aşağıdaki anlatacağım şekilde yaparlar:

Has irmikten hamur yoğurup çörek pişirmesini papaz hizmetçisine emreder. Sonra bu çöreği papaz alır bir şişe şarapla kiliseye gelir, çan çaldırır. İbadet için burada toplandığımız zaman bir gümüş kâseye bu şişeden biraz şarap doldurup çöreği de güzel bir mendile koydurur, cemaate doğru uzatır.

Sonra bu çöreği alır, üzerine İsa'nın şu sözlerini okur: «Yahudiler kendisini tuttuğu gece İsa eline bir ekmek alarak gözlerini gök yüzüne dikti ve her şeye gücü yeten Allah'a ta'zimden sonra parçaladı, bu benim cesedimdir, yiyiniz» diye havarilerine (11) parça parça yedirdi. Papaz bu sözleri okuduktan sonra çöreğe karşı secde ederek şöyle der:

«Yer ve göklerin yaratıcısı olan İsa sensin. Sen bütün kâinattan evvel doğan Allah'ın Oğlu'sun. Şeytanın elinden kurtulmamız için Meryem'in karnında sen ağırlandın. Üzerlerine şeytanlar galip gelmiş olan müminlere cennet kapısını açan sensin. Gökte Baba'nın sağında oturan sensin. Beni ve kendi elinle kurtardığın ümmetini varlığamanı dilerim.» Artık bu çöreği bize karşı tutar, hepimiz secdeye varırız.

---

(11) «Yunanca Apostolos gönderilmiş elçi mânâsına gelir» (İncil, Patavıı, 1959, s. 42) «Havâriyyun İsa (A.S.)nın asfiyâsı ve havâssı idi. Ona herkesten evvel bunlar iman etmişlerdi. Oniki zât idi. Havâriyyun «hâlis beyaz» mânâsına gelen «havar»ın ism-i mensubundan cemidir. Safâ-yı muhabbet ve ihlâsa aykırı şeylerden pâk ve müberrâ oldukları için kendilerine o isim verilmiştir. Beyzâvî, Şeyhzâde, Celâleyn» (H. Basri Çantay, Kur'an-ı Hakîm ve Meâl-i Kerim, İst. 1965, 111, 1039)

Bundan sonra eline bir bardak şarap alarak der ki: «Tanrımız olan İsa vefatından evvel bir kâse şarap alıp, içiniz bu benim kanımdır» diye havarilerine vermiştir. Papaz bardağa secde eder ve bize doğru sunar. Biz de secde ederiz. Artık çöreği yer ve şarabı içeriz. Biz de dağılırız. İşte kurban çöreğimizin usulü kısaca bundan ibarettir.

GÜNAHLARIN İTİRAFI

Beşinci temel de papaza günahları itiraf etmektir. (12) Şöyle ki:

---

(12) Hıristiyanlık ne garip bir dindir. 19 asır geçiyor da hâlâ düzeltilmesi ve tamamlanması mümkün olmuyor.

Royter Telgraf Şirketi Londra'dan Mısır'a aşağıdaki telgrafı verdi ve bütün Mısır gazeteleri bunu şöylece neşrettiler:

Londra, 1 Şubat 1882

«Anglikan kiliselerinde kullanılan dua kitabına dair mücadele kızıştı. Bundan dolayı Albert Hol denilen yerde on bin kişi toplanarak Protestan mezhebini kuvvetlendirmek, korumak kilisede «Mes» adı verilen duayı okumak ve papaza günah itiraf etmek kuralının Anglikan kiliseleri kanunundan çıkarılmasına karar verdiler.

Maliye bakanı Belfor, Manchester şehrinde kendisini ziyarete gelen bir heyetin sözlerini kabul ederek, bazı kiliselerin, Anglikan kilisesinin kanunlarına muhalif surette işler yaptıklarını, diyanete ve kiliseye bunun fenalığı dokunmasından korkulduğunu cevap olarak bildirdi»

Sonra gazetelerden öğrendik ki, bunun için Albert Hol cemiyetinde 30 senatör ve 79 milletvekili hazır bulunmuş, kalabalık 15 bin kişiye ulaşmıştır. (Mütercim)

Papaza günahları itiraf etmedikçe cennete giremiyeceğimize inanırız. Gerek büyük, gerek küçük günahları saklamakta kimsenin aslâ kazancı olmaz. Çünkü Papazın bağışlıyacağı günahlar Allah yanında da bağışlanmıştır. İşte dinimizin temelleri bunlardan ibarettir.

Bir de bizde iman ve tesbih kanunu adını verdiğimiz bir sözleşme vardır ki, bunsuz ne bayram nede kurbanımız tamam olur. Roma imparatorlarından olan Kostantin zamanında bunu dinimizin ileri gelenleri oy birliği ile yazmışlar ve meydaan getirmişlerdir.

HIRİSTİYANLIĞIN AHDİ

Ahit şudur:

«Peder olan ve hepsinin idare edicisi ve her şeyin sahibi ve göze görünen ve görünmeyenlerin yaratıcısı bulunan bir Allah'a iman ederiz, bir Allah'ın Oğlu olan İsa'nın Tek Rab olduğuna, bütün kâinattan evvel Baba'dan doğarak yaratılmışların hepsinin ilki bulunduğuna, yaratılmış olmayıp Baba'sının Öz'ünden hak olan Tanrı'dan gelme hak bir ilâh olduğuna, kâinat kendisiyle düzen bulup her şeyi biz insanlar için yarattığına, bizim kurtuluşumuz için gökten inerek Ruhu'l-Kuds'ten cesetlenmek suretiyle insan olduğuna, kendisine gebe kalan bâkire Meryem'den doğduğuna, Platos zamanında çarmıha gerildiğine, gömüldükten üç gün sonra evvelce haber verdiği gibi kalktığına ve göğe çıktığına, Baba'sının sağ yanında oturduğuna, ölü ve diriler arasında hüküm vermek için yer yüzüne tekrar gelmeğe hazır olduğuna» inanırız.

Allah'ın bir hak ruhu olan ve Baba'sından gelerek kendisine secde eden ve kendisini büyük tanıyan Ceb-

rail'e inanırız. Günahların afvedilmesi için vaftize, mukaddes cemaate, ölülerin tekrar dirileceklerine ve hiç ölmiyeceklerine inanırız.

İşte bunlar bizim ahdimizdir. Sizin «Âmentü billâh«» ile başlayan duanıza benzer. Bütün mezheplerimiz bu hususta tek fikre bağlıdır bunsuz bayramımız ve kurbanımızın olmıyacağına inanırız.

Şimdi bunun yüce anlamına ve engin hükmüne dikkatle bir bak, Olabilir ki Allah'ın ilhamı ile bundaki sırları anlayarak içinde bulunduğun bâtıllardan kurtulursun.

Allah her sene Beyt-i Mukaddes'ten (Kudüs) üzerimize nur doğdurur. Allah hiç kimseye vermediğiin piskoposlarımıza vermiştir. Bunların yeryüzünde yapacaklarını Allah gökyüzünde yapar.

Bize günahlarımızdan tevbe ettirirler, günahlarımızı bağışlarlar. Diri ve ölülerin kurtuluşları ellerindedir. Diniz ise sizi aldatmıştır.

Papazlarımızdan bir çokları dininiz aleyhinizde kitaplar yazarak peygamberinizi ve hilelerini türlü şeylerle tarif etmişlerdir. Bu kitaplarda sizin doğru yolda bulunmadığınızı görüyoruz. Hak isę ancak bizim taraftadır, dininizde de bir fayda yoktur; çünkü din hükümlerinin iki çeşit olduğunu biliriz.

Birisi: «Size vurana siz de vurunuz» gibi Tevrat hükmü, diğeri: «Sağ yanağına vurana sol yanağını çevir» gibi İncil hükmüdür. Şu ikinci hükmün birinciden daha üstün olduğunu görüyorsun.

Şu iki hükmün haricinde bir üçüncüsü olamaz. Hak yolda olmadığınıza dair kitabınızdaki.

«Beğendiğiniz kadınlardan iki, üç dört tane alınız» diye yazılı bulunan hükümden daha büyük delil ister misin?

Allah Tevrat'ta Âdem'le eşinde olduğu gibi, bir erkek, bir kadından başkası ile evlenmez demişti. Bir erkek karısını üç defa boşarsa, diğer bir kimse bu kadını alıp boşamadıktan sonra tekrar nikâhlayamaz» diye yazılıdır.

Allah Tevrat'ta: «Bir kimse karısını boşadıktan sonra tekrar nikâh etmek isterse kendisinden başkası buna dokunmamış olduğu halde helâl olur» diye buyurmuştur.

Kitabınızda: «Şüphesiz ki Allah hak yolunda (muharebe ederek düşmanları) öldürmekte kendileri de öldürülmekte olan müminlerin canlarını ve mallarını - kendilerine cennet (vermek) mukabilinde- satın almıştır. (Onun) Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da (zikrolunan bu va'di) kendi üzerine hak (ve kat'i) bir va'ddir. Allah kadar ahdine vefa eden kimdir? O halde (Ey mü'minler) yapmış olduğunuz bu alış - verişten dolayı sevinin. Bu en büyük saadettir» (13) diye buyurulmaktadır.

Allah Tevrat'ta: «Âdem oğulları arasında vuruşma olmasın, çünkü ölen de öldürülen de cehennemliktir» diyor. Kendi kitabından sana naklettiğim şeyler hakkında dinin temel prensiplerinden biri olan nesh meselesi, bahâne edebileceğin tuhaf bir şey değildir. Asıl tuhafı «Tevrat ve İncil'de sâbittir» diye yazılı olmasıdır. Halbuki mesele Tevrat ve İncil'de bunun aksinedir.

Daha gülünç olanı, İsa'nın annesi Meryem hakkın-

---

(13) et-Tevbe, 3

da : «Namusunu (dâmen-i ismet), haramdan koruyan İmran'ın kızı Meryem» denmesidir.

Diğer bir yerde de: «Ey Hârun'un kız kardeşi, senin baban (İmran) zina eden değildi. Ve annen zina yapmış değildi» deniyor.

Halbuki İsa'nın annesi ne Hârun'un kız kardeşi, ne de İmran'ın kızı idi. Ancak babasının ismi Ya'kim dir. Siz ise Musa ve Hârun'un kız kardeşi bulunan İmran'ın kızı Meryem'i zannediyorsunuz.

Şeytan hakkında kitabınız diyor ki: «Allah şeytanı da mı secde etmediği için gök yüzünden indirdi?»

ŞEYTAN VE CENNET HAKKINDAKİ GÖRÜŞLERİ

Tevrat'ta, «Allah Âdem'i yaratmazdan evvel şeytanı gökyüzünden indirdi. Çünkü şeytan Allah'a kendisini denk tutmak ve meleklerden çok şerefli olmak istedi. Ve bunlara ben ateşten olduğum için yaratıcım yoktur. Bana bir kürsü kurunuz, Allah gibi (hâşâ) olayım der iken, daha sözünü bitirmeden Allah bunu ve kötü fikirlere sapmış olan arkadaşlarını gökten yerin dibine indirdi» diya yazılmıştır.

Bir de diyorsunuz ki Tevrat, Zebur, İncil ve Â'mal-i Resûl'de pek çok bozukluk vardır. Biz bunları senin keyfine göre sanki azaltmış veya çoğaltmışız. Bu sizin küfrünüzdür ve elinizde de buna dair bir belgeniz yoktur.

Bütün kitaplarımızı bir kere okusanız şimdiye kadar olan faziletlerimizi anlarsınız. Bizde kerem sahibi insanlar vardır ve icab-ı halinde büyüklüklerinin delillerini gösterirler. Eğer sen her sene İsa'nın doğum günü kutladığımız bayramımızda aramıza doğan bir yeni

nuru, vaktiyle Endülüs'teki bir kilisemizde ortaya çıkan Allah'ın elini göreydin; pek garip ve acaip şeyler görmüş olurdun.

Siz cennette yemek, içmek ve nikâh'ın olduğunu söylüyorsunuz. Bunlar ise peygamberinizin getirdiği kitapta yazılmıştır. Biz bunların hepsini inkâr ediyoruz. Bunların her hangi bir tarzda meydana gelmesi hiç mümkün değildir. Kıyamet günü ten ve canımızla dirilip toplanırız amma yiyip içmeyiz.

Hıristiyanlık, dünyada kılıç ve zor kullanmaksızın yayılmıştır. Dininiz ise kılıç zoru ile yayıldı.

Peygamberinizin kavimlerle savaşması ve gâlip gelmesi işlerimizin değişmesine ve kâfir sayılmamıza sebep oldu.

Kitabınızda «Meryem'in Oğlu İsa Allah'tır diyenler kâfirdirler» diye yazılıdır.

Araplar memleketimize girdiler. Evlerimizi yıktılar, ırzlarımıza geçtiler. (14)

Allah'ın Oğlu İsa hor ve hakîr olarak geldi. Kimse ile kavga etmedi. Tutuldu. Uğrumuza çarmıha gerildi. İsa bizim Allah'ımız ve yaratıcımızdır.

Rızıklarımızı veren, bizi yaşatan ve öldüren kendisidir. Üstünlük ve cömertliğinden dolayı günahlarımızı bağışlar. Bizi rahmetine gark eder.

Dostum, zeki olduğunu bildiğim ve seni sevdiğim için işte bu mektubumla nasihatler ediyorum. İbret al ve buna göre gerekli hazırlığı yap.

Allah bunu senin nurun ve kurtuluşuna vesile kılsın. Âmin.

---

(14) *Bu sözler tamamen asılsızdır. Yazarın hıristiyanlık taassubu neticesinde ortaya attığı, iftiradan öteye geçmeyen ve tarihen ispatı mümkün olmayan hezeyanlardır. (O. C.)*

İKİNCİ MEKTUP

(MÜSLÜMAN İZZEDDİN'DEN HANNA MAKAR'A)

Şaşarım, Mesihî Nasârâ neyler?
Nasıl bir Peder'e de nisbet eyler?

Yahudiler bunu verirler,
Öldürdüler, çarmıha gerdirdiler.

Hani ya o zaman nerede idi Peder,
Oğlunu terkinden acep düşmanlar.

Memnun mu ettiler, ya daralttılar?
Ezâlarından memnunsa Allah.

Yahûdâ Nasârâ hamd eylesünler,
Yok, daralmış ise terk eylesünler,
Gâlip yahudiye artık tapsunlar.

BİSMİLLÂHİR-RAHMANİ'R-RAHÎM

Başlangıcının evveli ve sonsuzluğunun sınırı bulunmayan Allah'a hamd ederim ki, bir alâmeti olmak üzere İsa'yı babasız, Havva'yı annesiz ve Âdem'i topraktan yaratmıştır.

Cevher, ârâz ve cesetten tenzih edenlerin hamdî ile hamd eyler, Baba olmak veya Oğlu bulunmaktan kurtulmuşların şükrü ile şükrederim. Mağlûp edilemez bir Allah olduğuna, asılıp (salp) öldürülemez ve her şeyi yok etmeye güçlü bulunduğuna şahadet ederim.

İsa' ve Musa'nın müjdelediği Hz. Muhammed'in, O'nun bir kulu ve elçisi olduğuna şehadet ederim. Hepsinin üzerine salat ve selâm olsun.

Allah katında beğenilen din İslâm Dîni'dir. Kim ki İslâm'dan başka din ararsa aradığı din ondan kabul olunmaz, o kimse âhirette zarara uğrayanlardandır.

A! Şaşkın herif! Allah'ın kitabını bilgisizliğin yüzünden yeriyorsun ve o kitabın hitabındaki üstünlüğü bilmiyerek kendine göre yorumlamaya kalkışıyorsun. Ne az ne de çok, senin bir şey bildiğin yoktur. İleri görüşlülüğüne baş vurarak vicdanına gerçekten bir kanaat geldi mi? Kur'an-ı Kerim'in, bilmediğin bir dil ve anlamadığın bir lisanla inmiş olduğunu biliyor musun? Bunun ayrı bir mânâ taşıdığını bir Allah, bir de ilimde derinliğine bilgi sahibi olanlar bilir.

Bilgisizliğini gösteren sözünün en tuhaf tarafı, bir Müslümanı Allah'a îmana çağırman ve bir mümini zaten inandığı halde Meryem oğlu İsa tarafına teşvik etmendir. Bu iki şey ise yüreklerimizde yer tutmuş ve başlarımızda karar kılmıştır.

Değerini takdir ettiğimiz ve kendisiyle öğündüğümüz için Meryem oğlu İsa hakkında biz sizden daha üstünüz. Biz kendisine, akıl ve idrakin kabul edeceği, hoş göreceği bir şekilde inanmışızdır da.

Birbirine zıt yollara sapmış olan iki milletten biz uzak bulunuyoruz. Bunlardan birisi aşırı derecede tutkun olduğu için sapıklıkta kalmış, diğeri düşmanlığı ile zâlim olmuştur. Her ikisinin kalb gözleri kapandığı için küfre girmede ve sapıklığa düşmede birbirleri ile yarışa çıkmışlardır.

Aşırı tutkunluklarından dolayı sapıklığa düşenler, bağışlanması mümkün olmayan bir hata içindedirler. Çünkü bunlar ibadette Allah'a bir başkasını ortak koşmuş, övgüde taşkınlık göstermiş, kıyamet günü Hz. İsa'yı, Allah'ın huzurunda özür dileyecek bir dereceye düşürmüşlerdir.

Allah (C. C.) Hz. İsa (S. A.)ya hitaben: «İnsanlara sen kendinle anneni Allah'tan ayrı olarak iki Allah kabul etmelerini emretmişsin» diyecek olursa cevaben: «Hâşâ bende bulunmayan bir şeyi söylemedim, eğer söyleseydim hep gizlileri bildiğin için bunu da bilirdin, ben senin bildiğini bilmem ama; sen benim içimden geçeni dahi bilirsin. Ben kendilerine ancak benim ve sizin rabbınız olan Allah'a ibadet ediniz dedim ve içlerinde bulundukça buna göz kulak oldum. Beni âhirete gönderdikten sonra ise kendilerine bakan sensin ve her şeyi sen görürsün» diyecektir.

Sövmek ve Allah'ın rahmetinden mahrum olmak suretiyle düşmanlık gösterenler, davranışlarıyla Hz. İsa'yı öyle bir dereceye ulaştırmışlardır ki, hakkını Allah bunlardan alsın ve haklarından Allah gelsin.

MEKTUBA GİRİŞ

Mektubunu okudum, maksadını anladım.

Allah bilir ki dinimiz hakkındaki câhilliğin şöyle dursun, bozulmuş olan dininden bile haberin yoktur. İşte bundan dolayı şefkatimi üzerine çektiğin için mektubuna cevap olarak sana şu mektubu yazıyorum. Olabilir ki mektubumu okuduktan sonra bilgisizlikle inadından döner ve Allah'ın ilhamıyla doğru yola girersin.

Hıristiyanlık günümüze kadar gelmemiş olsaydı insanlar arasında lâflarınıza kulak veren, sözlerinize inanan bir akıllı kitlenin varlığını kimse kabul etmezdi.

Gülünç ve utanılacak duruma düşüren inançlarınızın bozukluğunu önce kendi kitabınız olan İncil ve Tevrat'tan açıklayacağım için sabır ve sükûnetle kulak veriniz.

Bundan sonra da dinimizin esasını, medeniyete uygunluğunu, insan topluluklarının yerinde isteklerine karşı olan yardımlarını sana açıklayacağım.

Olur ki Allah, kalb gözünü açar da böylece hakkı bâtıldan ayırır, karanlıktan aydınlığa çıkarsın.

Allah bir ruhtan ibaret olduğuna göre, İsa'yı Allah tanıyan kimsenin Hz. Âdem'e niçin haksızlık ettiğini bana söyle. «Allah Âdem'i topraktan yarattıktan sonra kendi ruhundan üfledi» diyorsun.

Bir de İsa, «Âdem'de olduğu gibi Meryem'in kanından Allah'ın yarattığı bir kimseye üflenen Ruhullah'dır.» diyorsun. Demek Ruhullah'tan bir nefha (15), derece-

---

(15) Bir esim yel, rüzgârın bir kere esmesi, üfürük, nefes üfürme.

sinde bulunacağına göre, Hz. İsa'nın ilahlığı gerektiği halde neden Hz. Âdem'in Allah'lığı lâzım olmuyor? Halbuki Hz. Âdem'in «topraktan bir perde içine girmiş bir Ruhullah» olduğunu kendi dilinle söylüyorsun.

Akıllı insanlar nezdinde belli değil midir ki Hz. Âdem'in baba ve anasız yaratıldığından dolayı Allah'ın Oğlu olması gerekmeyeceği gibi; Hz. İsa'nın da (A. S.) insan olan bir babası bulunmayarak dünyaya geldiğinden dolayı Allah'ın Oğlu olması gerekmez. Âdem'in topraktan yaratılması uzak görülmedikten sonra, İsa'nın (A. S.), Hz. Meryem'in karnında toplanan Kandan yaratıldığı niçin uzak görülsün?

Eğer bir kere insaf eder de doğruyu araştırırsan, şu meselede sonuç elde etmek için gösterilen çabanın son raddeye varmış olduğunu görürsün. Ne yapayım ki taklidi kendine bir rehber, işlerinde enine boyuna düşünmemeyi de yol edinmişsin. Güç ve kuvvet Allah'a mahsusdur.

Be zavallı adam! Bana haber ver ki, Hz. İsa (A. S.) ne zaman açıkca Allah'lık iddiasında bulunmuş, apaşikâr söylediğiniz «teslis»i nerede zikretmiştir?

Elindeki İncilde Hz. İsa (A. S.)'nın Sâmir'.den çıktığı zaman ne söylediğini okumadın mı?

Hz. İSA'NIN BİR ŞAHADETİ

Yuhanna İncili'nde şöyle yazılmıştır:

«Çünkü bir peygamberin kendi memleketinde itibarı olmadığına İsa kendisi şahadet etmiştir» (16)

---

(16) Yuhanna: IV, 44.

Luka İncili'nde de «Peygamberlerden hiç biri kendi vatanında makbul olmadılar, beni nasıl kabul ederler» diye yazılmıştır.

İsa'nın, bilinen peygamberlikten başka bir dâvâda bulunmadığına işte bu bir şâhittir.

Matta İncil'nde: «Ve işte bir kimse yanına gelip ona ey yüce öğretici, sonsuz hayata kavuşmak için ben ne hayır işleyeyim» dedi. O da «niçin bana yüce diyorsun, «bir»den yani Allah'tan başka yüce yoktur. Ammo eğer hayata kavuşmak istersen emirlerini sakla» dedi. O o'na hangilerini dediğinde İsa, «bunların, yani öldürmeyiniz, zina etmeyiniz, hırsızlık etmeyiniz, yalan yere şahitlik etmeyiniz, babana annene hürmet et» (17) diye yazılı olan emirleri söyledi.

Ve yine İncil'de şöyle yazılıdır: Yahudiler kendisini tutacakları zaman İsa gözlerini gökyüzüne doğru kaldırarak dedi ki: «Yarabbi, vakit geldi. Sen beni yanında yücelterek bana yol aç.»

Luka İncili'nde: «Nain adındaki şehrin kapısında Hz. İsa, bir ölüyü annesine şefkat ederek dirilttiği vakit hepsinin üzerine korku gelip hamdederek aramızda büyük bir peygamber ortaya çıkmış ve Allah kendi kavmini ziyaret etmiştir» (18) diye yazılıdır. (19)

---

(17) Matta: XIX, 16.

(18) Luka: VII, 16.

(19) Tevrat, Tesniye: XVIII, 15. «Allah'ın Rab, sana içinizden biraderlerinizden size benim gibi bir peygamber ortaya çıkaracaktır, O'nu dinleyiniz» İncil'in dokuz yerinde İsa (A. S.)nın peygamberliğine dair haberler vardır. Şöyle ki:

Yuhanna İncili'nde: «Hz. İsa Yahudilere ben kendiliğimden bir şey yapamam, işittiğim gibi hükmederim ve benim hükmüm doğrudur. Zira ben kendi iradem değil, fakat beni gönderenin iradesini ararım» (20) diye yazılıdır.

Yine Yuhanna İncili'nde: «Ve İsa mabette öğreterek çağırıp dedi. Hem beni biliyorsunuz, hem nereden olduğumu biliyorsunuz ve ben kendiliğimden gelmedim, fakat beni gönderen gerçektir, siz O'nu biliyorsunuz.

---

1) «Kadın ona dedi, efendi görüyorum ki sen peygambersin» (Yuhanna: IV, 19)

2) «O da peygamberdir dedi» (Yuhanna: IX, 17)

3) «Halktan bazıları bu sözleri işittikleri zaman bu gerçekten o peygamberdir dediler» (Yuhanna: VII, 40)

4) «Ve O'nu tutmak istedilerse de halktan korktular, çünkü onlar İsa'yı peygamber sayarlardı» (Matta: XXI. 46)

5) «Ve kalabalıklar, Galile'nin Nâsıra şehrinden İsa peygamber budur dediler» (Matta: XXI, 11)

6) «İmdi İsa'nın yapmış olduğu alâmeti halk görünce, gerçek dünyaya gelecek olan peygamber budur dediler» (Yuhanna: VI, 14)

7) «Aramızda büyük bir peygamber zuhur etmiştir» (Luka: VII, 14)

8) «... ve kendisine dediler, Allah'ın ve bütün halkın indinde işte ve sözde kudretli bir peygamber olan Nâsıra'lı İsa hakkındaki işler» (Luka: XXIV, 19)

9) «Fakat başkaları İlya'dır diyorlardı» (Markos: VI, 15) (Mütercim)

(20) Yuhanna: V, 30.

«Ben O'nu bilirim, çünkü O'ndanım ve o beni gönderdi» (21) diye yazılıdır.

İşte Hz. İsa kendisini ve mevkiini yahûdilere bildirip Allahu Taâlâ'yı bunlara belli etmek istememiş ve kendi kendine gelmediğini Allah tarafından gönderildiğini haber verip geçmiş peygamberlerin dâvâlarından daha büyük bir dâvâda bulunmamıştır.

Yine Yuhanna İncili'nde: «... babamız İbrahim'dir dediler. İsa onlara dedi: «İbrahim'in çocukları olsaydınız, İbrahim'in işlerini yapardınız. Fakat beni, Allah'tan işittiğim hilkati size söylemiş olan adamı, şimdi öldürmeğe çalışıyorsunuz. İbrahim bunu yapmadı. Siz babanızın işlerini yapıyorsunuz. O'na dediler: Biz zinadan doğmadık, bizim bir babamız vardır. O'da Allah'tır. İsa onlara dedi: Eğer Allah sizin babanız olsaydı beni severdiniz; çünkü ben Allah'tan çıkıp geldim, çünkü ben kendiliğimden gelmedim, fakat O beni gönderdi. Niçin benim sözümü anlamıyorsunuz? Çünkü benim sözümü dinlemiyorsunuz. Siz babanız şeytandansınız ve babanızın heveslerini yapmak istiyorsunuz» (22) diye yazılmıştır.

Bunlardan başka, yahudilerle Hz. İsa arasında geçen bu gibi konuşmalar elinizdeki İncil'de vardır.

Yine Yuhanna İncili'nde : «Ve İsa mabette Süleyman'ın eyvanında geziyordu; yahudiler etrafını alıp kendisine dediler: ne vakte kadar canımızı muallakta bırakacaksın? Eğer Mesih isen bize açıkça söyle» (23) diye yazılmıştır. Eğer Allah sen isen demiyorlar ha! Çün-

---

(21) Yuhanna: VII, 28.

(22) Yuhanna: VIII, 39-44.

(23) Yuhanna: X, 23-24.

kü Hz. İsa'nın dâvâsında böyle bir şey işitmemişler, zannettiğiniz gibi ilâh olan bir insanı değil, peygamber olan bir insanı beklediklerinde yahudiler müttefiktirler.

Yine Yuhanna İncili'nde : «İmdi İsa yüzünden halk arasında ayrılık oldu. Onlardan bazıları O'nu tutmak istediler, fakat kimse üzerine el atmadı. İmdi memurlar başkâhinlere ve Ferisiler'e geldiler ve memurlara niçin O'nu getirmediniz? dediler. Memurlar cevap verdiler, yoksa siz de mi saptırıldınız? Reislerden yahut Ferisiler'den biri O'na iman etti mi? Fakat şeriati bilmeyen bu halk lânetlidir. Onlardan biri olup önceden İsa'ya gelmiş olan Nikodimes onlara dedi. Acaba şeriatimiz, önce kendisini dinleyip ne yaptığını bilmedikçe bir adama hükmeder mi? Cevap verip O'na dediler, yoksa sen de mi Galile'densin? Ara ve bak, Galile'den hiç peygamber çıkmaz» (24)

Hz. İsa kendini ancak peygamber derecesine indirdiği için yahudiler : «Galile'den peygamber gelmez» demişlerdir. Yok, eğer Allah'lık dâvâsında bulunsaydı, hem kendi benliğini kötülemek, hem de halkı kendini öldürmeğe teşvik etmek için yahudiler söylerlerdi. Matta İncili'nde de : «Ve dokuzuncu saate doğru İsa : «Eli eli lâma sabaktanî» yani, Allah'ım, Allah'ım, beni niçin bıraktın diye yüksek sesle bağırdı» (25)

Yine Matta İncili'nde : «Ve İsa yüksek sesle yine bağırdı ve ruhunu teslim etti» (26) diye yazılıdır.

Luka İncili'nde : «İsa yüksek sesle nidâ ederek de-

---

(24) Yuhanna: VII, 43-52.

(25) Mata: XXVII, 46.

(26) Matta: XXVII, 50.

di: «Baba, ruhumu ellerine bırakıyorum ve bunu dedikten sonra ruhunu verdi» (27) diye yazılıdır.

Anlatılması çok uzun sürecek bu gibi şeyler İncil'de pek çoktur ve hepsi de Hz. İsa'nın Allah'lığını kabul etmeyerek, teslisin doğru bulunduğu inancını kökünden söküp atmıştır. İstediklerinden vazgeçerek nefsini Hak'ka boyun eğmeye sevkedersen, bunun böyle olduğunu sen de görürsün.

Amos peygamberin dilinden Allah'ın : «İsrail oğullarının üç günahını bağışlarım, dördüncü, salih bir adamı sattıkları, günahını bağışlamam» demesini zikretmeniz lehinize değil, aleyhinizedir. Çünkü: «İsa'yı sattıkları veya buna eşit olan bir Allah'ı sattıkları» demiyor. Bunun açıklanması ise iki şekildedir. Birincisi, zannınızca İsa'ya, bir tapınılan ilâh değil, Amos'un dediği gibi iyi adam demelisiniz. İkincisi, sattıkları başkası ise, demek yahudilerin benzeterek satın alıp çarmıha gerdikleri bir kimsedir ki, o halde İsa (A.S.) nın salb olduğunu (asıldığını) inkâr etmelisiniz.

Nasıl edilmesin ki, İncil'in ve hıristiyan kitaplarının açık hükümleri, hep İsa (A.S.) nın salb olunmadığını ve bir başkasının O'na benzetildiğini bir çok yönleriyle kuvvetlendirmiş bulunuyor. Önce İncil'de : «Hz. İsa, Petrus ve Yakup ve Yuhanna ile Celil dağına çıkmıştı. İbadet sırasında yüzü değişip güneş gibi parlak ve elbisesi nur gibi beyaz oldu» denmektedir.

İmran'ın oğlu Musa (A.S.) ve İlya kendisine göründü. Bir bulut gelip onları gölgesi altına aldı. Kendisiyle beraber onlar yüzüstü düştüler ve uyuyakaldılar.

---

(27) Luka, **XXIII**, *46.*

İşte bu halin, yahudilerin kendisini tutmak istedikleri günde vukubulduğuna acaba ne engel vardır? Ancak siz pek çok nakillerde anlaşmazlığa düştüğünüz gibi, bunun da naklinde anlaşmazlık içindesiniz ve kelimeleri konunun dışında kullanmışsınız.

Peygamberlerin ortaya çıkışı, bulutun gölge etmesi ve havarilerinin uyuması, kendisinin asılmayıp gökyüzüne çıkarıldığına pek açık bir delildir; aksi halde bu alâmetlerin ortaya çıkışı mânâsızdır.

İkinci olarak, yine İncil'de yahudilerden su istediği için bir acı sirke verdiler amma içmedi ve : «Allah'ım beni niçin perişan eyledin» diye yazılmıştır. İncil'lerin hepsinde açık olarak «İsa'nın kırk gün kırk gece oruç tutar ve havarilerine «bende sizin bilmediğiniz yemek vardır» dediği yazılıdır.

Kırk gün kırk gece aç ve susuzluğa dayanan bir kimse, bir günlük susuzluk için düşmanlarına hiç ihtiyaç içinde olduğunu gösterir mi?

Bunu seçkin peygamberler yahut sizin iddianıza göre Allahu Taâlâ şöyle dursun, en âdi bir kimse bile yapmaz. O halde susamış olduğunu söyleyen kimse İsa değil, İsa'ya benzetilip de çarmıha gerilen bir adamdır.

İSA'NIN HAÇA GERİLMEDİĞİ

Üçüncü olarak «Allah'ım, Allah'ım, beni niçin terkettin ve perişan bıraktın» sözüdür ki bu, Allah'ın emrine teslim olmamayı ve kazaya rıza göstermemeği gerektirir. İsa (A.S.) ise bundan münezzehtir. Demek ki haça gerilen bir başkasıdır.

Siz, Hz. İsa (A.S.) nın kendini insanlık uğruna feda

ederek onları şeytanın vesvesesinden kurtarmak için geldiğini söylüyorsunuz, bir de dönüp bunun tam aksini haber verebiliyorsunuz?

İbrahim, İshak, Yakup, Musa ve Hârun (A.S.) a ölüm geldiğinde, maksatlarına ulaştıkları için Allahu Taâlâ hazretlerine kavuşacaklarından dolayı memnun kaldıkları, ölümden ne korktukları ne ürktükleri, ne de ölümü hor gördükleri hususu Tevrat'ınızda yazılmıştır. Halbuki onlar Allah'ın ancak birer kulu idi. Hz. İsa zannınızca hem Oğlu, hem de Rab olduğu için bunlardan daha çok sebat göstermeliydi.

Bütün bunlar açıkça gösterir ki haça gerilen Hz. İsa değil, O'na benzetilmiş diğer bir kimse idi.

Şayet dersen ki : «İsa (A.S.) hakkında «benzetilmiş» demek safsatadan ibarettir ve gerçekler hakkında şüphe doğurucu ve akıllılara yakışmıyan bir takım câhilliklere dalmaktır. Zira bir kimsenin yüzünü başkasına vermeyi uygun görürsen, buna göre bir baba oğlunu görünce kendi oğlu olmadığına, belki de yüzünü diğer bir kimsenin almış ve onun şekline girmiş bulunduğuna kanaat etmesi gerekir. Yine kendi hanımı ve diğer dostları hakkında da böyle yapar. Bunların tıpkı kendileri olduğuna güveni kalmaz. Halbuki çok iyi biliyoruz ki, bir baba oğlunu görür görmez, asıl oğlu olduğuna kesinlikle hükmeder.

Hattâ bir kimse bir dostunun yanında gözlerini kapayıp derhal açınca, bir başkasının o dostunun şekline girmesi mümkün görüldüğüne göre, karşısındakinin o olduğuna güvenmemesi gerekirse de; bunları akıl kabul etmez. Bundan dolayı «benzemek» sözü, on adedinin yarısı «bir» dir, «bir üçgen» «bir dörtgen» dir de-

mek gibi imkânsızdır. Eğer yine bu sözlerden maksadın asılan kişinin bizzat İsa olduğunu söylemek ise, cevap olarak derim ki:

Önce senin bu sözlerinde yaygara bulunduğundan bunlara güvenilemez. Çünkü Allahu Taâlâ'nın insanı ve bütün kâinatı yaratmış olduğunda kat'i ve açık deliller vardır. Bir şeye verilen hüküm, o şeyin benzerine de verilir. Allahu Taâlâ âlemde yarattığı şeylerin benzerini de yaratmağa muktedirdir. Çünkü benzerini yaratmak Allah için güç olursa, aslını yaratmak da imkânsız olur. O halde insanı belki de bütün kâinatı yaratabilmesi mümkün olmaz. Bu ise zorunlu olarak imkânsızdır.

Allahu Taâlâ'nın âlemde her şeyin benzerini yaratabilmesi sâbit olursa, İsa (A.S.)nın vücudunda bulunan niteliklerden hepsinin yoklukta, imkân derecesinde benzeri bulunacağından; bunun bir diğerinde yaratılması mümkün olur. Artık benzeyiş de meydana gelir.

Bu görüşü kuvvetlendirmek üzere Tevrat'ta Allahu Taâlâ'nın, Hz. Musa'nın asasını (baston) tıpkı bir yılan yaptığı açıkça yazılıdır. Bu ise benzeyişten daha büyüktür. Bir hayvanın bir hayvana benzemesi, bir ağacın bir hayvana benzemesinden daha yakındır. Yahudi ve hıristiyanlar, İbrahim (A.S.)e, ateşin gül bahçesine ve suyun şerbete dönüştüğünde anlaştıkları gibi; Musa'nın asasının da canlı bir yılan şeklini aldığında fikir birliğine varmışlardır. Bunları kabul ettiğinize göre «benzemenin» vücuda gelmesini de kabul etmelisiniz.

Bir de İncil söylüyor ki: «İsa (A.S.) yahudilerin içinden çıkmıştır.» Bayram ve seyran günlerinde mâbetlerinde va'z ettiği için kabiliyetini ve bilgisinin yüceliğini

yahudiler bilirler. Hatta bu Yusuf (28) un oğlu değil midir? Annesi Meryem değil midir? Kardeşleri yanınızda değil midir? Bu kadar hikmetler kendisine nereden gelmiştir?» derlerdi.

Hz. İsa yahudiler nazarında bu kadar şöhret sahibi olduğu halde bu sebebe dayanarak İncil'de: «Yahudiler İsa'yı tutmak istediklerinde kişiliğini tanımadıkları için havârilerinden bulunan Yahuda'ya İsa'yı göstermesi şartı ile otuz akçe verdiler.» diye yazılmıştır. Nisan ayının onüçüncü cuma gecesi bu adamla beraber kâhinlerin gönderdiği yahudiler kılıçlarla geldiler. Adı geçen Havârî bunlara: «Sizin aradığınız benim öpeceğim kimsedir. Onu tutunuz» diye haber verdi.

HZ' İSA'NIN YAKALANIŞI

Yahûda İsa'nın yanına gelince: «Selâmün aleyküm» diyerek öptü. İsa ona: «Dostum sen niçin geldin» dedi. Bu sırada yahudiler ellerini attılar, İsa'yı tuttular, bağladılar. Havârilerin hepsi onu bırakıp kaçtılar. Petrus uzaktan onun arkasına düştü. Nihayet büyük kâhin «Bana Allah hakkı için şöyle İsa sen misin?» diye sorunca İsa cevaben dedi ki: «Sen böyle diyorsun.» Ben de derim ki insanın oğlu kudretin sağında oturur ve

---

(28) *«Yusuf, İsa'nın babası değildir. Bundan dolayı Matta ona Yusuf'un oğlu demez. İsa tenini Aziz Ruh'un vastasıyla Meryem'den aldı. Fakat İsa Meryem ile Yusuf'un nikâhı kılındıktan sonra doğduğundan dolayı kanunlara göre Yusuf onun babasıydı» (İncil, Patavıı, 1959, s. 7)*

62) (29)
göğün bulutlarıyla gelir göreceksiniz. (Matta İncil'i: XXVI,

Asla şüphe yoktur ki, otuz sene kadar aralarında kaldığı ve önemli sohbetler ettiği halde bizzat kendisi olup olmadığı hakkında yahudilerin büyük bir şüpheye düşmeleri hep «benzeyiş»in kesin olarak meydana geldiğine delâlet eder. Özellikle İncil'de İsa'nın karanlık bir gecede bir bahçe içinde tutulduğu, dövülerek türlü işkencelerle sürtülüp yüzünün bilinmez bir hale geldiği ve solduğu yazılmıştır. Bu hal bir şey ile o şeye benzemek şöyle dursun, birbirine benzemeyen iki şey arasında bile ayırdetmek zorluğunu getirir. O halde siz ve yahudiler asılan kişinin benzetilmiş bir kimse olmayıp Hz. İsa'nın kendisi olduğunu nereden kesip atıyorsunuz? Allahu Taâlâ'nın «yakînen öldürmediler, ancak Allah bunu nezdine yükseltti» diye buyurması üzerine zan ve tahminin vuku bulduğu doğrudur.

Yine İncil'de: «İsa (A.S.) havârileri ile geldi. Hz. İsa çıkıp onlar «kimi arıyorsunuz?» dedi. «İsa'yı» dediler. İsa'nın şahsı bunlara gizli olmuştu ki, bu yolla iki defa soru ve cevap vuku bulmuştur» denmektedir. (Yuhanna İncil'i XVIII, 5)' Bunların İsa'yı tanımadıkları, «benzeyiş»in vukuuna ve kendisinin gök yüzüne çıkarıldı-

---

(29) «Yahudiler de İsa'nın tıpkı kendisi olduğunu kesip atmamışlar ve ancak (Yahûda)nın sözüne güvenmişlerdir. Yahudilerin salbi (haça gerilme) gördüklerini haydi kabul edelim; ancak asılan kimsenin «Ruhullah» ve «Kelimetullah» olan Meryem'in oğlu İsa bulunduğunu söylemiyorlar. Yahudiler bu konuda «Biz ancak yalancı bir deccalı çarmıha gerdik» diyorlar; o halde İsa'dan başka bir kimse demektir» (A. C.)

ğına delildir. Özellikle sizden bazıları Hz. İsa'nın bir suretten diğerine dönmek gücüne haiz bulunduğunu rivayet etmiştir.

Bir de Matta İncil'inde «İsa (A.S.) ile havârîler yemek yiyorlardı. O zaman İsa onlara dedi ki: «Bu gece hepiniz benim hakkımda sürçeceksiniz, şüpheye varacak sınız; çünkü çobanı vuracağım ve sürünün koyunları dağılacaktır» (30) diye yazılmıştır. Petrus ona cevaben «eğer hepsi senin hakkında sürçseler bile ben asla sürçmeyeceğim» dedi. İsa ona gerçekten sana derim ki: «Bu gece horoz ötmezden önce sen beni üç kere inkâr edeceksin dedi» diye yazılıdır.

Hz. İsa kendi hakkında hepsinin şüphe edeceğine hatta reisleri ve en hayırlıları bulunan Patrus'un bile şüphe edeceğine şehadet ediyor; demek ki bu konuda artık sözünüze güvenmek mümkün olmuyor ve bir başkasının İsa A.S.)ya benzetildiğine hükmetmek gerekiyor.

Kur'an-ı Kerim'de Allahu Taâlâ'nın: «Ve biz Allah'ın peygamberi Meryem oğlu Mesih İsa'yı öldürdük» demeleri sebebiyle (dir ki kendilerini rahmetimizden kovduk.) Halbuki onlar O'nu öldürmediler. O'nu asmadılar da, Fakat (öldürülen ve asılan adam) kendilerine (İsa) gibi gösterildi.. (zaten ve) hakikaten (İsa ve o'nun katli) hakkında kendileri de ihtilafa düştüler. (Bu babta) kat'i bir şek ve şüphe içindedirler. Onların buna (O'nun katline) ait hiçbir bilgileri yoktur. Ancak (kupkuru bir) zanana uymak (dadırlar) o'nu yakînen öldürmemişlerdir» (31) diye buyurduğu doğrudur.

---

(30) Matta: ***XXVI,*** *21.*

(31) en-Nisa, 157.

Buna benzer daha pek çok şeyler mevcuttur. Yukarıda zikrettiğim gibi İncil'lerde salb (haça germe) hakkında kesin bir hüküm bulunmadıktan başka, nice şüphe ve fikir ayrılıklarının bile mevcut olduğu bilinmektedir.

Daha çok açıklamamı istiyorsanız, Yahûda'nın yaptığını hatırlayınız. Çünkü Yahûda'nın yahûdilere «işte İsa budur» dediği zaman yalan söylemiş olması da mümkündür. Bunun böyle olduğuna da pişman olması ihtimali ve İsa'nın O'na «arkadaşım, dostum niçin geldin?» demesi bir delildir. Şayet Yahûda'nın fenalığı sabit bulunsaydı Hz. İsa buna «dostum» diye hitap etmezdi.

Bir de İsa (A.S.) nın oniki havari'sinin mutlulukları için şahadet buyurduğuna dikkatinizi çekerim. (Matta : XIX, 28)

Hz. İsa'nın şâhitliği doğrudur. Mutluluğu müjdelemekle görevli olanlar fenalığa sapsalar bile onu tamamlamaya muvaffak olamazlar. Yahûda da oniki havari'den biridir. O halde Yahûda'ya «Hz. İsa'yı göstermedi» ya Hz. İsa doğru söylemedi» yahut da «kitabınız bozulmuş ve aslını yitirmiştir». Artık şu üç şıktan birini kabul ediniz.

Başka bir sözümüz daha var. O da yahudilerin önce tutup sonra bıraktıkları toplulukla, Hz. İsa'nın birlikte gitmiş olması ihtimalidir. O halde bunlarla konuşan kimsenin İsa (A.S.) yı korumak için O'nun yoluna canını feda eden başka bir kişi olması muhtemeldir. Bu ise peygamberlerin arkadaşları için uzak bir ihtimal değildir. Allah olan bir kişinin taraftarları için nasıl uzak olabilir?

Yahudilerin rüşvet alarak Hz. İsa'yı bırakmaları da

mümkün olabilir. Nitekim İsa'yı tuttukları sırada arkasından koşan bir delikanlının abasını almışlar ve kendisini salıvermişlerdir. Bir de havâri olan Yahûda'nın, Hz. İsa'yı ele vermek için rüşvet kabul ettiğini nakilediyorsunuz, o takdirde yahudilerin Hz. İsa'yı salıvermeleri için rüşvet almaları akla daha yakındır.

Allahu Taâlâ'nın şeytanı veya başka birini Hz. İsa'nın suretine koyması, yahudilerin bunu haça germeleri, İsa'yı da kendi yüce makamlarına çıkarması imkânsız mıdır?

Yahudiler sordukları zaman Hz. İsa'nın susması buna bir delil olabilir. Susma sırasında da olacak olmuş ve iş bitmiştir. Bu da mümkündür ve Allahu Taâlâ her şeyi yapmaya kâdirdir.

Naklettiğiniz şeylerin mümkün olan yönlerini açıkladım. Salb (asılma) hakkında elinizde kesin deliller olmadıktan ve yahudilerce Yahûda'nın sözüne güvenmekten başka dayanacakları bir şey bulunmadıktan sonra, hayalinizdeki Allah hakkında türlü işkence ve haksızlıkların olmasını ispata sizi sürükleyen mecburiyet nedir?

Ne tuhaf şey!

Ölüyü dirilttiğini delil getirerek Hz. İsa'yı insanlıktan çıkarıyor ilâhlık derecesine yükseltiyorsunuz.

Hz. İSA'NIN BİR MÛCİZESİ

Allahu Taâlâ'nın bunu, Hz. İsa'nın peygamberliğinde doğru olduğuna bir mûcize olmak üzere vermiş bulunduğunu niçin kabul etmiyorsunuz?

Bir de «olmaz» dediğinize «olur», «hayır» dediğini-

ze de «evet» demekle tenakuza düşüyorsunuz. Hz. İsa sizin tarif ettiğiniz «ilâhlığı» ile havârilerden bazılarına «ölüyü diriltmek gücünü verdi; insanlara elçi gönderdi ve bunlar ölüleri dirilttiler» diyorsunuz.

Hz. İsa kendisi bizzat ilâh olduğu halde bir başka kimseye ölüyü dirilmek kuvvetini vererek o şahsı insanlar üzerine elçi kılması nereden icabediyor? Allahu Taâlâ'nın bir adamı bununla kuvvetlendirerek insanlar üzerine peygamber kılmasına ne engel vardır? Eğer Hz. İsa ölüyü dirilttiği için Allah oluyorsa, sizin iddianıza göre havâri'lerinden ölüleri diriltenlerin hepsinin Allah olması gerekir.

Hz. İlyas (A.S.)ın da ölüyü dirilttiğinde bütün milleler ittifak etmişlerdir. Elyesa' (A.S.) da böyledir. O halde niçin kimini bırakıp kimine haksızlık ediyorsunuz?

Diyorsun ki Allahu Taâlâ kendi ilâhlığına halkın ikrar eylemelerini öğretmek için elçi ve vasıta kıldığı peygamberi diliyle âleme hitap ettikten, bunlar da bütün cihanda fenalığı görülen puta tapıcılıktan insanları vazgeçirmelerini emrettikten sonra, kendi gelmediğini vesile etmesilen diye bizzat halka hitap için gökten yeryüzüne indi.

Be kibirli herif! Bana söyler misin, iş niçin böyle olmalıdır?

Allah, peygamberlerinin ne yaptıklarını bilmediğinden, işlerini öğrenmek için mi gökten yeryüzüne indi? Yoksa peygamberleri kendi emrine muhalefet etmek suretiyle Allah'ın yanında suçlu mu sayılır? Yoksa peygamberler, Allahu Taâlâ'ya iman etmek gereğini âleme bildirmek ve açıklamaktan aciz kalıp; sözlerinin doğru olduğuna kılavuzluk edecek mûcizeler dahi gös-

termeye muktedir olmadıklarından mı Allahu Taâlâ bunların önce yapamadıklarını yapmak için gökten yeryüzüne inmiştir?

Elinizde bulunan İncil'inizde yazılıdır ki, yahudiler, İmran'ın oğlu Musa (S.A.)nın mûcizelerine benzer bazı mûcuzeler göstermesini isterlerdi İsa da bunlara hiç cevap vermezdi.

Şu mektupta sana red cevabı olmak üzere bunları ve İncil'in bazı yerlerini açıklayayım:

Ey *aldanmış adam!* Bana *haber ver* ki, İsa'nın, sizin *iddianıza göre Allah* olduğunu herkesin kabul edebileceği şekilde *nasıl bir delil vardır?* Daha önce hangi *özürden dolayı görmedikleri büyüklüğü O'nda görmüşlerdir.* Zannettiğiniz *gibi* İsa'yı *elleri ve ayakları bağlanmış, ensesi tokatlanmış, yüzüne tükürülmüş, başına dikenden taç konmuş ve karnabit ağacından* yapma *bir haça gerilerek elleri* ve *ayakları* çivilenmiş gördükleri *için mi?*

Yapılan *«haç»ın hangi ağaçtan* olduğu hakkındaki *ihtilâfınız ile de halkı aldatmanız* pek gülünç oluyor.

Kimi servi, kimi karaçam denilen katran ağacından idi demiş; kimi de *«haç»ın* çaprazının karnabit sapından olduğunu söylemiştir. Küçük düşürmek *için «haç»ı* Allahu Taâlâ'nın sırtına yüklettiler ve *asılacağı* (salb) ağacı siyaset *meydanına* kadar omuzlayıp sonra buna gerildi diyorsunuz. İşbu gibi sözlerle yahudileri ayıplıyor, *halkınızı onlara* karşı kışkırtmak için kalplerine kin sokuyorsunuz. Hakikat büyük küçük herkesce apâşikâr bellidir. Bu şekilde elde edilecek «Allah'lık» yok olsun!

Ey *mağrur* kimse! Eğer bu şekilde yaratılmışlarının gelip işlerine bakması *Allah'ın* kanununda bulunsaydı,

şüphesiz geçmiş peygamberler tarafından açıkça söylenir ve Tevrat'ta üstü örtülü olmayarak apaçık beyan olunur, fikirlerde ve hayallerde büyür kalırdı.

Tevrat ve «Resullerin İşleri»nde hak yoldan saparak, doğruluktan uzak bir takım sözlerle teslisi yorumluyorsunuz. Yahudilerin Tevrat'ındaki İbrahim (A.S.)in mazı ağacının altında oturur iken müjde getiren üç meleğe karşı ayağa kalkıp «tek bir adama söyler gibi söylemesi» sözünü tevil ile bunu teslise bir delil sayıyor ve daha nice asılsız yorumlarda bulunuyorsunuz.

Sizden bazıları da o çirkin küfür hakkında özrü kabahatinden büyük sayılacak şekilde teslisi anlatabilmek için güneş gibi kütle, ışık ve ısıdan ibaret «üç şeydir» diyorlar. Allahu Taâlâ hazretlerinin iddia ettiğiniz gibi, çarmıha gerildiği vakti anlatabilmek için de «demirci demiri kızdırarak istediği gibi uzatır amma uzattığı ateş değil demirdir» gibi bir hayli saçma sapan sözlerle aldatma yollarına gidiyorlar.

Başka milletlerin yalnız bir Allah'a taptıklarını, her ne kadar diğer yönlerde aralarında fark var ise de yine Allah'a bir şeyi ortak koşmadıklarını gören cahillerinizi kandırmak ve inandırmak için böyle münasebetsiz lâflarla dolu özürleri siz sonradan uydurmuşsunuz.

Elinizde bulunan İncil'i insafla incelerseniz, «ilâhlık» dâvâsından İsa (S.A.) hazretlerinin uzak bulunduğuna dair birçok âyetler görürsünüz. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulur:

«Beşerden hiç bir kimseye yakışmaz ki, Allah kendisine kitabı, hükmü ve peygamberliği versin de sonra o, insanlara «Allah'ı bırakıp da (gelin) bana kul olun» desin. Fakat o, öğretmekte ve okuyup okutmakta oldu-

ğunuz kitap sayesinde Rabbâniler olun» (der) (32)

İsa'nın göğe çıkışından üçyüz sene sonrasına kadar sapıklık içinde kalanlar, Hz. İsa hakkında yalanlar uydurarak İsa (A.S.)nin kendileri ile konuştuğunu iddia ederler. İmanlarını tamamlamak yolunda uydurdukları sapıklıklarını İncil'de bulunan «İsa (A.S.)ya iman kendisinden sonra tamam olur» âyetiyle de kuvvetlendirmek isterler.

Bu âyetin aslına gelince: İsa (A.S.)nın havârî'lerine: «benden sonra ile tamam olur» demesi ve bunu birçok yerlerde tekrarlamasıdır. Bununla da peygamberlerin önderi olan Hz. Muhammed (S.A.V.) Efendimizi murad etmiştir. İnşaallah ileride buna dair bilgi vereceğim.

Allah rahmet etsin, kendilerinden Hak razı olsun ve bizi kıyamet günü onlarla beraber haşretsin. Havârî'lerin vefatından bir müddet sonra halk, hıristiyanlığı bozmak için gayretle çalışmış ve İsa (A.S.)nın imana davet ettiği şeylerden tiksindikleri için; uydurdukları fena yorumlar ve nisbet eyledikleri sapık dinlere ait şeriatlerle doğru yoldan sapmışlardır.

Kendini beğenmiş herif! Dinimizi rivayet edenlerin güvenilir adamlar olduklarına dair ispatın nedir? Mezheplerinizi kuranların, sözünde doğru kimseler oldukları hakkında şahidiniz var mı? Siz pek iyi biliyor ve ikrar ediyorsunuz ki, İsa kendi eline aslâ kalem almamış, sözlerinden yazılı olarak bir şey bırakmamış, sözlerini toplaması için kimseye bir teklifte bulunmamıştır. Din adına bildirdiklerini dikte suretiyle hiç bir kişiye de yazdırmamıştır.

---

(32) *Âlu İmrân, 79.*

Sözleri, va'zları hep ağızdan ağıza nakledilmiş ne zamanında, ne de zamanından sonra yazı ile zaptedilerek defterlere geçmiştir. Çünkü dininiz «Nâsırâ»da sayıları az bir takım balıkçı ve gümrükçü gibi heriflerin içinden çıkmıştır ki bunlar, kara cahil kimseler olup yahudilerle de karıştıkları için İsa (A.S.)nın sözlerinden hiçbirini yazmamışlardır. Bundan bir müddet sonra ise binlerce zavallının kanlarının dökülmesine sebep olan kanlı mukavetlerle hıristiyanlık hakkında bir takım kavga ve çekişmelere koyulmuş olduğunuzden dininizin özüne dair bir karar vermeği düşünmediniz.

İşte bu din, bütün o zaman zarfında yalnız zihinlerde tutulup, unutkanlığın yok etmesile günlerin doğurduğu hâdiselerin ispat ve arttırması arasında yuvarlanıp kalmıştır.

UYDURMA İNCİLLERİN ORTAYA ÇIKIŞI

İnciller çeşitli gaye sahiplerinin elinde oyuncak olduğundan bu hal, mezheplerin ihtilâfını ve sayısının artmasını sonuçlandırmıştır. Son olarak da elliden fazla İncil'iniz ortaya çıkmıştır.

Buna dair Origene, Ozib ve Saint Jirome ve Petrice Laroque, Moran vs. yazarların kaleme aldığı eserleri okuyunuz. Bundan sonra da bazıları bazılarına üstün gelince İsa'nın gökyüzüne çıkarılışından altı yüz yıl sonra ortaya attığınız beş İncil için sözbirliği etmişsiniz. Bunun dördü meşhur ve biri sizin pek azınızdan başkasınca bilinmiyor.

Bu dört İncil'den birisi Matta İncili'dir. Matta oniki havâr'den sonra gelerek Hz. İsa'nın gökyüzüne çıkarılışından seksen sene sonra Filistin'de İncil'ini Süryânî

dili ile müjdelemiştir. Sözünüze göre orjinali kaybolmuş, şimdi mevcut olan Yunanca tercümesinden başka nüshası kalmamıştır.

Bunu kimin tercüme ettiğine dair aranızda bir fikir birliği dahi yoktur. Bu sözlerinizin doğru olduğunu kabul etsek bile elde aslî nüshası bulunmadığı için tercümenin doğruluğunu araştırmak mümkün olmıyacaktır.

Biri de İsa (A.S.)yı görmeyen ve havârilerin yetmiş öğrencisinden biri bulunan Markos'un İncili'dir. Markos Hz. İsa'nın göğe çıkarılışından otuz sene sonra İncili'ni Roma'da Yunan dili ile müjdelemiştir.

Birisi de Luka İncili'dir. Bu zât da yetmişlerden olup Hz. İsa'yı görmemiş ve İsa'nın göğe çıkarılışından yirmisekiz yıl sonra İskenderiye'de İncili'ni Yunanca dili ile müjdelemiştir.

Birisi de oniki havârilerden biri olan Yuhanna'nın İncili'dir.

Yuhanna kendi dili olan İbranice'yi okuyup yazmayı bilmediği halde, Hz. İsa'nın göğe çıkışından otuz sekiz ne sonra Efsos «Ayasoluk» şehrinde ihtiyarlığında öğrendiği Yunan dili ile İncili'ni müjdelemiştir.

Beşinci İncil ise «İncil-i Sabâvet» adı verilen İncil'dir ki bunda Hz. İsa'nın çocuk iken yaptığı şeyler Hz. Meryem'den naklen zikrolunmuştur. Bu İncil Petrus'a aittir.

Bu İncil'de Hz. İsa'nın isimlerinden bir çoğu ve mûcizelerinin meşhurları bırakılmış, İsa Hz. Meryem ve marangoz Yusuf'un Mısır'a ayak basışları ile «Nasırâ»-ya dönüşleri zikrolunmuştur. «Nâsırâ» Kudüs civarında bir köydür.

İşte bu dört İncilde biri diğerini bozan o kadar söz vardır ki, görenler bunların Allah tarafından gelme İncil'ler olmadığına derhal şahitlik ederler.

İncillerin pek çok yeri, nakledenlerin lâf ve kıssalarından ibarettir. Bu nakilciler İsa'nın salb (haça gerilme) ve öldürülmesi, mâbedin yarılması, güneşin kararması, ayın (kamer) renginin değişmesi meseleleri gibi ne İsa'dan, ne de havârilerden işitilmemiş hikâyeler ilâve ederek İncilleri bozmuş, berbat etmişlerdir. İşbu hârikalar, hıristiyanların zannettiğine göre Hz. İsa öldürüldüğü için ortaya çıkmıştır. O halde bunlara nasıl olur da İncilin sözü denir?

Doğru olan İncil, Hz. İsa'nın ağzından çıkan sözlerdir. İş bir kere böyle olunca İncil hakkında güven kalmaz. Özellikle İncilin aslı bir olduğu halde elde bulunan «dört»tür ki, bunların her biri diğerine uzak olan bir memlekette çeşitli dil ve başka bir kalemle yazılmış, her biri diğerinin zikretmediği olay ve hikâyeleri nakletmiştir. Nâzil olan İncil bir dil üzere bulunduğuna göre, acaba İncil'lerin hangileri ve nereleri Allahu Taâlâ tarafından inzal edilmiştir.

Luka ve Markos, havârilerden değildir. İncil'lerini İsa (A.S.)dan naklen başkalarının ağzından yazmışlardır. Naklettikleri sözler İsa (A.S.)dan başkasının sözüdür.

Luka kendi İncilinin baş tarafında Hz. İsa'yı görüp hizmetinde bulunmadığını, kitabının İsa'nın bir takım va'zlarının derlenmesiyle meydana geldiğini itiraf etmiştir.

İşte ben, İncillerin bir diğerine olan tenakuz (33) larından bir kaçını aşağıda size açıklayacağım.

Bunların bozulmuş olduklarını, hiç bir yerine güvenilemiyeceğini, birinin diğerinden daha iyi bulunmadığını görünüz ve öğreniniz.

İNCİLLERDEKİ TENAKUZLAR

BİRİNCİ TENAKUZ

Marangoz Yusuf denilen Hz. Meryem'in nişanlısı hakkında Matta diyor ki: «Yusuf ile İbrahim (A.S.) arasında kırkiki göbek vardır.» Luka ise «ellidört göbek» olduğunu söylüyor.

İKİNCİ TENAKUZ

Luka İncili'nde: «Cibril Meryem (A.S.)e dedi ki «selâm ey nimete eren kız, Rab seninledir. Ve Meryem bu sözlerden çok şaşırarak «bu nasıl selâmdır» diye düşünüyordu. Melek O'na dedi «korkma ey Meryem,, çünkü Allah önünde inayet buldun. Ve işte gebe kalıp bir oğlan doğuracaksın ve adını İsa koyacaksın. O büyük olacak, O'na yüce Allah'ın oğlu denecek. Rab Allah O'na babası Davud'un tahtını verecek. Yakub'un evi üzerinde ebediyyen saltanat sürecek» (34) diye yazılmıştır.

Yuhanna ve diğerleri bunları yalanlayarak diyor ki, Allah tarafından «krallık» vadedilmiş olan İsa, Pilatus adındaki vâliye götürülüp teslim edildi. Pilatus İsa'ya şöhret elbisesi giydirdi. Başına dikenden bir taç koydu.

---

(33) Çelişme, insanın bir sözü ötekini çürütmesi, bir sözü ötekine uymaması, karşıtlık, zıddiyet.

(34) Luka: 1, 28-33.

Ensesini tokatladılar. Alaya aldılar. Pilatus O'na uzun boylu sualler sordu ise de İsa bir cevap vermemiştir. Pilatus, bilmez misin ki: «seni asmaya veya salıvermeye gücüm yeterdi» demiştir. İsa (A.S.) da O'na: «eğer sana yukarıdan emir verilmiş olmasa idi bana gücün yetmezdi, bu sebepten beni sana teslim edenin günahı daha büyüktür» diye cevap vermiştir. Bundan sonra Pilatus İsa'yı astırmıştır.

Bu pek fena bir tanakuzdur. Çünkü birisi İsa (A.S.) yı İsrâil oğulları üzerine koskoca bir hükümdar sayıyor; diğeri ihanet ve hakaret ile niteliyor.

Aslında İsa'nın hükümdarlığı aslâ vâki olmamıştır. Asıldığı (salb) iftirası ise daha fenadır. Bize göre Hz. İsa ne hükümdar oldu, ne de çarmıya gerildi. Ancak Allah Taâlâ kendisini gökyüzüne yükseltti.

Bir de Hz. İsa (A.S.) ile havariler arasında cereyan eden konuşmalar, gökten inen bir İncil'e nasıl girdirilir? Bunu «gökten inmedi» diye kesip atsanız sizin için daha hayırlı olurdu.

ÜÇÜNCÜ TENAKUZ

Luka diyor ki : «Ve İsa'ya gökten bir melek görünüp O'nu kuvvetlendirdi; şiddetli ızdırap çektiği sırada tam bir içtenlikle dua etti, teri toprağın üzerine düşen büyük kan damlaları idi»

Bunu ne Matta, ne Markos, ne de Yuhanna zikretmişlerdir. (35)

---

(35) Luka : **XX***II, 43 - 45.*

Eğer bunu terk etmişlerse, bundan daha mühim olan farzlardan ve emirlerden de bazı şeyleri terketmiş olduklarına kim inanmaz? Eğer bıraktıkları şeyleri doğru olmadığı için bırakmışlarsa, demek başka nüshalardaki fazalılıklar yalandır; bu ise değiştirme ve tahriften başka bir şey değildir. Bununla beraber, Luka'nın bu yoldaki nakli İsa (A.S.)nın gökyüzüne çıkarılmış olmasını gerektirir. Çünkü meleği yahudiler öldürmezler. Meleğin görünmesi ise ancak İsa (A.S.)yı incitmekten korumak suretiyle göğe yükseltmek içindir. Bu da haça germe hakkındaki inancınızı pek açık olarak hükümsüz bırakır.

Bir de İsa'yı meleğin kuvvetlendirmesi hususu, birlikte bulunan «ilâh» için imkânsızdır. Çünkü Allahu Taâlâ, başkasının kuvvetine muhtaç değildir.

DÖRDÜNCÜ TENAKUZ

Yuhanna İncili'nde: «İsa (A.S.)nın ilk gösterdiği mûcize, suyu şaraba çevirmesidir» deniyor. (36) Üç İncil yazarı bunu hiç zikretmemişlerdir. Eğer böyle bir şeyden gaflet etmişlerse, dinde gevşeklik göstermiş olurlar. O halde din bir kişiden yani yalnız Yuhanna'dan nasıl rivayet edilir? Dinlerin aslını ispat için haberin ağızdan ağıza dolaşarak nakledilmesi şarttır.

BEŞİNCİ TENAKUZ

Yuhanna İncili'nde: «İsa leğene su koyup havârilerin ayaklarını yıkmağa ve kuşandığı peşkirle silmeğe başladı» (37); «alçak gönüllülüğünde kendisine uyma-

(36) Yuhanna :II,7 .
(37) » : XIII,5.

larını emretti» diye yazılmıştır. Halbuki bunu diğer üç İncil zikretmiyor. Eğer yalan ise tahrif var demektir. Yok, doğru ise niçin yazmamışlardır? O halde İncil'ler bozulmuştur.

ALTINCI TENAKUZ

Yuhanna İncili'nde, Hz. İsa vaftiz olmak için vaftizci Yahya'nın yanına geldiği zaman: «Ertesi gün İsa'nın kendisine gelmekte olduğunu Yahya görüp dedi. İşte dünyanın günahını kaldıran Allah Kuzusu! Benden sonra bir adam geliyor ki, benden ileri oldu» (38) dediği yazılıdır.

Matta'da ise İsa'yı vaftizci görünce: «Ben senin tarafından vaftiz olunmağa muhtacım, sen bana mı geliyorsun?» diye yazılmıştır.

Markos ise buna dair bir şey söylememiştir. Bu hususta her üçü de ihtilaf etmişlerdir. Bunlardan birincisi bildiğine hükmediyor, ikincisi bilmediğini haber vererek Yahya'ya zindanda «gelecek olan sen misin, yoksa başkası mı bekleyelim?» (39) diye sorduruyor. Üçüncüsü ise büsbütün susmakla geçiştiriyor.

YEDİNCİ TENAKUZ

Matta, İncili'nde diyor ki: «Yakup, Meryem'in kocası Yusuf'un babası olup, Meryem'den de Mesih denilen İsa doğdu. (40).

---

(38) Yuhanna: I, 29-30.
(39) Matta : XI,3.
(40) » : I, 16.

Luka da diyor ki: «İsa hizmetine başladığı zaman otuz yaşlarında idi ve zannedildiği üzere Yusuf oğlu Heli oğlu......» (41) Luka babasının ismine Heli diyor. Matta Yakup diyor. Bu ise elbette büyük bir tenakuzdur.

İsa'nın (babasız) olarak dünyaya geldiği hususu İsrail oğulları arasında fazlasıyla yayılmıştır. Hatta o kadarki, Hz. Meryem'e zina isnat ederek kendisini bir hayli üzmüşlerdir. Bu meseleyi bütün dünya işittiği halde; nasıl oluyor da Hz. İsa otuz yaşına kadar bunu bilemiyor?

Matta: «Ve onunla beraber haça gerilmiş olan haydutlar da ona ayni sitemi ettiler» (42) diyor.

Markos da: «Biri sağında, biri solunda iki haydudu onunla beraber haça gerdiler» (43) diye yazıyor.

Luka ise: «Asılmış olan suçlulardan biri ona, sen Mesih değil misin? Kendini ve bizi kurtar, diye söylüyordu. Fakat öteki cevap verdi. Ve onu azarlayıp dedi, sen ayni hüküm altında olduğun halde, Allah'tan korkmuyor musun? Gerçi biz hak üzere, çünkü yaptıklarımıza lâyık cezayı çekiyoruz; fakat o yolsuz hiç bir şey yapmadı. Ve ey İsa, sen melekûtunda geldiğin zaman, beni an dedi. İsa da ona, doğrusu sana derim. Bugün sen benimle beraber cennette olacaksın dedi» (44) diyerek Matta ve Markos'un «söğdüler ve alaya aldılar» şeklindeki sözlerini yalanlıyor.

---

(41) Luka: III, 23.

(42) Matta: **XXVII**, *44.*

(43) Markos: XV, 27.

(44) Luka : **XX***III, 39-43.*

Yuhanna ise bu meseleyi hiç de zikretmiyor. O zaman böyle bir şeyin ortaya çıkıp da etrafa yayılması imkânsızdır. Eğer doğru olarak vukubulduysa, neden iki evvelkisi terk ediyor? Yok, yalan ise niçin bir başkası uyduruyor?

SEKİZİNCİ TENAKUZ

Matta diyor ki: «Ve Sebt günü geç vakit, haftanın ilk gününe doğru tan yeri ağarmağa başlarken Mecdelli Meryem ve o bir Meryem kabri görmeğe geldiler. Ve işte, büyük bir zelzele oldu, zira Rabbin bir meleği gökten indi.... siz korkmayın..... O burada değil. Çünkü dediği gibi kıyam etti.... ve işte İsa: «Size selâm diye onların karşısına çıktı. Onlar da yaklaşıp İsa'nın ayaklarına sarıldılar... O zaman İsa onlara dedi: «Korkmayın, gidip kardeşlerime haber verin ki, Galile'ye gitsinler, beni orada göreceklerdir» 45)

Yuhanna da diyor ki: «Haftanın ilk gününde, daha karanlık iken Mecdelli Meryem kabre erken geldi, taşı kabirden kaldırılmış gördü. O vakit koşup Simun Petrus'a ve İsa'nın sevdiği o bir şakirde geldi ve onlara dedi. Rabbi kabirden kaldırmışlar ve onu nereye koymuşlar bilmiyoruz. Simun Petrus da gelip kabre girdi Meryem İsa'yı durmakta gördü ve İsa olduğunu bilmiyordu.. Ve O'nu bahçıvan sanıp O'na dedi.. İsa O'na dedi, bana dokunma, çünkü ben daha Baba'nın yanına çıkmadım. Fakat kardeşlerime git ve onlara söyle. Benim Baba'mın ve sizin Baba'nızın, benim Allah'ımın ve sizin Allah'ınızın yanına çıkıyorum» (46)

---

(45) Matta : **XXVIII**, *1-10.*
(46) Yuhanna: **XX**, *1-18.*

Birisi, «Rabbin meleği Hz. Meryem'in korkusunu giderdi» diyor, diğeri aksine olarak «İsa'nın kendisiydi» iddiasında bulunuyor. Birisi «Cumartesi akşamı» diyor, diğeri «Pazar günü» olduğunu söylüyor. Birisi «Meryem'in yalnız olduğunu» haber veriyor, diğeri «bir başka kadın ile idi» diyor.

Siz de şu sözleri, karşılığı ile birlikte inancınıza esas kabul ederek Hz. İsa (A.S.)nın «ben Baba'mın yanına çıkarım» dediğini söylüyorsunuz. «Sizin Baba'nız ve benim Allah'ım sözlerini terk ediyorsunuz. Sizin dininizin esasında da O'nun bir tek kadın olduğu fikri vardır. Halbuki bu söz aptallara söylense kabul edilmez, üstelik çirkin bile görülürdü.

Bir çocuğa nasıl tapabilirsiniz ki, bu çocuk ana rahminden dünyaya gelen her çocuk gibi ağrılar, acılar ve türlü hastalıkları geçirip büyümüş, yemek, içmek ve uyumak mecburiyetinde kalmış, hatta sizce tartaklanıp çarmıha gerilmiş, ihanete uğramış, daha sonra kendisine ağıtlar söylenmiş ve bir bahçıvana bile benzetilmiştir. Düşmanlarınız olan yahudiler, sizinle alay etmek hususunda ne kadar ileri gitseler, yine de sizin bu saçmalıklarınıza yetişemezler.

DOKUZUNCU TENAKUZ

İsa (A.S.)nın göğe çıkarılışını oniki havâriden olan Yuhanna ve Matta zikretmedikleri halde, havârilerden olmayan Luka ve Markos zikretmişlerdir.

Böyle olmasına rağmen bunlar yine birbirleriyle uyuşamayarak Markos, «Hz. İsa kabrinden kalkıp havârileriyle konuştuktan sonra yine aynı günde gökyüzü-

ne yükseldi» demiş, Luka buna zıt görüşle, «ayağa kalkışından bir kaç gün sonra gökyüzüne yükseldi» diye yazmıştır. Ayrıca göğe çıkarılış önemli bir hâdise olduğundan, havârilerin bunu bilemeyip de başkalarının bilmiş olması tuhaftır.

İncillerde bulunan tenakuzlardan bir diğeri, yahudîlerle kendi aranızda bir senet olmak üzere peygamberlerin sözlerini kanun kabul etmeniz, arkasından da İncilde İsa (A.S.)nın «kapı benim, bir kimse benim kapımdan girerse kurtulur» sözünü nakletmiş olmanızdır. Sonra da kendinden evvel gelen peygamberlerden yüz çevirip, bunları hayırsız ve haydutlar yerine koyarak İncilin: «ve İsa yine onlara dedi: Doğrusu ve doğrusu size derim: Ben koyunların kapısıyım. Benden evvel gelenlerin hepsi hırsız ve haydutlar..... hırsız, ancak çalıp öldürmek ve telef etmek için gelir. Ben onlarda hayat olsun, çok hayat olsun diye geldim» (47) demesidir.

Ogüstin adındaki yorumcunuzun, bir zırva ile bunu yorumlamış olduğunu gördüm. Bir de elinizde bulunan İncilde: «Eğer kendim için şâhitlik edersem şâhitlik makbul değildir. Çünkü nereden geldiğimi ve nereye gideceğimi bilirim» diye yazılmıştır. Bana söyler misin, İncil'in şâhitliği nasıl hem doğru, hem yanlış, hem makbul, hem de merdut (48) olur? Allahu Taâlâ hazretlerine nisbet edilen bir kitapta bunlar nasıl bir araya gelebilir?

---

(47) Yuhanna : X, 7-11.

(48) Reddolunmuş, koğulmuş, geri döndürülmüş, geri çevrilmiş.

İNCİLİN BİR BAŞKA UYDURMASI

Yine elinizdeki İncilde yahudilerin, üzerine hücum edeceklerini anladıktan sonra Hz. İsa'nın «şimdi canım ölüm derecesinde pek kederlidir. Ne diyeyim, Baba'm beni bu vakitten kurtar.» Haça çıkarıldığı vakit de feryat ederek: «Eli, eli, limâ sabaktanî» yani: «Allah'ım, Allah'ım, beni niçin bıraktın?» (49) dediği yazılıdır.

İncilin bir başka yerinde de «evvelce beni seven arkama düşsün, kendisi gitsin» diye ölümü göze almaya teşvik edişi yazılıdır. Hz. İsa başkalarını teşvik ettiği şeyden kendisi nasıl korkar? Özellikle Allah'ın Oğlu olduğu halde, o felâketten kurtulmak için yalvarır da, nasıl Allah katında duası kabul olmaz?

Bir de elinizde bulunan İncilde, Hz. İsa Efendimiz'in soyu zikrolunduğu vakit «Yusuf'un oğlu, Yakub'un oğlu» diye böylece İbrahim (A.S.)e kadar kırk göbek sayılmıştır. Halbuki havârilerden olan Luka, İncilinde Hz. İsa'nın soyu hakkında: «Yusuf'un oğlu Heli oğlu» diye ellibeş göbek saymıştır. Alah'ın kitabında nasıl böyle bir ihtilâf bulunabilir?

Derler ki, Hıristiyan olmayan acem şahlarından birisi, İncillerinizde Hz. İsa'nın soyu hakkındaki ihtilafları öğrenince sizi ayıplamak için bunları uyduran büyüklerinizden sormuş ve bir cevap alamamıştır. Durumu işiten bir papaz özür dileyerek şaha aşağıdaki hile 50) yi düzmüştür. Şöyle ki:

---

(49) *Matta:* **XX***VII, 27, 39, 46.*

(50) *Oyun, adatma, dubârâ, Arapçada ası mânâsı «çare» dir.*

İncillerde biri diğerini nakzeden iki soydan birisi tabii soy, yani doğum suretiyle üreyen soy, diğeri şer'i soy, yani velî ve kefil olmak soyudur. Gûyâ suç bağışlatmak için uydurulan bu hile, çoğunluk tarafından da hoş karşılandığından kabul edilmesi uygun görülmüştür.

Elinizdeki Yuhanna İncili'nde, «Hz. İsa Beyt-i Mukaddes (51) te ticaret etmekten halkı yasakladığı gün yahudiler kendisine: «bize ne alâmet gösterirsin» diye sormuşlar. İsa onlara; «bu mâbedi yıkın üç günde ben onu ayağa kaldırırım» diye cevap verince yahudiler de «bu mâbet kırkaltı yılda yapıldı, sen onu üç günde mi ayağa kaldıracaksın» (52) şeklinde cevap vermişlerdir.

Matta İncili'nde yahudiler Hz. İsa'yı tutarak vâlî dairesine getirdikleri ve öldürülmesi için şahitler istediklerinde iki yalancı şahit gelip: «bu adam, ben Allah'ın mâbedini yıkabilir ve onu üç günde yapabilirim dedi» (53) diye yazılıdır.

Bana söyle, bu iki şahidin yalancı olduklarını nasıl kabul edebiliyorsun? Halbuki kitabınızda Hz. İsa'nın böyle söylediği yazılmıştır. Eğer yahudiler Hz. İsa'nın bu sözündeki maksadından başka bir şey zannettiler dersen ben de derim ki: «şâhitler, te'viline şahadet etmeyip ancak İsa'nın ağzından çıkan söze şahadet etmişlerdir. Bu ise kitabınızda böylece yazılıdır» Hz. İsa'nın yahudilere verdiği cevapta mâbet sözünden maksadının «Beyt-i Mukaddes» olduğu açıktır; bu sözden başka türlü bir yorum çıkamaz.

---

(51) Mukaddes ev, Kudüs, Mescid-i Aksa.

(52) Yuhanna: II, 19-20.

(53) Matta: **XXVI**, *61.*

Diyorsun ki, Hz. İsa'nın mâbetten maksadı, «kendi bedeni» idi. Asılmasından üç gün sonra ayağa kalktı. Ebced hesabı ile kırkbeş Hz. Âdem'in isminin sayısıdır. Bu gibi saçma sapan sözlerden yahudiler ne bir şey anlamış, ne de selefleriyle İsa (A.S.) arasında böyle sözlerin geçtiğini işitmişlerdir.

Yuhanna İncili'nde: «Meryem ise bir litre çok kıymetli hâlis (nardin) yağı alıp İsa'nın ayaklarını meshetti..... Yahûda İskariyot dedi: «niçin bu yağ üçyüz dinara satılıp fakirlere verilmedi» (54) diye yazılıdır.

Matta İncili'nde ise: «İşbu haber Galile'de bulunup ancak güzel kokuyu Hz. İsa'nın başına döktüğü» (55) yazılmıştır. Böyle ihtilaflı bir haber, doğru olmaktan ne kadar uzaktır. İşin garibi, sizden bazılarının bu gibi çirkin sözleri yorumlamaya yeltenmeleridir.

Allah bilir ki, insanların tâbi oldukları dinler içinde akıl almaz şeylerin mümkün olabileceğini iddia eden şu dininiz gibi hem felsefeye, hem akla zıt cihana bir başka din daha gelmemiştir.

Allahu Taâlâ tarafından peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed (S.A.V.)in, kendilerine gönderildiği puta tapıcı araplar, ibadet yönünden kâfirlerin en azılısı ve Allah tanımamada en azgını bulundukları halde, putları hakkında sorulduğu vakit, sizin gibi sapıklığa düşmeyerek: «Bizi yalnız Allah'a yaklaştırsınlar diye bunlara ibadet ediyoruz» demişler, bilgisizliklerinden dolayı sanki kendileriyle Allah arasında bunları vasıta kılmak istemişlerdi.

---

(54) Yuhanna: XII, 3-5.
(55) Matta: XXVI, 9.

Allahu Taâlâ hakkında, gökten yeryüzüne inmiş, bir kadının karnına girmiş, kan, idrar v.s. içinde dokuz ay kalmış, doğunca yahudiler yanaklarına şamar vurmuş, ensesini tokatlamış, elleri ve ayakları çivilenerek haça gerilmiş,.... diye inananlara karşi bu câhil Arapların daha üstün bir inanca sahip olduğu meydandadır.

Siz İsa'yı böyle târif etmekle O'nu rezil ediyorsunuz. Halbuki «O'nun her şeye gücü yeter» diyen de sizsiniz. Demek yahudilere teşekkürü boynunuza borç edindiniz. Çünkü yahudilerin İsa hakkında böyle yapmaları yani yahudilerin İsa'yı büyüklük tahtına geri göndermeleri, daha uygun düşmüştür. Âdetâ kanun saydığınız şu dinsizliğin şerrinden Allah'a sığınır ve mahrum kaldığınız «Hak Yol»a kavuşmanızı dilerim. Allah sizin dediğinizden çok daha büyüktür. İncil'de bulunan çelişkilerden biri de «yeryüzüne selâmet getirmeğe geldim sanmayın, ben selâmet değil, fakat kılıç getirmeğe geldim. Çünkü ben adamla babasının ve kızla anasının, gelinle kaynanasının arasına ayrılık koymağa geldim. Ve adamın düşmanları kendi ev halkı olacaktır» (56) cümlesidir.

Yine İncil'de deniyor ki: «Ben sizin hayat bulmanız ve hayır ile dopdolu olmanız için geldim ve insanların arasını düzeltirim.»

Birincisi Hz. İsa'yı halkın başına belâ kılmış, ikincisi âleme rahmet eylemiştir. Biz ise havârileri böyle sözlerden uzak tutarız.

---

(56) Matta : XI, 34-36.

Yine İncil'de: «Sağ yanağına tokat vurana sol yanağını çevir», «sanmayın ki ben şeriati yahut peygamberleri yıkmağa geldim, ben yıkmağa değil, fakat tamam etmeğe geldim.» (57)

Matta İncili'nde: «İşittiniz ki, eski zaman adamlarına denildi, katletmeyeceksin». Ve: «Kim katlederse hükme müstahak olacaktır. Fakat ben size derim, «kardeşine kızan her adam hükme mustahak olacaktır. Ve kardeşine raka derse, millet meclisinin hükmüne müstahat olacaktır. Ve kim ahmak derse cehennem ateşine müstahak olacaktır» (58) denmektedir.

Yine Matta İncili'nde: «Ve kim karısını boşarsa ona boş kağıdını versin. Fakat ben size derim ki, zinadan başka bir sebeple karısını boşayan adam, onu zâniye eder. Kim boşanmış kadınla evlenirse zina eder» (59) cümlesi yer almaktadır.

Yine Matta İncili'nde: «Göz yerine göz, diş yerine diş denildiğini işittiniz. Fakat ben size derim. Kötülüğe karşı koma ve senin sağ yanağına kim vurursa ona ötekini de çevir ve eğer biri seninle mahkemeye gidip senin gömleğini almak isterse, ona gömleğini de bırak.. senden dileyene ver, senden ödünç isteyenden yüz çevirme» (60) sözlerine rastlanmaktadır.

Be kibirli adam! Şu ihtilafları, evvelce şeriatleri tamamlayan mı, yoksa çelişkiye düşen ifadeler mi sayıyorsun?

Yine Matta İncili'nde İsa Petrus'a diyor ki, «ne mutlusun ey Yunus oğlu Simun, çünkü bunu sana açan et

(57) Matta : V, 17.

(58) » : V, 21-22.

(59) » : V, 31-32.

(60) » : V, 38-42.

ve kan değil, göklerde olan Baba'mdır. Ben de sana derim ki, sen Petrus'sun ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım.... yeryüzünde bağlayacağım her şey, göklerde bağlanmış olur ve yeryüzünde çözeceğim her şey göklerde çözülmüş olur» (61)

Buradan biraz sonra: «Fakat İsa dönüp Petrus'a dedi. çekil arkama şeytan, sen bana tökezsin. Çünkü sen Allah şeylerini değil, ancak insan şeylerini düşünüyorsun» (62) diye yazılıdır.

Yaratılış itibariyle bilgisiz ve şeytan olan bir kimseye, gökyüzünün sahibi nasıl itaat eder? İncillerinizin bozukluğu içindekilerinin yanlışlığı ve hataları konusunu kısa keserek derim ki, kitap ve İncillerinizi okuyanlar, dininiz hükümlerinin bozulmuş olduğunu gösteren sayısız tuhaflıklar bulur.

İNCİLLERİN MÂHİYETİ

İşin daha tuhafı, İncillerinizin birtakım hikâyeler, olaylar, kâhin ve havarilerle benzerlerinin sözlerinden ibaret bulunmasıdır. Bizim (Taberî), tarihi nakletme yönünden İncilden çok daha doğru ve daha güvenilir bir durumdadır. Bununla beraber bizde dine ait hususlardan herhangi bir şeyi tarihe dayandırmak câiz değildir.

Halbuki siz İncil'e «Allah tarafından gönderilmiş bir kitaptır ve ona uyulmasını Hz. İsa bize emretti» diyorsunuz.

---

(61) Matta : XVI, 17-19.
(62) » : XVI, 23.

Keşke öyle olsaydı!... Haniya! Allah tarafından gönderilen İncil nerededir? Kaldı ki, İsa (A.S.)nın ağzından naklettiğiniz sözler İncillerinizde pek az yer almaktadır.

Hz. İsa, nasihat konusunda insan yaratılışının gerektirdiği şeyleri söylemiştir ki, bunların hepsi Allah tarafından değildir. Nitekim biz de, Hz. Muhammed (S.A.V.)in söylediklerinin hepsine Kur'an-ı Kerim'dir demiyoruz. Sağlam olduğunu geçmiş ve geleceklerin kesinlikle söyleyebileceği bir surette Kur'an-ı Kerim Hz. Muhammed'den tevatüren nakledilmiştir. Bütün bunlara rağmen utanmayayarak, «biz Allah tarafından gönderilen İncil'e bağlı bulunuyoruz» diyorsunuz ve İncil'in yazı ile tesbit edilmiş, tahriften korunmuş olduğunu iddia ediyorsunuz.

Dünya durdukça size gülmeli veya insan hayatta oldukça size ağlamalı vesselâm.

Bundan daha gülüncü, orucunuzdur. Senede iki ay kadar oruç tutuyorsunuz. Bu iki ay zarfında din adamlarınızın bir araya gelmeleriyle tespit edilen vacip ve vacip olmayan oruçlarınız vardır. Eğer vacip olan günlerin adedini sorsalar bunu bilecek bir kimseniz bile yoktur. Kuvvet ve kudret sahibi ancak Allah'tır.

Bir de İsa'nın asılmasını kâfirden başka kimse inkâr etmez diyorsunuz. Bu ise halkı sapıklığa düşürmek için uydurduğunuz ve ayak takımı için ortaya çıkardığınız muhal (63) şeylerden başka bir şey değildir. Allah her şeyi bilir. Siz şüpheler içinde bulunarak zanna uyuyor ve başka bir şey bilmiyorsunuz.

---

(63) Mümkün olmayan, olamaz, olmaz, olmayacak.

Zavallı adam, İsa'dan yüz çeviren ve yine dediğinize göre İsa'yı yahudilere gösteren Yahûda'nın yahudilerle İsa'yı yaka paça yakalamağa çıktığı vakit: «Ben İsa'dan utanırım, ancak alâmeti olmak üzere kendisini öperim» sözü ne demektir? Bu da açıkça gösterir ki, yahudiler İsa'yı kesin olarak bilmiyorlardı, bu da İncilinizde vardır. Yahudiler İsa ile arkadaşlarını çevirdikleri vakit İsa bunların yanına gelerek: «Kimi istiyorsunuz» demiş, onlar da «Nâsırâ'lı İsa'yı» demişler. O da: «İşte benim» diye cevap verince işte o zaman İsa'yı eli kolu bağlı yaaklamışlardır. Böyle olduğuna nasıl inanıyorsunuz? Olabilir ki, yahudiler İsa'yı tam olarak tanımadıkları için bir başkasını tutmuşlardır.

İncilinizde Yahûda'nın Hak Din'den dönme bir kâfir olduğu zikredildiği için şâhitliği kabul olunmaz. Mümkündür ki Yahûda, İsa'yı gördüğü vakit yaptığına pişman olarak havârilerden birini göstermiş ve bu da Hz. İsa'yı korumak maksadıyla kendi canını teslim etmek için koşmuştur.

Elinizde bulunan İncilde, Yahûda İskariyot'un o zaman pişman olup İsa'yı satarak aldığı otuz akçeyi yahudilere geri verdiği de yazılıdır. Yahûda gösterdiği şahsın tıpkı İsa olmadığını da bildirmiştir.

Bu pişmanlık ve bu sözler İncil'inizde yazılıdır. Bir de Yahûda kendi kendisini koğmuştur diyorsunuz.

Yine diyorsunuz ki, Hz. İsa Yahûda'nın ebedî olarak cehennemde kalmasını istemiştir. Yahudiler ise kitaplarınızın itirafına göre Yahûda İskariyot'un şahitliğinden başka, tam olarak bilmedikleri bir kimseyi öldürmüşlerdir

Din bilginlerinden olmayan ilim adamlarından bazıları, hıristiyanların ta'zim göstererek ilâhlıkla niteledikleri bu adamın târihî belgelere göre hiç olmadığını ve aslâ dünyaya gelmediğini iddia ederek diyorlar ki, İdparator Kostantin'in, tapınılacak şeylerin artması, inançlarda aykırılıkların ortaya çıkması, düşmanlarının çoğalması üzerine dinî hükümleri tatbik etmesi güçleşmiş ve saltanatı zayıflamıştır. Bunun üzerine Kostantin, mülkünde devamlı kalabilmek için inançların birleştirilmesine karar vermiş ve bunları çıkarmıştır. (64)

Kostantin, yahudilerde öyle bir adamın gelmiş olduğuna ve asıldığına (salb) dair, cemaatleri aarsında şahitlik etmeleri için istedikleri kadar dünya malı vermek suretiyle yahudi haham (65) larından bir kaçı ile anlaşmıştır.

Yahudiler bu fırsatı ganimet bilerek dininizin özünü bozmak için gelen yahudi Paulus'un yaptıklarını da tamamlamışlardır. Paulus'un hikâyesi her ne kadar sizce ve bizce biliniyorsa da, fenalıklardan bir çoklarını sakladığınız gibi, bunu da saklarsınız korkusuyla, şuracıkta bunun ispatını isterim.

---

(64) Yahudi tarihçilerinden olan meşhur Yusifos kitaplarında, İsa'ya dair hiç bir haber yazmamıştır. 1872 senesinde Beyrut'ta basılmış oan (Hurub'ul-Yahûd) adındaki Yusifos tarihinin Arapça tercümesinde ve altıncı babında insan câiz ise yine bu zamanda İsa adında hikmet sahibi bir insan yaşıyordu» diye İsa (A.S.)ya ve salb (haça gerilme) ye dair bir olay ilâve edilmiştir. (Mütercim)

(65) Yahudilerde din işleri adamı, İsrâilî âlimi, ...

PAULUS'UN HÜVİYETİ

Bu hikâye şöyle anlatılıyor:

İsa (A.S.) İsrâil oğullarını Hak Din'e çağırdığında onlardan Allah'ın dilediği kimseler bu çağrıya uymuşlardır.

Allahu Taâlâ Hazretleri, İsa'yı gökyüzüne çıkardıktan sonra sözünü halk hoş görmüştür.

Yahudiler bundan korkarak İsa (A.S.) ya uyanları öldürmeğe başlamışlar, hattâ hıristiyanları perişan ederek Şam'a çıkarmışlardır.

Yahudilerde Paulus adında birisi vardı vuruşmada ve hıristiyanları öldürmede en kuvvetli idi.

İşte bu adam yahudilere demiştir ki, eğer İsa haklı ise biz kâfir olur ve cehennemde kalırız. Eğer hıristiyanlar cennete girerlerse biz cehenneme giderek aldatılmış oluruz. Ben bunları bir hile ile saptırırım, cehenneme giderler ve düşmanlarımızdan hiç bir kimse bunlara uymaz.

Yahudiler buna, istediğini yap, onlara gerek hayır, gerek şer her ne yaparsan seninle beraberiz dediler.

PAULUS'UN SAHTE DAVRANIŞLARI

Paulus, evvelâ o zamana kadar İncilin bilinen yerlerinden bir çoğunu, kimsenin haberi olmaksızın ezberlemiş, sonra bir gün hıristiyanlarla savaşıldığı sırada

topluluktan ayrılarak çaylak ismindeki kısrağını köstekleyerek ve pişmanlık göstererek başını yere koymuştur. Hıristiyanlar buna, «sen kimsin» diye sormuşlar. O da «ben sizin düşmanınız olan Paulus'um, hristiyan olmadıkça tevben kabul olunmaz diye gökten bir ses işittiğim için buraya geldim» demiş. Bunun üzerine O'nu almışlar ve bir kiliseye koymuşlardır. Paulus burada içtihatlar, nasihatler, iyilikler ve takva (66) konularında aşırı davranışlar göstererek bir hayli zaman geçirmiştir.

PAULUS HIRİSTİYANLIĞI KURUYOR

Paulus bazı geceler bağırarak uyanır ve rüyasında gördüğü şeylerden korktuğunu açığa vururmuş. Papaz bir gün bunun sebebini sormuş, o da «ben rüyamda İsa (A.S.)yı gördüm ağzıma da okudu, beni ağırladı, ağzıma üfürdüğü zamandan beri ne idiğini bilmediğim bazı şeyler öğrendim» demiş. Papaza o şeylerden birazını anlatmıştır. Artık bunların İncilden olduğunu görmüşler. Paulus ise evvelce ezberlediği İncili tamamiyle okumuştur.

Bunun, İsa'nın yardım ve bereketiyle olduğuna hepsi inanmışlar. Büyük papaz Paulus'a: «Sen öne geçtin ve benim sana hizmet etmem yaraşır» demiş. Artık Paulus hepsinden öne geçmiş, şöhreti o dereceye yükselmiş ki, senede bir kere olsun Hâkimler (67) dahi ken-

---

(66) Allah'tan korkma, Allah korkusuyla dinin yasak ettiği şeylerden kaçınma.

(67) «İbranice Şofetim, Eski Ahit'de (Tevrat) İsrâi'in önderleri, bunların yaptığı işler. Eski Ahit'de bir bölümde toplanmıştır, bir çok yerlerde geçer» (Hayrullah Örs, Musa ve Yahudilik, İst. 1966, s. 454.)

disini ziyaret eder olmuş. Paulus, artık bunların kalblerinde yer tuttuğuna emin olunca, bir gün kendisini ziyaretleri esnasında bunlara şöyle demiştir:

«Bana İsa emretti, yarın ben buradan çıkarak şu görünen dağın eteğinde kendimi İsa'ya kurban olmak üzere boğazlayacağım.» Bu haber, hâkimlerce ayrılık hasretine uğrayacakları ve o'nun mutluluğundan mahrum kalacakları için, kendi eliyle kendini nasıl boğazlayacak diye hayretle karşılanmıştır. Artık bunların o gece gözlerine uyku girmemiştir. Sabah olunca veda için Paulus'a gitmişler, hükümdarlarından derecesi ve rütbesi en büyük bulunan biri yalnızca veda etmek için yanına girmiştir.

Paulus ona der ki, «ben şimdi İsa'ya gideceğim, vefatımdan önce sana bir şey bırakacağım, bunun kıymetini bil ve şerefini yücelt» Hükümdar O'na, «ey aziz Baba, söyleyeceğin nedir?» diye sorar.

Paulus der ki «İsa, Allah'ın Oğlu'dur. Eğer öyle olmasaydı ölüleri diriltmez, anadan doğma körlerin gözlerini açmaz, abraşlara (68) şifa vermez ve mûcizeler göstermezdi». Hâkim ise Paulus'un bu dediğine inanmamış ve şimdiye kadar böyle bir şey işitmemiştir. Bundan sonra ikinci derecede bulunan hâkim gelir. Buna da, «sana bırakacak büyük bir sırrım var, ben İsa'yı gördüm ve bana bu sırrı sana söylemekliğimi emretti. Bunu sakla ve gereğince hareket et» der. Hâkim, «o sırrın ne olduğunu» sorar. Paulus der ki, «Meryem Allah'ın zevcesidir.» Hâkim evvelce hiç işitmediği böyle bir şeye inanır. Bunun arkasından en küçükleri olan Hâkim gelir.

---

(68) Alaca benekli, tüysüz yerlerinde uyuz gibi bir hastalığı olan (at), yukarıda anılan illet.

TESLİS İNANCININ KAYNAĞI

Paulus buna da evvelkilere söylediği şekilde birçok lâflar eder ve sonra der ki, «Allah üç»ten üçüncüsüdür. Bu da çıkar. Halk ise Paulus'un ne olacağını görmek için bir yerde toplanmışlar imiş! Paulus kurban elbisesi giymiş ve eline bıçak almış olduğu halde, odasından kuşluk vakti çıkarak dağın eteğine varmış ve kendi eliyle kendini âleme karşı boğazlamıştır. Paulus'un canı çıktıktan sonra büyük hâkim koşup gelerek cesedini bereket olsun diye vatanına götürmek için almışsa da, diğer iki hâkim buna karşı geldiklerinden aralarında taksim için üç parça etmişler ve başının da dahil bulunduğu parçayı kendisi almıştır. Bu iki hâkim, «sen en kıymetli uzuvlarından olan başını alıyorsun» diye tekrar kavga çıkardıkları için oradakiler elbirliğiyle cesedi yakmışlar, insaf ve adalet olmak üzere de külünü aralarında bölüşmüşlerdir. Artık her biri kendi memleketlerine dağılmıştır. Büyük hâkim kendisine bırakılan sır hakkındaki inancını açıklamıştır.

Diğer iki hâkim de kendi inançlarını ilân etmişlerdir. Bunların her biri diğerinin söylediğini inkâr ederek, Paulus, «böyle söylemedi, ne Resullerin İşleri'nde, ne de kitaplarda böyle şeyler vardır, bu inancınız küfürdür» diye iddia etmişlerdir.

Bizim ve sizin tarihçilerden bazıları da bu olayı aşağıdaki şekilde yazmışlardır:

HIRİSTİYANLIĞIN BOZULMASI

İsa İsrâil oğullarını imana çağırdığı zaman pek az kimse kabul etmiş ve kendisi gökyüzüne çıkarılmıştı.

Hak O'nun sözlerini hoş gördüğü için kendisine uyanların sayısı yediyüze ulaşmıştır. Bunlar İsrâil oğulları arasında dolaşıyor, halkı savaş ve imana çağırıyordu. Paulus adı verilen yahudi Pavlo, o zamanda İsrâil oğulları arasında hâkim durumda bulunuyordu. Pavlo, hıristiyanları bozguna uğratarak Şam'dan sürüp çıkarmış ise de, bunlar daima kendisini rahatsız ediyorlardı. Bir gün Paulus cemaatine der ki:

PAULUS'UN HIRİSTİYANLARI SAPTIRMASI

«Bu adamların sözleri hoş şeylerdir, bunlar bizim düşmanlarımıza giderler, onları kendi milletlerine katarlar da sonra başımıza belâ olurlar. Hayır olsun, şer olsun bana söz veriniz, bunları ben yollarından çıkarayım.» Bunun üzerine topluluk, «peki, dediğiniz gibi olsun» derler. Paulus cemaatini terk ederek onların yanına gider. Saptırmak için de elbiselerini giyer. Paulus bunlara, «büyüklerinizi toplayınız, çünkü ben size ahmaklığımdan değil, ancak bir sebebe dayanarak geldim» der. Büyükleri buna «nen var» derler. Paulus bunlara der ki, «ben sizden ayrıldığım zaman İsa'ya rastladım, İsa benim aklımı, gözümü, kulağımı aldı. Ben artık ne işitiyor, ne de anlıyordum, derken bu aldıklarını bana geri verdi, ben de Allah'a söz verdim ki, geleyim sizden olayım, içinizde kalayım. Tevrat'ı ve hükümlerini size öğreteyim.»

Paulus bunlara, kendisine bir ev yapmalarını ve içine kül döşemelerini emreder, yaparlar. Bunlara bir şeyler öğretir. Bir gün üzerine kapısını kapar, halk toplanır ve «korkarız ki, tiksindiği bir şeyi gördü» derler. Bir gün sonra kapısını açar, «tiksindiğin bir şeyi mi gördün» diye sorarlar.

Der ki, hayır! «Ancak ben bir kanaate vardım, onu size söyleyeyim eğer iyi ise kabul, kötü ise reddediniz. Sahibinin yanından başka bir yerden çıkar ve emrolunduğu yönden başka bir yerden gelir bir şey gördünüz mü?» der. «Evet» derler. Der ki, «Ben, sabah akşam güneş, ay ve yıldızların - doğu tarafını göstererek - işte şu taraftan doğduklarını gördüm, ibadet esnasında asıl yönelinecek taraf bu taraftır.» «Doğru söylüyorsun» derler.

Böylece onları kıbleleri olan Beyt-i Mukaddes'ten döndürerek doğru tarafını kıble kabul ettirir. İki gün sonra yine kapısını kapayınca halk daha çok korkar ve evinin önünde toplanır.

Paulus kapısını açtığında, «Yine hoşlanmadığın bir şey mi gördün?» derler o da, «hayır, ancak bir kanaat sahibi oldum, bir kimse bir kimseye hediye gönderir, o da bunu kabul etmezse gönderenin gücüne gideceğini zannetmezmisiniz? der ve devamla:

«Allahu Taâlâ size yer ve gökteki şeyleri hep faydalanasınız diye vermiştir. Allah reddolunmamağa herkesten daha çok lâyıktır. O halde niçin bazıları helâl, bazıları haram olmuştur? Tahta kurusundan file kadar hepsi helâl ve bize bunlar Allah'ın birer hediyesidir. İstediğinizi yiyiniz, içiniz, bunların hiç birisi haram değildir» deyince, «doğru söylüyorsun» diyerek haram olan

şeyleri mubah (69) sayarlar. Bundan üç gün sonra kapısını bir daha kapayınca bu kere halk daha çok korkuya düşer. Tekrar kapısını açtığı zaman onlara, «ben bir rüya gördüm, Yakup, Nastur, Malkon ve Mü'min'den başka herkes buradan çıksın» bunlar da öyle yaparlar. Der ki, «sizi topraktan yapıp can veren bir kimseyi gördünüz mü?» «hayır» derler.

İnsanlardan bir kimsenin, «hiç anadan doğma körlerin gözlerini açtığını, abraşları iyi ettiğini, ölüleri diriltttiğini işittiniz mi?» «hayır» derler. O da, «ben öyle zannediyorum ki, Allahu Taâlâ bize göründü ve sonra gizlendi.» Bunlardan bazıları «doğru söylüyorsun» bazıları ise «yalancı» derler. Der ki, «Allah ancak Baba, Oğul ve Ruh'l-Kuds (70) olmak üzere üç idi, bazıları Allar ile Oğul'dur, bazıları ise Allah'ın kendisi bize vücut halinde göründü» diyerek böylece dört mezhebe ayrılmışlardır, Yakup, Paulus'un, «Allah İsa'nın kendisidir» sözünü almış ve Yâkubiye denilen mezhep mensupları buna inanmışlardır.

Nastur da, «Mesih, rahmet yönünden Allah'ın Oğlu'dur demiş ve Nastûriye mezhebi mensupları buna inanmışlardır.

TESLİS HAKKINDA BİR BAŞKA MEZHEP

Melkâni'ler de, «Allah üçtür» demiş ve Melekiye mezhebi bunu kabul etmiştir. Mü'min ise bunlara, «size

---

(69) İşlenmesinde sevap ve günah olmayan şey, iş.
(70) Mukaddes ruh, Cebrail (A.S.) Hıristiyanlık inanışına göre Tanrı kavramında üç hipatoz vardır: Baba, Oğul, Kutsal Ruh.

lânet olsun» Paulus bu sözleri ancak inançlarınızı bozmak için söylüyor; bizim Hz. İsa ile dostluğumuz O'ndan çok önce başlar, biz İsa'yı gördük ve kendisinden nakillerde bulunduk, Paulus sizi sapıklığa düşürüyor» demiştir.

Paulus kendisine uyanlara demiştir ki, «kalkınız şu Mü'min'i ve arkadaşını öldürelim, yoksa dininizi bozacaktır.»

Mü'min kendi cemaatine gelerek, «siz, İsa'nın Allah'ın kulu ve Rasulü olduğunu ve size böyle söylediğini bilmiyor musunuz?» demiş. Onlar da, «evet biliyoruz» demişler. Öyle ise O «diğer toplulukları saptırdı» demiştir. Bunun üzerine Paulus ve topluluğu bunların üzerine hücum ederek onları bozguna uğratmışlardır.

İşin sonunda Mü'min tarafdarları Şam'a gitmişler ve durumu haber vermişlerdir. Yahudiler bunları esir ederek, «biz size canımızı kurtarmak için geldik, dünyada bir alacağımız yoktur, artık mağaraları, mabetleri bekleyelim veya başımızı alalım şurada burada dolaşalım» demişler ve onlar terk etmişlerdir. Bundan sonra kâfir olanlardan bazıları da Mü'min tarafdarlarının yaptığı gibi hücre ve mağaralarda vakit geçirmişler, bazıları ise her tarafı dolaşmaya başlayıp halka bidatler (71)i aşılamışlardır.

Allah bize Kur'an-ı Kerim'inde şöyle buyurmuştur.

«Sonra bunların izleri üzerinde ardı ardınca peygamberlerimizi yolladık. Arkalarından da Meryem oğlu İsa'yı gönderdik. O'na İncil'i verdik. Kendisine tâbi olan-

---

(71) Sonradan meydana çıkan şey, Peygamber (S.A.) zamanından sonra dinde meydana çıkan şey.

ların yüreklerine bir şefkat ve merhamet koyduk. Onların (yeni bir âdet olmak üzere) ihdas ettikleri rehbanlığa (gelince) onu üzerlerine biz farzetmedik. Ancak bunu sırf) Allah'ın rızasını aramak için yaptılar. Fakat buna hakkıyla riayet de etmediler. Biz de içlerinden (gerçek) iman edenlere mükâfatlarını verdik. Onlardan bir çoğu ise (doğru yoldan) çıkanlardı» (72)

Mü'min Arapyarımadası'na kaçmıştır. O'nun arkadaşlarından otuz rahip (73) peygamberimiz (S.A.V.) Hazretlerini görmüşler ve O'na iman etmişlerdir. Bunlar hakkında şu âyet-i kerime nâzil olmuştur:

«Ey iman edenler, Allah'ın yardımcıları olun. Nitekim Meryem oğlu İsa (A.S.) (da) havârilerine «Allah'a (müteveccih olarak) benim yardımcılarım kim (olacak)?» demişler, havâriler de «Allah'ın yardımcı (kul)ları biziz» (diye) söylemişlerdi. İşte İsrâil oğullarından bir zümre (ona) iman etmiş, bir zümre de küfürde kalmıştı. Nihayet biz, o iman edenleri düşmanlarına karşı destekledik de bu suretle (düşmanlarına) galip (olarak) çıktılar.» (74)

İşte bu olay İsa'dan elli sene sonra vuku bulmuştu. Paulus bu üçüne iyice inandırdıktan sonra, birbirlerinden haberleri olmaksızın teker teker yanına çağırıp «sen bana doğru ve samimi davrandın, sen doğruluk üzerinde bulunuyorsun. Ben İsa'yı rüyada gördüm, benden ve senden râzı oldu. Bana yarın kendimi boğazlamamı emretti. Bütün kuvvetinle insanları mezhebine ça-

---

(72) el-Hadîd 27.

(73) Hıristiyanlıkta ve başka dinlerde evlenmez din adamı.

(74) es-Sâf, 14.

ğır» dedi. Bundan sonra Paulus kurban kesilen yere giderek kendi kendini boğazlamıştır.

Artık bu şekilde ihtilaf devam etmekte iken Hz. İsa'nın göğe çıkarılışından 233 sene sonra yani Kostantin zamanına kadar hepsi bir noktada karar kılmışlar, bu yüzden Kostantin'in düşmanları da çoğalmıştır. Tebea (75)sının ihtilaf üzere bulunmaları ve kendisine yardım etmemeleri yüzünden hükümdarlığa az kala elden gidecekti. Kostantin, halkını bir din etrafında toplamayı arzulamıştı. Danıştığı kimseler Hz. İsa'nın kanının hesabını sormak hususunda halkını kendisine bağlamayı tavsiye etmişlerdir.

Kostantin, yahudi tarihlerinde şunu görmüştür:

Tevrat'ın neshini (76) iddia eden ve onu te'vil (77) etmekle sivrilen bir kimse gelmiş. Yahudiler bunu pek az olan tâbiileri arasında yaka - paça yakalamak istemişler, bunlardan birisini tutmuşlar, aradıkları adamın bu olduğuna birisi şahitlik etmiş bunun üzerine onu asmışlar. Aradıkları adam bir daha görünmediği için, asdıkları bu adamın aradıkları kimse olduğu kanaatine varmışlar.

Kostantin kendi kavminde bulunan bir râhibeye (78) haber göndermiş, o da O'nun hem rüyasını, hem bu sözünü tasdik etmiştir.

---

(75) *Bir devletin hükmü altında bulunan kimse.*

(76) *Fesih ve lağvetme, kaldırma, hükümsüz bırakma. Kur'an-ı Kerim'in sonda gelen bir âyetinin önce gelmiş âyetteki hükmü değiştirmesi, kaldırması.*

(77) *Sözü çevirme, söze ayrı bir mana vermeye kalkışma.*

(78) *Manastırda yaşayan kadın râhip.*

İncil'de bulunan şeylerin ekserisinin Kostantin'in uydurması olduğu pek muhtemelidir. Her ne kadar bazıları bazı yerlerini ikrar etmeseler de toplam itibariyle hıristiyanlar ne yahudi Paulus'un savaşlarını, ne Şam'dan çıkışlarını, ne de Kostantin'in işlerini inkâr edemez. İşte bu Paulus tevhîd (79) üzere bulunan dinînizi ve şerîatinizi bozmuş ve sünnet edilmekte mevcut olan ahkâmın düzenine perde germiştir. Teslis sözünü kendisi çıkarmıştır.

Duamız, «okunan duaların en iyisidir.» demenize cevaben şu atasözünü hatırlatırım: Kargaya: «Kuşların en güzeli hangisidir» demişler, yavrusunu göstermiştir.

Sizin anlattığınızdan çok daha büyük bulunan Allahu Taâlâ hakkında, Baba ve Oğul sözlerinizin iyi olup olmadığını bu dua ispata kafidir. Tuttular haça gerdiler ve kanı içine aktı; çünkü yer yüzüne döküleydi dünya kururdu. Kandan bir damlası düştüğü yerde papatya çiçeği çıktı» demeniz ise sözerin en tuhafı olduğu için sana cevap vermeye lüzum görmüyorum.

ALLAH'IN ASILMASI MI?

Efendinin derecesi yüce, kulun mertebesi aşağı olduğu için, Allah Âdem'den öç almak istemedi, ancak kendisi gibi Allah olan bir insandan öç almak istedi. Kendine denk bulunan İsa (A.S.)nın asılmasıyla itaatsiz Âdem'den hakkını almış oldu.

---

(79) Allah'ın birliğine inanma. Lâilâhe-illallah sözünü tekrarlama.

Be aldanmış herif! Böyle bir benzerliğin, Allahu Taâlâ ile İsa arasında olması için gerekiyor? Allahu Taâlâ'nın bir kimseyi, diğerinin günahı için cezalandırması pek uzak bir ihtimaldir ve haksızlığın tâ kendisidir.

Haça gerilme olayını ispat konusunda hile yollarına kaçmak için Allahu Taâlâ'ya zulüm ve gazab nisbet ediyorsun. Allahu Taâlâ Hazretlerinden bağış ve adalet sıfatını yok ederek kendi gibi Allah olan kimseden intikamını aldı diyorsun.

Halbuki İncilleriniz, İsa'nın Âdem'den gelen cismi haça geridiğinde, Allah bulunan yarısının salb edilmediğini bildirmektedir. Buna karşı gelmek ise sizce küfür sayılmıyor mu? Artık iş bir kere böyle olunca, Allahu Talâ dediğiniz gibi kendisine benzer bir Alalh'tan intikam almamış, ancak Âdem neslinden olan bir insandan intikam almıştır demektir. Bir kimseye zulüm için ceza vermesi, Allahu Taâlâ'ya nasıl yakışır? Kendi gibi bir Allah'tan intikam aldı demeği nasıl uygun buluyorsunuz?

Ey gururlu adam! Efendisine karşı köle bir yanlışlık etmiş, efendisi çok vakit buna dargın kalarak cezasını vermemiş, derken bir oğlu olmuş, kölenin işlediği günah için bunu öldürmüştür. Kendi oğlunu öldürmesi yüreğini mi soğutur? Yoksa ciğerini mi dağlar? Böyle yapmayı aklı başında olan mı, yoksa bir deli mi kendi nefsi için uygun görür. Ne gülünç şey!

Bir de diyorsunuz ki, Hz. Âdem ve bütün çocukları, Baba'ları olan adamın günahı için tâ İsa (A.S.) zamanına kadar yani İsa (A.S.) haça gerilerek kanını akıttığı zamana kadar cehennemde kalmışlardı. İşte o zaman Hz. İsa cehenneme de uğruyarak Yahûda İskariyot'tan başka hepsini kurtarmıştır.

Be zavallı adam, Allahu Taâlâ hazretleri, İmra'ın oğlu Musa'yı kelâmına mazhar buyurarak yarattıkları arasına Peygamber olmak üzere gönderdiği ve kendisi de küfür etmediği halde nasıl cehenneme sokar ve orada İsa zamanına kadar nasıl bekletir?

Allahu Taâlâ'nın kendisine yakın kabul ettiği, peygamberlikle yüceltttiği ve O'nun aracılığı ile «bir»liğini açığa vurdurduğu Hz. İbrahim de böyledir.

Allah'a malumdur ki, eğer Âdem'in günahı, bir Allah'ın kanına karşılık, bağışlanıncaya kadar evlâdının boynunda kalmış olaydı, Tevrat'a yazılır ve peygamberler tarafından açık olarak haber verilirdi. Çünkü bu pek fena bir meseledir. Bu konu Tevrat'ın neresinde geçmiştir? Peygamberlerin suhufunun (80) hangisinde buna dair bir satır yazılmıştır?

Siz buna dair Tevrat ve peygamberlerin kitaplarından şahitler getirmişseniz de, bu konudaki yorumlarınızın pek zayıf ve gülünç olduğu meydandadır.

HAÇ İŞARETİNİN DOĞUŞU

Bu konuda en açık deliliniz, Tevrat'ın Yakup oğlu İshak (A.S.) hakkındaki sözüdür. Şöyle ki:

---

(80) Sahifeler, yapraklar. Allah'ın dört kitaptan başka Cebrâil (A.S.) vasıtasıyla bazı peygamberlere yolladığı emirlerdir ki, yüz tanedir.

a) Hz. Adem (A. S.) 10 sahife,

b) Hz. Şit (A. S.) 50 sahife

c) Hz. İdris (A. S.) 30 sahife,

d) Hz. İbrahim (A. S.) 10 sahife,

Yakub'un oğlu Yusuf, Menşe ve Efrayim adlarındaki iki oğlunu tâziz (81) ettirmek için getirmiş. Yusuf, büyük oğlu olan Menşe'yi Yakub'un sağında karşı durdurmak için sol yanına alarak böylece takdim etmiştir. Yakub (A.S.) çapraz sağ elini küçük çocuğun ve sol elini büyüğünün başlarına koyduktan sonra Yusuf'u ve oğullarını tâziz etmiştir. Yusuf, babam böyle değil, sağ elini büyük oğlumun başına koy demiş. Yakub istemeyip «biliyorum oğlum biliyorum; bunun soyu çoğalacak ise de küçük kardeşininki daha çok olacaktır» demiştir.

Siz bunu kendinize göre yorumluyarak, ellerini çapraz yapması «haç»a işaretti diyorsunuz.

Tevrat'ın bu sözünü mutlaka yorumlamak lâzımsa, haydi öyleyse sizinkinden daha iyi bir yorum bulalım. Şöyle ki:

Tâziz zamanı Hz. Yakub'un çapraz şeklinde ellerini koymuş olması, Allahu Taâlâ'nın, İshak'ın oğlu kendisine âsî olduğundan şu tâziz ve muhalefetle İsmâil oğlunu tâziz edeceğini bildirmek içindi. Nitekim Allahu Taâlâ İsmail (A.S.)in oğlunu öyle yapmıştır. Yani peygamberlerin yücesi olan Hz. Muhammed (S.A.V.) Efendimizi Hz. İsmail (A.S.) soyundan göndermiştir.

HZ. DÂVUD (A.S.)A NİSBET EDİLEN SÖZLER

Hz. İsa'nın hiç de vukubulmayan haça gerilmesini ispat için, Hz. Dâvud (A.S.)un sözünde olmayan bir şeyden kendinize göre anlam çıkarıyorsunuz. Dâvud'un sözünün yorumlanması insanlar arasında çok kere vâki olan şeyler gibi bilinen bir şeydir. Meselâ bir kimse-

(81) *Şerefli, kutlu kılma.*

den incinen bir adamın, «bana zıkkım yedirdi ve zehirler içirdi» demesi gibi .Yahut darb-ı mesel olarak buna benzer şeyler söylemesi gibi.

Dâvud (A.S.) bu sözü, yahudiler Allah'a isyan ile kendisini incittikleri, kötülükten sakındırdığı ve iyilikle emrettiği halde sözlerine muhalefetle Hak Yol'dan saptıkları zaman söylemiştir.

Ne kadar tuhaf!...

Be mağrur! Allahü Taâlâ sizin iddianıza göre çarmıha gerildiiğ zaman yeri ve göğü kim tutuyordu? Kendini haça germek ve Tevrat'ın, «kendi kendisini haça gerenler melundur, melundur (82) dediği gibi nefsine lâneti gerekli kılmak için yere indiği zaman gök ve yeryüzünü sahipsiz mi bırakmış, yoksa bir diğerini mi tayin etmiştir? (83)

Bir intikam alıcıdır ki, intikamını kendi nefsinden almış; bir kin tutucu ki, kinini kendinde yenmiştir! Bir zâlim ki, başkasının günahını yüklenmiş, bir mazlum ki, başkasının günahı için nefsini haça germiştir.

Bir de salb (haça gerilme) hakkındaki yalanlarla ve düzme sözlerle diyorsunuz ki, İsa üç gün sonra kabrinden kalktı. Mecdelli Meryem ve Yakub'un annesi Meryem baharat satın alıp kabre geldiler; kabrin üzerindeki taşı kim bize kaldırır dediler, taş kendi kendine kalktı. Bunlar kabrin sağ yanında bulunan bir genç gördüler. Bu hal Pazar günü güneşin doğmasından önce meydana gelmişti.

---

(82) Lânetlenmiş, tardolunmuş, koğulmuş.
(83) Allah'ın mağfiretinden (yarlığamasından) mahrumluk, beddua, ilenç.

Garip şey! Allah'a karşı terbiyesiz davranarak kabrin sağ tarafını tahdid etmiş ve yalanınızı doğru göstermek için de Pazar günü güneşten evvel vukubuldu demişsiniz.

Örtülü olan kişi, o iki kadına acaba, haça gerilen Nâsıra'lı İsa, Celil Dağı'na gitti mi demiş, Havâri'lerine de «kendisine gitmelerini söyleyiniz» diye tembihte bulunmuştur.

Buna benzer bir çok zırvaları kitabınıza yazıyorsunuz. Bir de elinizde bulunan İncil'de «Rab asılmaz (salb), çıktı Baba'sının sağ yanına oturdu» diyorsunuz.

İKİ İLÂHIN VARLIĞI MESELESİ

Ey aldanmış adam, bu iki Allah'tan hangisi hangisini yaratmıştır?

Bunlardan birisi tarafından yaratılan, âciz ve zayıf bulunacağı için ilâh sayılmaması gerekir. Eğer birisi iş yapmak isterse hüküm hangisinindir? Eğer birisi diğerinin yardımına veya iznine muhtaç ise, muhtaç bulunan âcizdir, kudretli bir ilâh sayılamaz. Eğer muhalefet ve savunmaya gücü yeterse o zaman dalkavuk! Bir Allah kalır ve diğeri zayıf ve mahkûm olur!

Be mağrur! Eğer Allah'tan başka, yer ve gökte Allah'lar olaydı ortalık bozulurdu. Ne Allah kendisine bir kimseyi «oğul» edindi, ne de beraberinde Allah'lar olmuştur. Allah, sizin vasfettiğinizden pek yücedir.

Garip tenakuzlarınızdan biri de, Baba, Oğul ve Rûhu-l-Kuds hakkındaki ittifakınız ve bunlardan hiç birinin «görmez ve yaratıklara ârız olan şeyler kendilerinde bulunmaz» diye fikir birliği etmenizdir.

İsa ise acıkır, yer, içer, duyar ve yaratıklara gelen şeylerin hepsine dûçar olurdu. Halbuki kendisini, bu üçten biri olan «oğul» sayıyorsunuz. O halde bu «üçe» ârız olmayan şeyler kendisine geldiği halde, nasıl «üç»ten birisi kabul olunuyor? Eğer İsa'nın yarısı tam Allah, diğer yarısı Allah değildir derseniz, o halde dualarınızda, «ey İsa'nın yarısı, bize acı» demeniz gerekir.

Eğer size, Allah'ınız kimdir? diyen olursa, «İsa'nın yarısıdır» demelisiniz. O halde bir parçası diğer parçasını yaratmış ve bir kısmı diğer kısmına mâbud olmuş olur, yani tam «ilâh» olmaz.

Diyorsun ki, «Oğul tam ilâhtır.» Baba'nın Allah'lık ve eski olma yönünden derecesi «oğul»dan büyüktür. Öyle ise Oğul Baba'dan daha büyük, daha değerli olmadığı için tam bir Allah değildir. Sizin mezheplerinizden biri olan Yakubiye, «Allah yeryüzüne inerek Meryem'in karnına girdi, etinden kendisine bir ceset yaptı. Allah bu cesetle birleşti» iddiasını ortaya atmıştır.

Nasturiye mezhebi de, «kendisi tam Allah değildir, ancak bundan bir azı Allah'tır» diyor.

Yâkubiye mezhebi ise, «Allah et ve kandan mürekkep olup bunları nefsine ilâve ederek Allah oldu» demektedir.

Bir de «Baba, Oğul ve Rûhu'l-Kuds uknumları (84) çeşitli değil ancak bir uknumdur» diye söz birliği etmişsiniz. Öyle ise Baba Oğul'dur ve bu ikisi Rûhu'l-Kuds'le beraber bir şeydi; bu da bir kaç şeyi bir araya getirme, birleştirme demektir. O halde niçin İsa'ya yalnız «Oğulluk» veriyorsunuz da «Baba»dır demiyorsunuz?

---

(84) Asıl, unsur, rükün; Hıristiyanlığın bir arada «üç Allah» inancının ayrı ayrı unsurları.

Bir de «Baba Oğul ve Rûhu'l-Kuds bir şeydir» diyorsunuz ve cesedin cevherini mâbud kılıyorsunuz. Bu «üç» değildir, «dört» demektir ki, o zaman «teslis» bâtıl olur ve «dörtlük» meydana çıkar.

Senin dininin hükümlerinde iki husus bulunur, birisi Tevrat'ın «sana vurana sen de tokat vur» hükmü, diğer İncil'in, «sağ yanağına tokat vurana sol yanağını çevir» hükmüdür. Bunlara eklenecek üçüncü bir hüküm bulunmadığını iddia ettiğinize göre, önce İncil'in hükmünü Tevrat'ın hükmünden niçin daha üstün saydığınızı açıklayın. Halbuki sizce Tevrat'ın hükmü, İncil'in hükmünden daha üstündür.

Bunu nasıl uygun buluyorsunuz? «Allahu Taâlâ'ya nisbetle, yasak kıldığı ağacın meyvesinden yiyerek Allah'a âsî olan Âdem'in günahını bağışlamadı, Allahu Taâlâ, İsa'nın asılmasıyla hakkını alıncaya kadar Âdem'e dargın kaldı» diyorsunuz.

Bu iki hükmün noksan bulunduğunu açıklamaya gelince, insanlara zaman olur ki, intikam almak veya kısas etmek uygun düşmez. Eğer iddia edicileri veya doğru yolu göstericileri bu hususta Tevrat'ın hükmü ile amel ederse iyi olmaz. Yahut insana bir zaman gelir ki, intikam ve kısas (85) lâyık olur. Halbuki hâkimleri İncil'in hükmü ile hükmederse diğer bir belâ çıkarmasına cesaret vermiş olur.

Uyulması güç olan bir şeriatin faydası nedir? Bu iki hüküm âlemin kurtulması için kâfi değildir. Ne zaman ki büyük bir mûcize olan Kur'an-ı Kerim geldi, o

---

(85) İşlenen suçu, ayni kötülüğü suçlaya uygulayarak cezalandırma.

Kur'an-ı Kerim ki, insanlara ihsanda bulunmuş ve emirleriyle rahmetini tamamlamıştır. En doğruyu söylemiş ve en âdil hükmü vermiştir:

«Eğer her hangi bir ceza ile mukabele edecek olursanız, ancak size revâ görülen ukubetin misillemesiyle ceza yapın. Sabrederseniz andolsun ki, bu tahammül edenler için elbet daha hayırlıdır» (86) ve «sizin bu bağışmamanız takvaya daha ziyade yakındır» (87) buyurmuştur. (88)

Bir de «dinînizi ayıplamak için bizim papazlarımız pek çok kitaplar meydana getirmiş, Peygamberinizden bahsederek O'nun hakkında çok şeyer yazmışlardır. Bu yazılanlarla sizin haklı bulunmadığınızı ve bizim haklı olduğumuzu görüyoruz» diyor ve dinimizi ayıplamak için papazlarınızın iftirasını senet getiriyorsunuz.

Ben sözünüzü çürütmek için sizin dediğiniz gibi, bizim de din bilginlerimiz, inançlarınızı yalanlama konusunda akl-ı selîm sahiplerince kabul edilecek derecede aklî ve naklî kitaplar yazmışlardır demem. Ancak kendi din kardeşleriniz ve ırkdaşlarınız tarafından Hz. İsa

---

(86) en-Nahl, 126.

(87) el-Bakara, 138.

(88) Dâvâcının gerek adalet, gerek afv ve ihsan cihetlerinden duruma uygun görüp aldığı her bir hüküm şeriate uygundur.

Bu hususta Allahu Taâlâ «.... (ey erkekler) sizin bağışlamanız takvâya daha yakındır. Aranızdaki üstünlüğü unutmayın. Şüphesiz Allah, ne yaparsanız hakkıyla görücüdür» (el-Bakara, 237) buyurmuştur.

Efendimizi ayıplamak için ağza alınmayacak şekilde sarfettikleri ve İncillerinizi yalanlama konusunda yazmış oldukları kitapları dikkatle göz önünde tutun derim. Bu konuda öğretmen Moran, Polnon Petris, Lâdük, Setros, bilgin Çakolyu ve Piyer v.s. lerin eserlerini okuyunuz. Bunlarda size yetecek kadar saçmalıklar bulursunuz.

Çok şeyler tarif ettiler dediğiniz halde bu şeylerden birini bile söyleyemiyorsunuz. Söylediğiniz sözler mânâsızdır. Onun için cevap vermeğe lüzum da yoktur.

İslâm miletlerine söğmek ve bu konuda yalanlar uydurmak hususundaki kabiliyetiniz, inançları ve dindarlığı alaya alma, Allah'ı iyi sıfatlarının gayrisiyle vasıflandırmaktan ibaret bulunanlarca hiç de yadırganacak bir şey değildir. Elbette bu gibi düşünceler içinde bulunanlar, Allah'ın apaşikâr dini, üstün kitabı ve Resulü (S.A.V.) hakkında da söğüp sayanların yolunda gideceklerdir.

Bununla beraber bu gibi söğöp saymalara sizi sevkeden sebeplerden biri, Allahu Taâlâ Hazretlerinin, peygamberlerin yücesi ve sonu olan Hz. Muhammen (S. A.V.) Efendimiz'i âlemlere rahmet olarak gönderdiğinde, puta tapanlarla sizin gibi sapıklıkta kalmışların kendisine âşık olmalarıdır.

Gerçekten Allahu Taâlâ Peygamberi bulunan Hz. Muhammed (S.A.V.) Hazretlerini bütün insanlık üzerine şâhit, müjdeci ve korkutucu olarak gönderdiği zaman, Hz. Peygamber (S.A.V.) Allah tarafından getirdiği şeylerle insanların gözlerini kamaştırmıştı. İnsanları, «bir» olan Allah'a çağırarak ibadetinde başkasını ortak et-

memiş, Hz. İbrahim (A.S.)in dinî olan Hanif (89) dinîni tebliğ etmişti.

Tevrat ve İncil'e bağlı olup Allah'a sığınan bilginlerden bazıları, Hz. Peygamber'i işiterek dinîni ve işlerini araştırmak için geldikleri zaman, Resul-u Ekrem Efendimiz parlak delillerle onların küfürlerini gidermişti. Bunlara Hak bildirilince Allah'a iman etmişler ve O'nun dinîne girmişlerdi.

Bunlar hakkında Allah Kur'an-ı Kerim'inde :

De ki: «O'na ister inanın, ister inanmayın. Çünkü bundan evvel ilim verilmiş olanlar bile kendilerine karşı o tilâvet olununca çenelerinin üstüne (yüzü koyun) kapanarak secde ediyorlar. Ve: «Rabbimizi tenzih ederiz. Hakikat, Rabbimizin va'di kat'iyyen fi'le çıkarılmıştır» diyorlar. Ağlayarak çeneleri üstüne (yüzü koyun kapanıyorlar ve bu onların derin saygısını arttırıyor» (90) buyurmuştur.

Şüphesiz ki ağlamak, inancın doğruluğuna, bilgide yakîn derecesinin meydana geldiğine, niyetin hâlis olduğuna bir delildir. Yine Allah buyurmuştur ki:

«Bundan evvel kendilerine kitap verdiğimiz (nice kimseler vardır ki) onlar buna (Kur'an-a) inanıyorlar» (91) «De ki, benim aramla sizin aranızda (hakiki) şâhit olarak Allah yeter ve (bunu) nezdinde kitap ilmi bulunanlar dahi (bilirler)» (92)

---

(89) İslâm Dinî'ne sımsıkı bağlı bulunan kimse

(90) el-İsrâ, 107-109

(91) el-Kasas, 52

(92) er-Ra'd, 43.

Yine Allah buyurmuştur ki:

«Zaten biz, Rabbimizin bizi de sâlihler katarına katıp koymasını unutup dururken ne diye Allah'a ve bize gelen hakikate iman etmeyelim?» (93)

Peygamber (S.A.V.) Efendimiz'e nâzil olan Kur'an-ı O'ndan işittikleri zaman hakkı bildiklerinden gözlerinden yaş akar. Onlar şöyle derler:

«Ey Rabbimiz,, Muhammed (S.A.V.)e ve Kur'an'a inandık, bizi O Muhammed (S.A.V.))in peygamberliğine ve Kur'an'ın Allah kelâmı olduğuna inanlardan yaz.» Bunun gibi âyetler Kur'an-ı Kerim'de pek çoktur.

Hıristiyanlık sarsıntıya uğrayıp ellerinde bulunan yerler düşünce halk grup grup Allah'ın Dinî'ne girmiştir. Bu sırada sapıklıkta kalan başkalarınızdan ve sizden zikredilmesi gerekenlerden bazıları bir araya gelerek, ellerinde bulunanları uydurma bir tertibe sokaark Konstantin'in uydurması gibi bir şeye benzetmişlerdir. Bundan sonraki cemiyetler eskilere bazı şeyler ilâve etmişler, Peygamberlerin önderi bulunan Hz. Muhammed (S.A.V.) hakkında yalanlar uydurmuşlardır. Bu yalanlarından birisi de Hz. Muhammed (S.A.V.)in kavmine: «Ben ölmeyeceğim, ancak gökyüzüne çıkarılacağım»demesidir. Halbuki sizden bazıları da öldüğünde, «iki gün bıraktılar» «koktu sonra defnettiler» diyor.

*Bir de Hz. Peygamber'in mûcizelerini inkâr konu*sunda Yemameli Müseyleme'nin bir kitabını gördük. Müseyleme diyor ki, «eğer Araplar ve diğer müslümanlar bunu göreydiler nazmını beğendikleri için İslâmiyeti terkederlerdi.

---

(93) el-Mâide, 84.

HIRİSTİYANLARIN HZ. PEYGAMBER HAKKINDA SÖYLEDİKLERİ YALANLAR

Hz. Peygamber Efendimiz hakkında söylenen yalanları meydana çıkarmak için sözü uzatmayarak sana bazı şeyler nakledeyim. Bundan maksadım, söylediklerinin yanlış olduğunun sence de bilinmesi, Peygamberimiz hakkındaki edepsizce yalanların ortaya çıkmasıdır. «Ben ölmeyeceğim» dedi diyorlar. Halbuki Kur'an-ı Kerim'de: «(habibim), onlar da elbet öleceklerdir» (94) buyurulmaktadır. Yine Kur'an-ı Kerim'de: «Muhammed bir peygamberden başka (bir şey) değildir. Ondan evvel daha nice peygamberler gelip geçmiştir. Şimdi O ölür yahut öldürülürse ökçenizin üstünde (gerisin geri) mi döneceksiniz? (95) buyurulur.

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) de: «Kabrim ile minberimin arasında cennet bahçelerinden bir bahçe vardır» «peygamberlerin kabrini mescid ittihaz eden kavimlere Allah'ın gazabı şedit olur» (96) buyurmuşlardır. Böylece, hıristiyanların Meryem oğlu İsa'ya ibadet ettikleri gibi, Allah'tan başkasına tapmasınlar diye kabrini mescit ittihaz (97) etmekten kavmini yasaklamıştır.

Peygamber Efendimiz Hazretleri kabir azâbından Allah'a sığınırdı. Vefat ettiği zaman misk gibi koktu-

---

(94) ez-Zümer, 30.

(95) Âlu İmran, 144.

(96) Buhârî, Müslim, Ahmed b. Hanbel, Neseî.

(97) Kabul etme, itîbâr etme, sayma, tutma, kullanma.

ğunda icmâ-ı ümmet (98) vardır. Hz. Ali (R.A.) ile Ebû Bekir (R.A.) «sana anam babam feda olsun, diri iken de, ölü iken de güzel kokarsın» demişlerdir.

İşte bunlar kitaplarda yazılı olanların bazılarıdır ve bu bilgiler bize kadar kesintisiz bir silsile ile gelmiştir.

Ey şaşkın sürüsü herifler! Size ölmeyip gökyüzüne çıkarılacağını kim haber vermiştir. Eğer gökyüzüne çıkarılan, yere gömülenden daha üstün ise niçin İmran'ın oğlu Musa'yı İdris'e tercih ediyorsunuz? Birisi gökyüzüne çıkarılmış, ondan daha üstün olanı ise yere gömülmüştür.

Be zavallı adamlar! Arapların bilmediği Yemameli Müseyleme'nin ahvalini siz nasıl biliyorsunuz? Arapların görmediği böyle bir kitabı o kadar uzak olduğunuz halde siz nasıl okuyorsunuz.

Dostluklarında herkesten ileri olduğunuzu iddia ettiğiniz Hz. İsa ile annesinin ahvalini bile iyice bilmiyorsunuz. Eğer size Müseyleme'nin sözlerinden birazı ulaşmışsa o da, müslümanların elinden ve havadislerinin gerek büyüğünü gerek küçüğünü hiç terk etmeyerek yazdıklarından değil midir?

Keşke öyle olsaydı... Müseyleme'nin «Allah'ın ağzından» diye söylediği sözlerden hengisini beğeniyorsunuz? «Ey kurbağa havaya gelen üstünü ve yere gelen altını temizle. Ne içini men et, ne de suyu bulandır» sözünü mü? Yoksa, «gerçekten Allah gebelere ihsan etmiş, kursak ve bağırsaklar arasında gezen bir canı çıkarmıştır. Bunlardan bazıları ölerek toprağa gö-

---

(98) Büyük fakîhlerin, dinle ilgili bir mevzuda birlik olmaları.

mülüyor, bazıları ise eceli gelene kadar yaşıyor. Allah gizli ve saklıları bilir. Önü de sonu da kendisine saklı kalmaz» sözünü mü? Yoksa, «güneşe, ışık ve parlaklığında olan kuşluğa yemin ederim ki, gece gelince kendisini kapamak ister, yetişinceye kadar gelir, ışığını söndürür yok eder» sözünü mü beğeniyorsunuz?

İşte bunlar Yemame'li yalancı Müseyleme'nin sözlerinden birer parçadır. Size ancak böyle bir şeyi hoş karşılamak yakışır. İlâhının «haç» olmasına rıza gösterenin, Müseyleme'ye peygamber ve bu sözünün de Kur'an olduğuna rıza göstermesi işten bile değildir.

Garip şeylerden biri de, sapıklıkta kalanlarınızın hâlâ elde duran Kur'an-ı Kerim'i'in fesahatini (99) inkâr etmesidir. O Kur'an ki, yalanınızı meydana çıkarmak için nâzil olduğu günden beri ortada durmaktadır.

Arabın, güzel, düzgün ve açık konuşanları şairleri, liyor, düşman olmak istedikleri halde reddedemiyorlar-
liyor, düşman olmak istedikleri halde reddedemiyorlar-
dı.

Hz. Peygamber ve kendisine uyanlar o zaman pek zayıf oldukları ve eziyetler gördükleri halde «de ki, andolsun ins-ü cin şu Kur'an'ın benzerini (meydana) getirmeleri için bir araya toplansa, yekdiğerine yardımcı da olsalar, yine O'nun benzerini getiremezler» (100) âyetini okurlardı. Sonraları da: «Yoksa O'nu (Kur'an-ı) kendisi mi uydurdu diyorlar? De ki, o halde haydi siz de onun gibi on sure getirin, düşme ve uydurma olarak

---

(99) Güzel ve açık konuşma, iyi söz söyleme. kabiliyeti, Asıl mânâsı Arapçada «köpüksüz hâlis süt» demektir.

(100) el-İsrâ, 88.

Allah'tan başka kime gücünüz yetiyorsa (kime güveniyorsanız) onları da ,yardıma) çağırın, eğer (iddianızda) doğrucular iseniz» (101) âyetini okurlardı.

Daha sonraları ise bir sureye inerek: «Bu Kur'an Allah (ındır. O'n)dan başkasının uydurması değildir. O, ancak kendinden evvelki (kitap)ları tasdik ve o kitabı (Allah'ın levh-i mahfuzda yazdığını) tafsil eder. Onda şüphe edilecek hiç bir şey yoktur. Âlemlerin Rabbindendir O» (102) âyetini okumuşlardı.

Daha sonra, «yapamazsınız» diye buyurduğu halde bunlar, mûciz bulunduğuna itaat ederek bir harfle olsun cevap veremediler.

Yoksa bu sözleri işittikleri zaman Arap topluluğunun ileri gelenleri, içimizde şu kadar iyi ve düzgün konuşan, bu kadar hatip, bu kadar şair, akıllı, hikmet ilim ve tecrübe sahibi kişiler bulunduğu halde, «adam bizi hatalı sayıyor, bir sure yaparak kendisine karşı gelirseniz yalanı meydana çıkar, bu bize yakışır mı? Kendisi tek başına olduğu halde biz çoğuz ve dediğimiz dediktir; söz söylemede bizi geçtiğini artık herkes öğrendi. Haydi gelin bir şey çıkaralım ki, şu herifle kavga ederek canımızı kurtaralım demekten kendilerini kim men ediyor.

Hey dağrur herif! Bunların bu kadar nefret duyguları ile dolu olmalarına rağmen bir şey yapamadıklarından ibret al. Hz. Peygamberin, «Bunlar yapamazlar» diye buyurması başka değil, ancak iki türlü olabilir:

---

(101) el-Hûd, 13.

(102) Yunus, 37.

Birincisi: Arap topluluğunun bu konuda âciz olduklarını bilerek susmalarıdır.

İkincisi: Muktedir oldukları halde, «hiç biriniz Baba'nızın ismini söyleyemezsiniz» demesi üzerine dillerine bir şey arız olarak söyliyememeleridir. Bunu ise Allah'dan başkası yapamaz. Hz. Peygamberimize Araplar elleriyle ve dilleriyle türlü eziyetler ettikleri halde, kitabın icâzı (103) hakkında hiç bir müdafaada bulunamamışlar, ancak bazıları sihir olduğunu zannetmiştir.

Kur'an-ı Kerim nerede, sihir nerede? Sihir hayal ve hilelerden ibarettir, zamanla silinip gider ve yalanı meydana çıkar. Kur'an-ı Kerim ise bu gün yine o günkü gibi apaçık meydanda durmaktadır.

Hz. Peygamber Efendimiz'e karşı reva gördükleri sövmek, kızmak, kovmak, dövmek, yaralamak, mağaralara tıkamak v.s. gibi eziyetlerin hepsini ümmeti yazdıkları halde, hiç bir kimsenin bir sure olsun münazaa (104) eylediğini zikretmemişlerdir. Eğer böyle bir şey ortaya çıkmış olsaydı, hiç de gizli kalmaz ve yazılırdı. Halbuki Hz. Peygamber bunlara Kur'an-ı okudu da benzerini yapamadılar. Eğer yapabilseydiler, başındaki cemaatin dağılmasına ve «yapamazsınız» dediği halde yaptıkları için kendisini yalancı çıkarmalarına sebep olurdu. Hz. Muhammed (S.A.V.) mûcize gösterdiği zaman Araplar, «Bu bir sihirdir, biz ise sihir bilmeyiz» derlerdi.

---

(103) Âciz bırakma, acze düşürme, şaşırtma, mûcize sayılacak kadar düzgün söyleme, bir benzerini yapmada herkesi acze düşürme.

(104) Birbirine karşı gelme, kavga, çekişme.

Hz. Muhammed (S.A.V.) Efendimizin ancak kendileri kadar öğretim görmüş olduğunu, kendilerinden başka bir dostu bulunmadığını, ancak bir kerre bunlarla birlikte Şam'a gittiğini ve köy köy gezen tüccarların yaptığı gibi O'nun da ancak malını satıncaya kadar orada kaldığını biliyorlardı.

Papazlarınızın Allah'a karşı yaptıkları rezaletlerden en garibi Rasulü'nün mûcizelerini inkâr etmeleridir. Bu kadar mûcizelerden bir şey zikretmemişler, ancak Ümmü Ma'bet ile Kurt hikâyelerini söylemişlerdir. Bir de dönüp «Eğer kavmi bu iki mûcizeden başkalarını zikretmiş olsaydı biz de zikrederdik» demişlerdir. Bu sözler ise mugalâta (105) ve edepsizlikten başka bir şey değildir.

Derler ki, göz boyacının birisi mehtaba karşı yattığı için başı ağrımış olarak kalkmış ve gözlerini göğe dikerek «ey baş ağrısı, yürek tükedici, ölüm yaklaştırıcı, ey senin ne faydan var, neye yararsın? Yemin ederim ki sen acur ve kabakları düzeltmekten başka bir şeye yaramazsın; acur da kabak da yere geçsin» demiş, göz boyacı başını ağrıttığından dolayı bu sözleri ile ayın (Kamer) şu dünyada bilinen faydalarını inkâr etmiştir.

Hz. Muhammed (S.A.V.) sizi saptıranların başlarına hak ve hakikat tokmağını indirdiği için onlar da maskaralığa ve göz boyacılığa sapmışlardır.

Bir âyetin harikulâde (106) olması, o âyeti getirenin, halkı Allah'a dâvet ettiği zaman Peygamberliğinde de sadık oluşuna bir delildir.

---

(105) Yanıltmak için, yanıltacak yolda söz söylemek,
(106) Eşi görülmemiş şaşılacak.

Allah'a karşı olan yalanınızı meydana çıkarmak için Kur'an-ı Kerim'de bunlara dair gelmiş bulunan bazı âyetlerden haber vereceğim; hatta yalnız bir tanesini bile zikretsem, yine yalanınızı isbata kâfi gelir.

HZ. MUHAMMED'İN BAZI MÛCİZELERİ

Bizim geçmiş büyüklerimiz Kureyş'in Hz. Muhammed (S.A.V.)den mûcize göstermesini istediklerin görmüşlerdir. O da mûcize olmak üzere Ayı (Kameri) ikiye bölmüş ve Ebu Kubeys Dağı bu iki parçanın arasında kalmıştır. Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de:

«Saat yaklaştı, ay (ikiye) ayrıldı. Onlar bir mûcize görürlerse yüz çevirirler ve müstemir bir büyüdür derler. (Peygamberi) tekzib ettiler. Heva (ve heves)lerine uydular. Halbuki (Hayru şer) her iş bir gayeye bağlıdır» (107) buyurulur.

Eğer Mekke Kâfirleri Muhammed (S.A.V.)'in Peygamberliğinin doğruluğuna delil olarak mûcize görseler, onu düşünmekten ve ona inanmaktan yüz çevirip evvelki hallerinde devamla «bu sihirdir» derlerdi. Onlar Peygamber (S.A.V.)i yalanlayıp, şeytanın onlara güzel gösterdiğine uyarlar. Hayır ve şer her iş, Allah (C.C.) tarafından takdir olunmuştur. Saadet Mü'min için, bahtsızlık Kâfir içindir.

Allahu Taâlâ Ayın (Kamer'in) ikiye bölünmesini vasfederek (108) Kureş'in bunu gördüklerini «Mûcize

---

(107) el-Kâmer, 1-3.

(108) Bir kimsenin veya şeyin durumunu anlatarak tarif etmek.

görseler» diye haber vermiş ve sihre nasıl nisbet ettiklerini ve yalan söyleyerek kendi arzularına uydukları-nı açıklamıştır.

Hz. Musa (A.S.) için denizin yarılmasının baştan başa olmadığını, ancak, Kızıl Deniz de Tur Dağ'ına gidecek kadar bir yol açıldığını biliyorsunuz. Hz. Muhammed (S.A.) Hazretleri Hudeybiye Savaşında, 1600 kişiden ibaret bulunan sahabelerini (109) ancak bir insan içecek kadar küçük bir su ile sulamıştır. (Suvarmıştır)

Et'den su akması taştan su akmasından daha gariptir. Hz. Musa A.S.) taştan su akıttığı zaman İsrâil oğulları kendisinin, «niçin bu taşı tahsis ediyorsun? Biz bu taşı tahsis etmeni isteriz» demişlerdi de Hz. Musa (A.S.) kabul etmemişti.

Hz. Muhammed (S.A.V.) ise bu taşı kendisi tahsis etmemiş. «Buna bir tas getirin» diye buyurmuş, Ashabı da arayarak bir tas bulmuşlar ve getirmişlerdir. Hz. Muhammed (S.A.V.) bu tas'a mûbarek elini daldırır daldırmaz parmaklarından sular fışkırmıştır.

Hz. Musa'nın ve diğer peygamberlerin mûcizelerini biz sizden daha açık olarak söyleriz. Ancak şurasını belirtmek isterim ki, siz Hz. Muhammed (S.A.V.)in mûcizelerini sihre nisbet ettiğiniz için, Peygamberimizin rastgele bir tas isteyerek su çıkarmasından; Hz. Musa' (A.S.)nın belli bir taştan su akıtması töhmete (110) daha yakındır. Bir de Tevrat da «Mısır'da Hz. Musa (A.S.) «Sinek» mûcizesinden başka her ne mûcize gösterdiyse sihirbazlar aynısını yaptılar» diye yazılmıştır.

---

(109) Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V.)i görmek ve sohbetine ermek şerefini kazanmış kimseler

(110) Birine isnat olunan suç, işlenildiği sanılan fakat gerçekliği henüz meydana çıkmamış olan suç

Hz. Muhammed (S.A.V.) Hz. Ali (R.A.)nin yetişmesi için ashabı hazır oldukları halde güneşi geri getirmiştir. Hz. Yuşa (A.S.) *ise güneşi ancak durdurmuştur.* Kitaplarınızın bazısında Hz. Yuşa (A.S.), «Güneş battıktan sonra güneşin parlaklığını bir müddet daha alıkoydu» diye yazılmıştır.

Hz. Muhammed (S.A.V.) Bedir savaşı günü bir avuç toprak alıp kâfirlerin yüzlerine saçmıştı. Bundan yüzleri bozulmuş, gözlerine toz gitmedik bir kimse kalmamış, sonunda bağlup olmuş ve bozguna uğramışlardır.

Hz. Muhammed (S.A.V.) günümüze kadar gelen Kur'an-ı Kerim'i kendilerine okumuştur. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulur:

«Onları siz öldürmediniz, fakat Allah öldürdü onları. Attığın zaman da (Habibim) sen atmadın, ancak Allah attı. (Ve bunu) mü'minleri kendinden güzel bir (nimet) imtihanı(ı) ile denemek için (yaptı. Şüphesiz ki, Allah hakkıyla işiten, kemaliyle bilendir.» (111)

Bir de Bedir savaşında meleklerin birlikte kavga ettiklerini orada bulunanlardan müslüman ve kâfir hepsi görmüşlerdir. Hatta Ebû Dâvud el-Mâzini (R.A.) Hazretleri, «Bedir günü öldürmek için bir müşriki takip ediyordum, ben kılıcımla vurmazdan önce bunun başının yere düştüğünü gördüm, benden başka birinin bunu öldürdüğünü anladım» demiştir.

Bir de yağmur ve hafif uyku ile ilgili âyet var ki, bu âyetlerde Allahu Taâlâ:

---

(111) el-Enfal, 17.

«O, size o vakit kendisinden bir eminlik olmak üzere hafif bir uyku bürüyordu. Sizi tertemiz yapmak, sizden şeytanın mundarlığını gidermek, kalplerinize rabıta vermek ayakları (nızı) pekiştirmek için de gökten üstünüze bir su indiriyordu» (112) «Hani Rabbin meleklere: «Şüphesiz ki ben sizinle beraberim. Haydi iman eden (o mücahid)lere sebat ilham edin» diye vahyediyordu. Ben kâfirlerin yüreklerine korku salacağım. (Ey mü'minler) hemen vurun boyunlarının üstüne, vurun onların her bir parmağına» diyordu. (113) «Bunun sebebi şudur: Çünkü onlar Allah'a ve Resulüne karşı geldiler. Kim Allah'a ve Resulüne karşı gelirse Allah'ın cezası cidden çetindir» (114) buyurmaktadır.

Yine Allahu Taâlâ Kur'an-ı Kerim'inde, «andolsun ki siz (adetçe, silahça. binekçe düşmandan daha) zaif ve dûn iken Allah size Bedir'de kat'i bir zafer verdi, Allah'tan sakının, tâ ki şükretmiş olasınız» (115) buyurur.

Âyette Allah, mü'minlere, «size Allahu Taâlâ'nın üç bin melekle yardım etmesi kâfi değil midir? Evet siz sabrediniz ve Allah'tan korkunuz, Allah size kendi tarafından hemen silâhlı beşbin melek gönderir» demek istemiştir.

Bir de Allahu Taâlâ Hz. Muhammed (S.A.V.)e peygamberlik verdiği sene akılların ibret alması için gökyüzünde yıldızlar uçurmuştur. Kur'an-ı Kerim'den Hz. Hz. Muhammed (S.A.V.) kendilerine bu konuda şu âyeti okumuştur:

---

(112) el-Enfal, 11.
(113) el-Enfal, 12.
(114) el-Enfal, 13.
(115) Âlu İmrân, 123.

«(Cin devamla) biz ciddi bir surette göğe erişmek istedik. Fakat onu sert bekçilerle ve (yakıcı) şihaplarla doldurulmuş bulduk. Halbuki hakikaten biz (bundan evvel haber) dinlemek için onun bazı kısımlarında oturacak yerler (bulup) oturuyorduk. Fakat şimdi kim dinleyecek olursa kendisini gözetip duran bir şihap (karşısında) bulunuyor. Doğrusu biz bir şer mi murad ediliyor, yoksa Rableri onlar için bir hayır mı irâde ediyor, bilmiyormuşuz? (116)

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) Beytü'l-Haram'ın (117) yanında namaz kılarken araptan bazıları kendisine eziyet vermek için gelmişler, okuduğunu işitmişlerse de kendisini görememişlerdir. Bu konuda Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurulmuştur:

«Biz hem önlerinden bir set, hem arkalarından bir set çektik. Böylece onları sarıverdik. Artık görmezler» (118)

Hz. Peygamber (S.A.V.)e zehirli bir kuzu butu konuşmuştu. Hz. Peygamber S.A.V.) arkadaşıyla (Hz. Ebû Bekir) kabilesinin tâkibinden kurtulmak için girmiş olduğu mağaranın kapısına örümcekler ağ germişler ve kumrular yavrulamışlardı. Kendisini tâkip eden kabilesi bu mağaraya geldikleri zaman bunlardan birisi, «eğer Muhammed (S.A.V.) buraya gelmiş olsaydı örümceğin ağını yırtar ve kumrular kaçardı» demiş ve geri dönmüşlerdir. Bunları gören arkadaşı, ya Resulallah, «eğer önlerine baksalardı bizi görürlerdi» deyince Hz.

---

(116) el-Cin, 8-10.
(117) Kâbe.
(118) Yâsîn, 9.

Peygamber Efendimiz (S.A.V.) «üçüncüsü Allah olan iki hakkında niçin telâşlanıyorsun?» buyurmuştur.

Hendek savaşında ise Allahu Taâlâ Hz. Peygamber'in düşmanları üzerine geceleyin rüzgâr estirmiştir. Bu mevzudaki âyette şöyle buyurulur:

«Ey iman edenler, Allah'ın üzerinizdeki (bunca) nimetini hatırlayın, o zamanda ki size (düşman) ordular(ı) saldırmışlardı da biz onlara karşı bir rüzgâr ve sizin görmediğiniz ordular göndermiştik. Allah, ne işlerseniz (hepsini) hakkıyla görendir.» (119)

Daha nice mûcizeler vardır, bütün mûcizelerini nakletmek isteseydim mektubum pek uzun olurdu. Ancak bunlardan bazılarını, papazlarınızın Allah'a karşı işledikleri maskaralıklarını ve yalanlarını bilmeniz için zikrettim.

Kur'anı Kerim'deki istikbale dair haberlere gelince: Allah buyurur ki:

«Rum(la) mağlûp oldu. Yakın bir yerde. Halbuki onlar bu yenilmelerinin ardından gâlip olacaklar. Bir kaç yıl içinde. Önünde de sonunda da emir Allah'ındır. O gün mü'minler de ferahlanacak» (120) Rûm'un İran'a galip olduğu günde mü'minler sevinirler. Allah va'dinde dönmeyip bir kaç sene içinde Bahreyn'de Rumlar İran'a gâlip gelerek pek çoğunu esir almışlardır. Sayıda «bir kaç» demek on adedinden aşağı demektir.

Yine Allah buyurur ki:

«Andolsun ki Allah, Resulü'nün gördüğü rüyanın hak olduğunu tasdik etmiştir. İnşallah (hepiniz) - em-

---

(119) el-Ahzap, 9.
(120) er-Rûm, 2-4.

niyet içinde (kiminiz) başlarınızı kazıtarak, (kiminiz) saçlarınızı kısaltarak - mutlaka Mescid-i Haram'a gireceksiniz. Fakat (Allah) sizin bilmediğinizi bildi de ondan önce yakın bir feth yaptı». (121) Bu âyette de Allah müslümanların Mekke ve Beyt-i Haram'ı alacaklarını, Hayber'e gireceklerini, yakın bir fetihle va'd buyurmuştur.

Yine Cenab-ı Hak buyurmuştur ki:

«Allah, içinizden iman edip de güzel amel ve harette bulunanlara yemin ile va'd etti ki, kendilerinden evvel gelenleri nasıl (kâfirlerin) yerine getirdi (hâkim kıldı) ise onları da yeryüzünde muhakkak müşriklerin) yerine geçir(ip hükümrân ede)cek, onlara kendileri için beğendiği dinî (İslâm) her halde pâyidar kılacak, onların korkuların(ı üzerlerinden kaldırdık)tan sonra (hallerini) kat'i bir eminliğe çevirecektir. (Tâ ki) onlar (bu güvenlik içinde) bana ibadet etsinler, bana hiç bir şeyi ortak tutmasınlar. Kim bundan sonra nankörlük ederse artık onlar fâsıkların tâ kendileridir.» (122)

Yine Allah Taâlâ buyurmuştur ki:

«Gerek âfakta, gerek kendi nefislerinde âyetlerimizi yakında onlara göstereceğiz. Nihayet onun hak olduğu şüphesiz kendileri için de apaçık meydana çıkacaktır. Rabbinin her şeye şahit olması sana kâfi değil mi? (123)

«Fi'l âfâk» sözünden maksat «ülkelerin fethi», «fî enfüsihim» sözünden kastedilen mânâ ise, «Mekke'nin fethi» dir.

---

(121) el-Feth, 27.
(122) en-Nûr, 55.
(123) Fussılet, 53.

Yine Allah buyurmuştur ki:

«O, peygamberini hidayet ve Hak Din ile gönderendir. Çünkü O, bunun diğer bütün dinlerden üstün kılacaktır, müşriklerin hoşuna gitmese de» (124) «Size henüz güç yetiremediğiniz daha diğer (ganimet)ler de (vermiştir). Allah bütün onları (ilmiyle) hakikaten kuşatmıştır. Allah her şeye hakkıyla kâdirdir» (125) «Onların yerlerine, yurtlarına, mallarına ve henüz ayak basmadığınız diğer araziye de sizi mirasçı yaptı. Allah her şeye hakkıyla kâdirdir» (126) Bu yerlerden maksat İran'dır.

Yine Allah buyurmuştur ki:

«Onlar size ezâdan başka aslâ bir zarar yapamazlar. Eğer sizinle muharebe ederlerse size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine yardım da edilmez» (127) Bunlar savaştıkları zaman gerçekten bozguna uğrayarak gerisin geri dönmüşlerdir.

«(Habibim) o küfreden (yahudi)lere de ki, yakında mağlup olacaksınız ve (toptan) cehenneme sürüleceksiniz. O, ne kötü yataktır» (128)

Yine Allah buyurmuştur ki:

«Bedevilerden geri bırakılanlar yakında sana mallarımız ve âilelerimiz bizi alıkoydu. Onun için yarlığanmamızı isteyiver diyecekler. Onlar kalblerinde olmayan şeyi dilleriyle söylerler. Sen de ki, Allah size bir zarar

---

(124) es-Saf, 9.
(125) el-Feth, 21.
(126) el-Ahzab, 27.
(127) Âlu İmrân, 111.
(128) Âlu İmrân, 12.

diler, yahut size bir faide dilerse Allah(ın meşiyetinden ve kazasından) her hangi bir şeyle sizi kim menedebilir? Hayır, Allah yapmakta olduğunuz her şeyden hakkıyla haberdardır» (129)

Yine Allah buyurmuştur ki:

«Allah'ın nusratı ve fetih gelince, sen de insanların fevc fevc Allah'ın dinine gireceklerini görünce hemen Rabbini hamd ile tesbit (ve tenzih) et. O'nun yarlığamasını iste. Şüphesiz ki O, tevbeleri çok kabul edendir.» (130)

Kur'an-ı Kerim'de bunun gibi pek çok âyetler vardır. Bilginlerimiz, bu mevzuda nice şeyler yazmışlardır ki, boş yere mücadele edenlerden başkası bunları reddetmez. Şu mektubumdaki maksadımdan dışarı çıksaydım, bu mevzuda daha da pek çok şeyler yazardım. Bundan dolayı şu yukarıda naklettiğim mûcizeler gayenin dışında sayılmamalıdır. Çünkü bu mûcizelerle sizi saptıran kimselerin kapıldıkları fikirlerin yanlışlığını, Allah'a ve Peygamberine karşı olan yalanlarını meydana çıkarıyorum.

Bir de bunları size açıklayışım, sizin iman etmiş olduğunuz peygamberler içinde mûcize sahibi bulunmayanların da mevcut olduğunu bilmeniz içindir. Zebur'da bildirilmemiştir bu husus. Bu bildirilmeyiş kitabınızda da açık olarak söylenmiştir. Şöyle ki: Davud (A.S.)un mûcizesi olduğu üzere Hezekiel'e halk gelerek mûcize göstermesini istemişler, o da «Rab der ki, ismime yemin ederim, ben hayyim (131)) ve istediğinize cevap bulamam» demiştir.

(129) el-Feth, 11.

(130) en-Nasr 1-3.

(131) Allah (C.C.)ın adlarındandır, diri, canlı.

Bir de Kureyş Muhammed (S.A.V.) Hazretlerinin yanında toplanarak ayın (kamer) iki parçaya ayrılmasını istemişler ve istekleri yerine getirilmiştir.

Bunu gözleriyle gördükten sonra kendinden kaçmış ve yüz çevirmişlerdir. Bir müddet sonra yine Peygamberin etrafında toplanarak kendilerine geçen atalarını getirmesini, Mekke dağlarını kendilerinden ileri itmesini engin yerlerinden ırmaklar fışkırtmasını, gökleri başlarına yıkarak kendilerini altında ezmesini, kendinin «altın»-dan bir evi olmasını yahut gökyüzüne çıkarak kendine şahadet etmeleri için kitabı ile beraber melekler getirmesini istemişlerdir.

İşte bunların hepsi Kur'an-ı Kerim'in 17.ci suresinde vardır. Bu mevzuda Allahu Taâlâ buyurmuştur ki:

«Yahut altından bir evi olsun, yahut semaya çıkasın. Ona çıktığına da aslâ inanmayız a! Tâ ki üstümüze okuyacağımız bir kitap indiresin. (Şöyle) de, Rabbimin şânı yücedir. Ben (Allah'ın) resul(ü) bir beşerden başkası mıyım ki. İnsanların - kendilerine hidâyet (rehberi) geldiği zaman iman etmelerini, «Allah bir beşer mi peygamber gönderdi?» deemlerinden başka bir şey men etmedi.» (132)

Yine Allahu Taâlâ bu konuda:

«Bizi (Kureyşe) âyetler (mûcizeler) göndermemizden alıkoyan (sebep başka değil) ancak evvelki (ümmet)lerin onları tekzip etmiş olduklarıdır. Biz, Semûda gözleri göre göre dişi deveyi verdik de (onu öldürdüler ve) bu yüzden (kendilerine) zulmettiler. Halbuki biz âyetleri (azâp ve ihlâk için değil) ancak âhiret azâbından)

---

(132) el-İsrâ', 93-94

korkutmak için göndeririz» (133) buyurmuştur.

Sonra Salih (A.S.)in devesini zikretmek suretiyle buyurmuştur ki:

«Biz onları korkutuyoruz. Fakat bu, onlarda büyük bir taşkınlıktan başka bir şey arttırmıyor.» (134)

Yine Allah buyurmuştur ki:

«Allah'a yeminlerinin bütün hızıyla andettiler ki, eğer kendilerine (istedikleri gibi) bir âyet (bir mûcize) gelirse her halde ona inanacaklar. De ki, âyetler ancak Allah'ın nezdindedir. O (âyet) geldiği zaman da onların yine iman etmeyeceklerinin siz farkında değil misiniz?. Onlar evvelce indirilen (âyet)lere iman etmedikleri gibi (bundan sonra da iman etmeyeceklerdir). Biz onların gönüllerini ve gözlerini (ters) çevirmiş, kendilerini azgınlıkları, taşkınlıkları içinde serseri ve şaşırmış oldukları halde terketmiş bulunuyoruz. (135)

Alahu Taâlâ, eğer Hz. Peygamber'den istedikleri mûcizeleri gönderse dahi yine iman etmekten yüz çevirerek ayın (kamer) ikiye ayrılması v.s.yi gördükleri zaman yaptıkları gibi küfürlerine döneceklerini haber vermiştir.

Elinizde bulunan İncil'de yahudilerin, İsa'nın yanına gelerek mûcize göstermesini istedikleri; İsa'nın bunların isteklerin anlayarak «günahkâr, kötü huylu ve alçak bir kabile, mûcize istiyor ve biz vermeyeceğiz» dediği yazılıdır.

---

(133) el-İsrâ, 59.

(134) el-İsrâ, 60.

(135) el-En'am, 109-110.

Yine İncil'de «Balıkçı Şemun ile kardeşi balık avlarken İsa bunlara tesadüf etmiş ve «bana uysanız sizi insan avcısı ederdim» demiş bunlar da mûcizesiz hemen İsa'ya uymuşlardır» diye yazılıdır.

Garip şeylerden biri de, kadın olup kitapları, mûcizeleri bulunmayan ve peygambere verilen sahifelerde isimleri zikredilmeyen Meryem ile Hanna'nın peygamberliğine inanmanızdır. Ayrıca insanlar ve cin yanında mûciz bir kitabı, kendinden evvelki peygamberin getirmediği mûcizeleri getiren ve diğer peygamberlere verilen kitaplarda geleceği müjdelenmiş olan peygamberlerin en üstünü Muhammed (S.A.V.)i inkâr etmenizdir.

Bize hidâyetini veren Allah'a şükür olsun. Şaşırmış papazlarınızın yalanları meydana çıkarak yüzlerinin kara olması için elinizdeki İncil, Tevrat, Zebur, Âmal-i Resûl'de buna dair bulunan şeyleri kısaca zikredeyim. Şöyle ki, bunlardan birisi bugün elinizde bulunan Tevrat'ın beşinci sifrinde (136) Allah, İmrân oğlu Musa'ya diyor ki, «ben, İsrâil oğullarına senin gibi peygamber gönderdim. Sözümü onun ağzına emanet ederim. Buna karşı gelenden intikamımı alırım.»

Eğer bunun Yûşa b. Nûn olduğunu iddia edersen cevaben derim ki, Tevrat'ın sonunda Allahu Taâlâ şöyle buyurmuştur:

«Beni İsrâil'e Musa gibisini Allah halife etmez.»

Şüphesiz Tevrat'ın müjdelediği kimse benî İsrâil'den değil, benî İsrâil kardeşlerindendir. Benî İsrâil'in kardeşlerinin Arap ve Rum oldukları ise bilinmektedir. Rûmdan ise Eyyub'tan başka peygamber gelmemiştir ve o da Hz. Musa'dan çok öncedir.

---

(136) Yazılı şey, kitap, cüz, Mektup, Tevrat'ın beş kitabından her biri.

Demek Tevrat'ta müjdelenen bu olması düşünülemez. O halde Araptan başkası kalmıyor ki o da Hz. Muhammed (S.A.V.) dir.

Allahu Taâlâ Tevrat'ta Hz. İsmail'in soyunu açıkladığı zaman «çadırını kardeşlerinin memleketi ortasına kuracaktır» diye buyurmuştur.

İsrâil oğullarına, «kadeşlerinden senin gibisini göndereceğim» sözü ile, Arabı İsrâil oğullarının kardeşleri diye adlandırdığı gibi, İsrâil oğullarını da İsmail'in kardeşleri diye adlandırmıştır.

Bilgi ve kavrayışı yerinde olan hahamlardan birisi bir gün benimle bu konuda konuşurken şöyle demişti:

«Bunun hepsi doğrudur, bir itirazım yok. Ancak denmiştir ki, İsrâil oğullarına, kardeşlerinden senin gibi birini yerine getireceğim. Muhammed ise Araptan başkasına gönderilmiş bir peygamber değildir.»

Bu zâta cevap olarak demiştim ki, «beyaz, kara kul, köle, erkek ve dişi insanlara gönderildim» dediğini yeryüzünde bilmeyen yoktur. Doğruyu söyleyen kitabımızda ise, «bütün insanlığa gönderildiği» yazılıdır. Eğer Hz. Muhammed (S.A.V.)in, ancak Arap milletine peygamber olarak gönderildiği iddianızı ispat edebilirseniz size iyi bir senet olur.

Cevaben dedi ki, «bu sözünüzü reddetmeye ne benim gücüm yeter, ne de başkasının». Bu konuda yahudilerden olan geçmiş büyüklerimiz bize Muhammed'ten naklen şöyle haber veriyorlar; Muhammed (S.A.V.) demiştir ki, «Ben bütün insanlara gönderilmişim». Ancak fark, yahudilikten olup, Yesuiyye adı verilen mezhep diyor ki, «biz Muhammed'in peygamberliğini ve mûci-

zelerini tasdik ederiz. Ancak Arap'tan başkasına gönderilmiş değildir, biz onlar gibi değiliz.» Bu sırada yanındaki yahudiye dönerek dedi ki:

«Biz yahudi topluluğu içinde büyüdük. Vallahi bu Arabın elniden nasıl kurtulacağımızı bilemiyorum, şu kadar derim ki, nefsimizin isteklerine uyup da o adamı kötü isimle anmamalıyız.»

Tevrat'ta «Allah Sâir'den doğdu, beraberinde iyilerden bir topluluk olduğu halde Faran dağlarında yüceldi» diye yazılmıştır.

Sina Dağı'ndan gelmesi, Allahu Taâlâ'nın Tevrat'ı orada göndermesi ve Musa'ya söylemesidir. Sâir dağından doğması dahi Meryem oğlu İsa dinînin o zamandan itibaren Rum dağları olan Sâir dağlarından doğmasıdır. Fâran dağlarında yücelmesi ise, Allahu Taâlâ'nın Hz. Muhammed (S.A.V.)i buradan göndermesi ve burada kendisine vahyetmesidir.

Faran'ın Mekke olduğunda şüphe yoktur. Yine Tevrat'ta, Allahu Taâlâ'nın Hacer (137) ile oğlu İsmail (A. S.)i Fâran'da yerleştirdiği yazılıdır.

Yine elinizdeki Tevrat'ta şu husus geçmektedir:

İbrahim (A.S.), oğlu İsmail (A.S.)e dua ettiği zaman Allah demiştir ki, İsmail (A.S.) hakkında yaptığın duayı kabul ile «kendisini pek çok yücelttim, kendisini büyük bir ümmet için kılacağım», bununla Hz. Muhammed (S. A.V.)in ümmetini kasdetmiştir.

Yine Tevrat'ta, İsmail (A.S.)e dua eden annesi Hacer'e Allahu Taâlâ der ki, «İsmail için olan duanı işittim, eli hepsinin elinin üstünde olacak ve herkesin eli kendisine büyük bir hürmetle açılacaktır.»

---

(137) İsrâil peygamberlerinden Hz. İbrahim (A.S.)in iki hanımından biri ve İsmâil (A.S.)in annesidir.

İsmail (A.S.) ile oğlunun, İshak (A.S.)ın eli altında olduğunda şüphe yoktur. Çünkü peygamberlik İshak'ın oğlunda idi. Allahu Taâlâ Hz. Muhammed (S.A.V.)i gönderince artık İsmail oğullarının ellerini hepsinin ellerinden yüce ederek peygamberliği bunlara iade ile onları fazlasıyla taziz etmiştir. Nitekim elinizde bulunan Tevrat ve Zebur'da yazılmıştır ki, «yeni tesbihle Rabbe tesbih getiriniz. Heykeli iyilerden olana tesbih getiriniz. İsrâil ve Siyon kızları yaratıcılarıyla ferahlasın. Çünkü Allah kendilerine bir ümmet seçmiş ve yardım etmiştir.

Peygamberlerden kılıçla gönderilen kim oluyor? Yüksek sesle ezanda tekbir getirenler kimlerdir? Yine elinizde bulunan Zebur'da Hz. Muhammed (S.A.V.) hakkında: «Denizden denize ve ırmaklardan ırmaklara geçer, önünde adalar halkı dizleri üzerine düşerler, düşmanları toprak üzerine otururlar, hükümdarlar kurbanlarla gelerek kendisine baş eğerler, milletler itaat ederek O'nun dinine girerler. Çünkü O, zâlimden mazlumu kurtarır ve yardımcısı olmayan zayıfları kurtarır ve fakir ve zavallılara merhamet eder, dünyanın sonuna kadar hükmü devamlı olur» buyurulmaktadır.

Yine Zebur'da: «Allah Siyon'dan beğenilen bir taç meydana çıkardı» cümlesi yer almaktadır.

Taç, başkanlık için bir atasözü olup, Mahmud ise Muhammed (S.A.V.) demektir.

Yine Zebur'da, «ey Cebbar, kılıç kuşan, çünkü namus ve şeriatlerin sağ elinle birliktedir; okun keskindir. Miletler altında sürünüyorlar» buyurulmaktadır.

Yine Zebur'da, «Allahu Taâlâ Dâvud (A.S.)a, senin bir oğlun doğacak, kendisine baba çağırılacağım,

benim oğlum denecektir» dedi. Dâvud (A.S.) da, «Allah'ım sünnette acele edeni (âcile's-sünne) ve göz bağlarını açanı gönder ki, insanlara onun bir insan olduğunu bildirsin» dedi.. Allah bunlarla korkuttuğu zaman, Hz. Dâvud (A.S.)un bunun bir insan olduğunu, insanlara bildirici âcil sünneti gönder diye yaptığı duasından ibret al.

İşte bu oğul ancak bir insandır. Gerçekten siz, Meryem oğlu İsa (A.S.) hakkında sapıklığa düşerek Allah'ı bunun «Baba'sı, kendisini de O'nun Oğlu'dur diye adlandırdınız.

HZ. İSA'NIN PEYGAMBERİMİZ'İN GELMESİNİ DİLEMESİ

Yine elinizde bulunan İncil'de İsa demiştir ki:

«Allah'ım Paraklit (138)i gönder ki insan oğlunun insan olduğunu insanlara bildirsin.»

Yine elinizde bulunan İncil'de:

«Ben gitmedikçe Paraklit gelmez, kendiliğinden bir şey söylemez. Ancak işittiklerini size söyler ve sizi hakka götürür, hâdiselerden ve gaipten haber verir» (139) cümleleri yer almaktadır. Son olarak buna dair demiştir ki, «bana hürmet edecektir.»

---

(138) «Yunanca bir kelime olan Paraklit, bütün lisan âlimlerinin beyan ettikleri vechile (çok şükredici) (hamdedici) mânâlarına gelmektedir.» (M. Zerrin Akgün, İlim Bakımından İslâmiyet, Ank. 1955, s. 41) Burada Paraklit'ten kastedilen kişi Hz. Muhammed (S.A.V.)dir

(139) Yuhanna: XVI, 7.

Dünyada yaşayan insanları nasıl bozgunluğa uğracatağını açıklayarak ve iyi sözlerle O'nu vasfederek diyor ki:

«Benim O'na şâhitlik ettiğim gibi, O da bana şâhitlik eder.» Ben size misâller getiririm, O ise kendine göre yorumlarla açıklamalar getirir.

Elinizde bulunan Eşiya peygamber'in suhufunda deniyor ki,

«Şehirler ve çöler Kaydar'a kadar köşklerle dolacak ve kerameti Allah'a verenler dağ başlarından çağıracaklar ve tesbihini karada denizde yayacaklardır.»

Hezekial peygamber'in sahifesinde Allah diyor ki,

«Ben Kaydar'ı meleklerle desteklerim, Kaydar ise İsmail'in oğludur.

Kaydar'a kadar köşklerle dolan bu çöl hangi çöldür? Dağ başlarından ezan ve telbiye (140) ile, nida ve salât (141) ile Kâbe'yi Hac ve ziyaret ederek kerameti Allah'a verenler kimlerdir?

Eşiya Peygamber demiştir ki,

«Allah dedi ki, kendisiyle beraber gittiğim ve üzerine vahy indirdiğim bir kulum, adaletimi milletler arasında yayacak ve sözleşmeleri vasiyet (142) edecektir.

---

(140) Hac esnasında hacıların «lebbeyk Allahümme lebbeyk» demeleri.

(141) Hz. Muhammed (S.A.V.)e dua ve salât okumak, salât getirmek

(142) Bir kimsenin, öldükten sonra yapılmasını istediği şeyleri bildirmek ve mallarının kime veya kimlere verilmesi gerektiğini belirtmek üzere yaptığı beyan.

Gülmeyecek ve sesi çarşılarda işitilmeyecektir. Tek gözlülerin gözleri açılacak ve sağır kulaklar işitecektir. Kararmış yürekler canlandırılacaktır. Buna verdiğimi başkasına veremeyeceğim. Adı Ahmed'tir. O Allah'a yeni hamd ile hamd eder.»

Hz. Muhammed (S.A.V.) ten başkasına bakmanınız ise türlü yönlerden size ne kadar güçtür. İşte bunlardan birisi, «miletlere ahitler vasiyet edecektir» sözüdür.

Elinizde bulunan İncil'de yazılmıştır ki, İsa «ben cinslere (asillere) gönderilmiş değilim, ancak İsrâil soyundan otlayan koyunlara gönderildim» O halde İsa'nın bütün miletlere gönderildiği doğru değildir. Bütün insanlara ancak Muhammed (S.A.V.) gönderilmiştir.

Elinizde bulunan İncil'de yazılıdır ki, İsa havârilerine:

«Siz cinslerin (asillerin) yoluna gitmeyiniz, ancak *İsrâil soyundan olan koyunları otlatınız»* demiştir.

Yukarıda geçtiği gibi Eşiya sözlerinde, zayıf ve mağlup olmaz» diyor. Siz ise «İsa nefsine gâlip gelerek kendi haçını taşıdı, elleri haça çivilendi ve haçta öldü» diyorsunuz. O halde bundan daha çok zayıf kalmak olur mu?

İNCİL'DE HZ. PEYGAMBER EFENDİMİZ

Haykun peygamberin elinizde bulunan sahifesinde «Allah tepeden geldi ve Faran dağlarında mukaddes oldu, yeryüzü övgü ve kutsiyetle doldu, heybetiyle dünyaya mâlik oldu» diye yazılıdır. İşte bunların hepsi akıl ve insafın varsa bil ki, Hz. Muhammed (S.A.V.)e dairdir.

Eşiya peygamberin sahifesinde dahi, «bana kalk bak, ne göreceksin dediler, birisi eşeğe, diğeri deveye binmiş gelen iki süvari görüyorum» dedim. Bunlardan birisi arkadaşına diyor ki, «Bâbil yıkıldı, putları kırıldı.»

Develi, Hz. Muhammed (S.A.V.) olup, biz ve sizce anlaşılmış olduğu üzere eşeğe binmiş olan dahi Meryem oğlu İsa'dır. Hz. Muhammed (S.A.V.)in deveye binmesi, İsa'nın eşeğe binmesinden daha meşhur değil midir?

Bâbil'de Allah'a değil, putlara ibadet etme âdetinin sona erişi ve dinlerin yıkılışı ne İsa (A.S.), ne de başkası vasıtasıyla olmayıp, peygamber bulunan Hz. Muhammed (S.A.V.) ve ümmeti aracılığı ile olmuştur. Bâbil kıralları İbrâhim (A.S.) zamanından tâ Hz. Muhammed (S.A.V.) *zamanına kadar putlara ibadet ediyorlardı.*

Elinizde bulunan Daniel peygamberin sahifelerinde yazılı olduğuna göre melik Buhtu'n-Nasr (Nabuhat Nassar) gördüğü bir rüyanın tâbirini (yorumlanması) Daniel'den sorunca Daniel cevaben şöyle diyor:

«Sen ey kral, gördün, işte büyük bir heykel. Büyük ve çok parlak olan bu heykel senin önünde duruyordu ve görünüşü, korkunçtu. Bu heykelin başı has altından, göğüs ve kolları gümüşten, karnı ve kalçaları tunçtan, bacakları demirden, ayaklarının bir kısmı demirden, bir kısmı balçıktandı. Sen bakmakta idin; o vakte kadar ki, bir taş el sürülmeden yerinden kesildi. O taş, demirden ve balçıktan olan ayaklarından heykeli vurdu ve onları parça parça etti. O zaman demir, balçık, tunç, gümüş ve altın birlikte parçalandılar ve yaz harmanlarının saman ufağı gibi oldular. Onları yel kaldırdı ve onlar için bir yer bulunmadı ve heykeli vurmuş

olan taş büyük bir dağ oldu ve bütün dünyayı doldurdu. Düş budur ve kralın önünde onun yorumlanmasını dahi söyleyelim:

Ey kral, kralların kralı, sen ki göklerin Allah'ı krallığı, kuvveti ve kudreti ve izzeti sana vermiştir..... seni hepsi üzerine hükümdar etmiştir..... ayak parmaklarının bir kısmı demirden ve bir kısmı balçıktan olduğu gibi, krallığın bir kısmı kuvvetli ve bir kısmı dayanıksız olacak. Ve madem ki demiri balçık çamuru ile karışık gördün, insan zürriyeti ile karışacaklar fakat demir balçıkla karışmadığı gibi onlar da birbirine yapışmayacaklar ve o kralların günlerinde göklerin Allah'ı ebediyyen harap olmayacak bir krallık kuracak ve onun hâkiymiyeti başka bir kavme bırakılmayacak. Ancak bu krallıkların hepsini o parçalayacak ve bitirecek ve kendisi ebediyyen duracak. Ve madem ki el sürülmeden dağdan bir taş kesildiğini ve demiri, tuncu, balçığı, gümüşü ve altını parçaladığını gördün.» (143)

Hz. Muhammed (S.A.V.)ten başka bir peygamber var mıdır ki, bu kadar muhtelif cinsdeki milletleri dilleri, dinleri, memleketleri, şehirleri başka başka olduğu halde hepsini bir cins, bir dil, bir memleket, bir din yaparak bir araya toplamış olsun? Arap, Fars, Napti, Kıptî, Kürt, Türk, Deylem, Berber v.s. Hind, Sudan ve Rum'dan İslâm olanların Kur'an-ı Kerim'i ayni dil ile okudukları meydanda apaçık durmaktadır.

Şu anlatılan çeşitli milletlerin hepsi Allah'a çok şükür bir tek millet olmuştur. Bütün peygamberlere salât ve selâm olsun. Peygamberlerin yücesi Muhammed (S.A.V.) Efendimizin hak peygamber olduğu sabit ol-

---

(143) Daniel: 11, 31-45

muş, hem doğru yoldan sapıcı, hem de saptırıcı bulunan papazlarınızın yalanları da artık böylece apaçık ortaya çıkmıştır.

Bu ise ancak resullerin ve nebilerin önderi bulunan Muhammed (S.A.V.) Efendimizin alâmet ve mûcizelerinden bir demeti ve Allahu Taâlâ'nın kendisine vermiş bulunduğu dünya işlerinde züht (144), takva (145), ilim - hikmet (146), bağışlama, vakar (147), yumuşak huyluluk, merhamet, tevâzu, sabır ve kerem (148) gibi güzel huylarına dair vârid olan peygamberlerin müjdelerinden bir kısmıdır.

HZ. MUHAMMED'İN DÜNYEVÎ MUCİZELERİ

Müslümanlık Hicaz, Yemen, Yemame ve Irak'a varıncaya kadar bütün Necid'e sahip olduğu halde, vefatında âile fertlerinin yediği ekmeğe karşı Peygamberimizin zırhı bir yahudide rehin bulunmuştur. (149) Hz. Peygamber köle ve öksüzleri doyurur ve merhametli bir baba gibi bunları kucağına alır gezdirirdi. Eşeğe biner, çarşı - pazara yaya veya atlı olarak gelir, yerde de otu-

---

(144) Dinin yasak ettiği şeylerden sakınıp buyurdukların yerine getirme.

(145) Din işlerine sevgi ve saygı gösterme, dinin gereklerini yerine getirme.

(146) Hakîmlik, bilgi ile adâletin birleşmesinden doğan değerli sıfat.

(147) Ağırbaşlılık.

(148) Asalet, soyluluk, cömertlik.

(149) Bir borcun ödeneceğine teminat olarak, ödenince geri alınmak üzere borçlunun alacaklıya bıraktığı değerli şey.

rurdu. Yemeğini yer, abâ (150) giyer, elbiselerine yamalıklar diker ve ayakkabılarını yamardı. Ne bir köşk yapmış, ne de servet edinmişti. O kadar aç vakitler geçirmiştir ki, karnına taş bağladığı olmuştur. Sabaha kadar ibadet ettiği vâkidir. Geceleri namaz kıldığı esnada sesi ağlayan bir kimsenin iniltisi gibi işitilirdi. Bir Bekârdan daha fazla utangaç idi. Ömründe kızmamış ve hiç yalnız yemek yememişti. Ne kölesini dövmüş, ne bir dilenciyi eli boş döndürmüştür. Melikler kendisinden korktuğu ve önünde kudretli kişiler titrediği halde Ukkaşe'ye, iddia ettiği hakkını alması için vücudunu açmıştır.

Eğer Allahu Taâlâ'nın ezelî hükmünde sizin zannettiğiniz gibi kendisini tam insan ve tam ilâh olarak gönderme takdiri geçseydi kemâl 151) Celâl (152) ve bütün Âdem oğulları üzerine olan fazlından (153) dolayı bu şahıs Muhammed (S.A.V.)den başkası olmazdı.

Hz. Muhammed (S.A.V.) hakkında bütün cihanın bildiği sıfatları (154) işte bunlardır.

Be mağrur herif! Sen Hz. Muhammed (S.A.V.)i ve kitabını inkâr ettiğin halde, Meryem oğlu İsa'nın fazilet ve mûcizesinin doğru olup olmadığını nereden araştıracaksın? Hz. İsa'nın mûcizesini size naklettiler değil mi?

---

(150) Dövme yünden kumaş ve bu kaba kumaştan yapılan uzun, yakasız bir çeşit palto.

(151) Mükemmellik, noksansızlık, tamlık.

(152) Ululuk, büyüklük. Hemen yalnız Allah (C.C.) hakkında kulanılmıştır.

(153) Değer, meziyet, fazilet, erdem

(154) Belgi, belirti.

Şu söylediğim sebepten başka ne tevatür (155) ne de sarih bir şey bulunmaksızın; dünyada İsa'nın mevcut olup olmadığını bilmediğiniz halde görülen rüyayı haber almış ve tasdikine koşmuşsunuzdur. Kur'an-ı Kerim'i inkâr eden kişiye düşen dünyada İsa'nın varlığını inkâr keyfiyetidir. Kur'an'ı, en doğru görüşler tarafından tesbit edildiğinden dolayı inkâr ediyorsa bu konuda Yahudilerin görüşünü kabul ediyor demektir.

YAHUDİLERİN HZ. İSA HAKKINDAKİ İHTİLAFLARI

Sizin iddianıza göre yahudiler bir cemaattir, Hz. İsa onlardandır ve içlerinden çıkmıştır.

Yahudiler Hz. İsa konusunda birbirleriyle ihtilaf içinde bulunuyorlar. Siz de bu mevzuda yahudilere muhalefet ediyorsunuz.

Yahudiler Hz. İsa'yı kırk gün hapsettiklerini zannediyor ve biz kendisini üç günden fazla hapsetmezdik, ancak Rum komutanlarından bir tanesi onu destekliyordu. Çünkü O Tıb sanaatiyle o komutana müdahalede bulunuyor, onu tedavi ediyordu.

Elinizde bulunan İncilde de Hz. İsa'nın Cuma günü sabahleyin yaka-paça yaaklanarak yine aynı günün saat 09.00 unda haça gerildiği yazılmıştır.

Bana, Yahudilerle Hz. İsa'ya dair olan haberlerin neresinde ittifak (156) ebediliğinizi söyler misiniz? Bütün Yahudiler müttefiktirler (157) ki İsa kendilerine ne bir mûcize göstermiş, ne de bunlar bir alâmetini görmüşlerdir.

---

(155) Kuvvetli söylenti.

(156) Bağlaşma, birleşme, uyuşma.

(157) Bağlaşmış, birleşmiş, anlaşmış, fikirce beraber olan.

Ancak iddia ettiklerine göre bir gün İsa uçmuş, bunlar tutmak istediklerinden, kendilerinden birisi arkasından uçarak İsa'dan daha yükseğe çıkmış, üzerine idrarını yapmış ve yere düşmüştür. Elinizde bulunan İncilde yahudiler İsa'ya, «bize ne mûcize gösterirsin ki sana inanalım» dediler. Hz. İsa onlara «şu Beyt-i Mukaddesi yıkın ben onu size üç günde yapayım» dedi diye bir haber, yerine getirilmiş bir istek olarak zikrolunuyor. Halbuki Yahudiler eğer bunun bir mûcizesini bilselerdi, niçin zikretmiyeceklerdi? Eğer İsa kendilerine bir mûcize gösterseydi, onu zikrederlerdi.

Yine sizin İnciliniz Hz. İsa'nın, «yahudiler geldiler bir mûcize idtediler. Kendisi bunları anlayıp, fâcir (158) ve habis (159) olan kabile mûcize istiyor. Biz onu vermiyeceğiz» dediği yazılıdır. Yine İncilde İsa çarmıhda iken yahudilerin «eğer sen İsa isen kendini kurtar, sana iman edelim» diye mûcize istediler. İsa yapmadı şeklinde bir ifade yer almaktadır.

Be zavallı, eğer sen Kur'an'ı inkâr edersen, Meryem oğlu İsa'nın mûcize ve faziletlerinden hiç birini doğru olarak bilemezsin. Bu konuda gerek sizin, gerek yahudilerin verdiği haberlere güvenilmez. Çünkü bu konuda siz biribirinize muhalefet ediyorsunuz; O'nun bütün işlerinde kati olmayan bilginiz vardır. Bir de bütün yahudiler ittifak etmişlerdir ki, İsa sizin kendisine nisbet ettiğiniz «Uluhiyyet» davasında hiç bulunmamıştır.

Yahudiler arasında bu konuda pek çok ihtilaf vardır; bu da, onların İsa hakkındaki haberlerin hiç birinde kesin bir bilgiye sahip olmadıklarını gösterir.

---

(158) Fena huylu, günahkâr, ayyaş, sefih, yalancı.

(159) Kötü, alçak, pis, soysuz.

YAHUDİLERİN HZ. İSA'YA İFTİRALARI

Çünkü bunlardan bazıları İsa'nın kendilerinden bir adam olduğunu anne ve babasını bildiklerini -Allah'-dan bulsunlar- hâşâ zina sonucu doğmuş bir çocuk olduğunu söylemişlerdir! Babasının Romalı «Bendir» adında biri olduğunu, annesinin ise tellâk olup, Meryem diye çağrıldığını ve Bendir'i bir gün Meryem'in döşeğinde bulan kocası kendisini terkeredek oğlunu da inkâr ettiğini haber vermişlerdir. Yahudilerden bazıları da bu sözleri inkâr ile İsa'nın babası, Meryem'in kocası olan Yahûda'nın oğlu Yusuf'tur demişlerdir.

Piç! diye şöhret almasına sebep ise, İsa bir gün kendi öğretmeni olan «Yeşu b. Rahba» ve diğer havârilerle yolda beraber iken kendi ailesinden bir kadın yanına gelip, fazlası ile bunları meth-ü sena ettiğinden Yeşu bunun durumunu öğrenmek arzusuyla «güzel kadındır» demiş: İsa da «eğer gözlerinde duman olmasaydı» diye cevap verdiği için Yeşu İsa'ya, «kendine gel, göz ile zina ediyorsun?» diye bağırmış ve pek fazla öfkelendiğinden, Beyt-i Mukaddes'e dönerek ismini haram kıldığı (aforoz), kendisini lânetlediği bile olmuş.

Yine iddianıza göre İsa bazı Romalı kumandanlara çatmış, tabiblik mesleğine karışarak bununla yahudilere karşı kuvvet kazanmıştır. İşte bu zamandan itibaren yahudiler, kral Tiyadiyos'un yanında İsa'yı kötülemeye başlamışlardır. Kendisi dahi Tevrat'ın hükmüne muhalefetle, bazı yerlerini kabul ve bazı yerlerini reddetmiş, sonunda başına gelecekler gelmiştir.

YAHUDİLERİN HZ. İSA'YA BABA NİSBET ETMELERİ

Yahudilerin bu konudaki ihtilafından birisi de İsa'-

nın babasına, Yahûda'nın oğlu marangoz Yusuf veya demirci Yusuf idi demelerini siz ise, «Yakub'un oğlu Yusuf» diyor ve bazınız dahi «Heli oğlu Yusuf» adını veriyorsunuz.

Meryem oğlu İsa hakkında yahudilerin verdiği haberler de işte meydandadır. Bunların bu konudaki çekişmelerinin çokluğu bir yana, bâri söylediğiniz şeylerden birinde sizinle uyuşmuş bir mezhep olsun göster. Siz dahi İsa'nın verdiği haberler hususunda pek çok ihtilaf içindesiniz ve mezhebiniz bile herhangi bir husus yahudilerle ayni fikirde değildir.

Yukarıda açıklandığı üzere yahudiler İsa'yı tuttukları zaman kırk gün hapsetmişlerdir. İncil'lerinizde ise, «İsa yakalandığı gün haça çıkarılmıştır» diye yazılıdır. Allahu Taâlâ'nın, peygamberlerin yücesi olan Muhammed (S.A.V.) Efendimizi gönderdiği zamandan, şu zamana kadar, hepiniz bu konuda şüphe içinde bulunuyor ve zanna uymaktan başka bir şey bilmiyorsunuz. Peygamberimiz Efendimiz hazretleri, İsa (A.S.)nın kendine has alâmetleri bulunduğuna şahitlik etmiş, mûcizelerini de haber vermiştir.

Dâlâlet (160) bataklığına saplanmış bulunan papazlarınız, Peygamberlerin yücesi Efendimiz'e söyüp sayacakları, aleyhinde türlü yalanlar uyduracaklarına, İsa (A.S.) hakkında yahudilerin sözlerini düşünmeli, söyme ve yalanın fena insanlardan başka bir kimseyi razı etmeyeceğini, iyi kimselerin ağzına böyle sözlerin yakışmayacağını bilmeliydiler.

Biz müslümanlar, İsa hakkında yahudilerin söyledikleri sözlerle, Muhammed (S.A.V.) hakkında sapık pa-

(160) Doğru yoldan sapma.

pazlarızın söylediği sözleri yan yana getirmek suretiyle hepinizin Allah'ın melekler ve bütün insanların gazabını hak etmiş olduğunu gördük.

Ayrıca Tevrat, İncil Zebur ve peygamberlerin haberlerinden hikaye etmiş olduğunuz şeylerin hiç birisinde sizi tasdik edemeyiz. Çünkü hepinizin Allah'a karşı kibirlendiğiniz ve peygamberleri hakkında yalanlar söylediğiniz meydana çıkmıştır. O halde kitaplara bozukluklar karıştırmadığınıza asla emniyet olunmaz. Bunun böyle olduğunu ne sizden, ne de yahudilerden hiç kimse inkâr edemez.

YAHUDİLER DE TEVRAT'IN DEĞİŞTİRİLDİĞİNİ SÖYLÜYORLAR

İsa'dan sonra ve Kayserler zamanında Tevrat'ın onüç yerini değiştirmek için yetmiş kâhin'in (161) müttefikân toplandıklarını yahudiler itiraf ediyorlar. Allah'ın kitabının her hangi bir yerini bozmaya razı olan bir kimsenin, daha nice yerlerini değiştirmediğine nasıl inanılabilir?

Yine yahudiler itiraf ediyorlar ki, kendilerinden olduklarını idda ettikleri Sâmiriye mezhebi, bozukluğu açıkça görülebilecek surette Tevrat'ı değiştirmiştir. Sâmiriler ise aynı iddiayı diğerleri için ileri sürmektedir. İki taraf da iddialarında doğru olabilirler. O halde yahudi mezheplerinin bu iddialarına karşı artık Tevratın neresine itimat edilebilir?.

Başkalarını bir tarafa bırakalım, kendi kendileri

---

(161) Gaipten haber vermek, iddiasında bulunan kimse, Falcı. Eski Mısırlılarla Hintli'lerin rûhâni reisleri.

aleyhine bu konuda şahitlik etmeleri bizim için kâfidir. Tevratı yahudilerin tahrif ettiklerini siz dahi iddia ediyor ve Âdem (A.S.)ın tarihinden 1200 sene kadarını azalttıklarını söylüyorsunuz. İşte bu hallere göre Tevrat'ın tahrife uğramamış olduğuna inatçılardan başka kimse inanmaz.

Peygamberler ta İsa zamanına kadar Tevrat'la hükmederlerdi. Peygamberler bâtıla karşı korunmuşlardır; bu ise müslümanların bu hususta söylediklerini hükümsüz kılar. Kur'an-ı Kerim'deki «(ve dedik ki) «İncil sahipleri Allah'ın indirdiği (hükümler)le hükmetsinler. Kim *Allah'ın indirdiği (ahkâm) ile hükmetmezse fasıkların tâ kendileridir»* (162) âyeti, sözümüze uygun düşüyor derseniz derim ki:

Bu konuda iki türlü cevap vardır. Birisi, olabilir ki *peygamberlere* Tevrat'ın doğru olan yerleri vahiy suretiyle bildirilirdi. İkincisi, bunların hükmettikleri şeylerin hepsi doğrudur. Ancak siz, «Tevrat'ın bütünüyle hükmederlerdi» demiyorsunuz. Tevrat'da hükmettikleri yerler ise belli olmadığı için «Tevrat'ın bütünüyle» demek doğru olamaz, hükümleri dahi size fayda vermez. Halbuki Tevrat'ın bozulma ve değiştirilmeye tabi tutulduğu zaman dahi kat'i olarak belli değildir. Mümkündür ki değiştirme, Peygamberler ve İsa (A.S.)dan sonra meydana gelmiştir.

Ayrıca elinizde bulunan İncil'in dört kişi tarafından yazılmış dört muhtelif kitap olması ve bunların da değişikliğe uğramış bulunması mümkündür.

Bir de Tevrat'da o kadar yalanlar, alçakça tahrifler, çirkin küfürler ve kocakarı masalları olan uydur-

---

(162) el-Mâide, 47.

malar vardır ki, bunlar senin kendini hıristiyan çocuğu sayman, hıristiyanlığa inanmaktan utanman ve yine kendini suçtan kurtarman için kâfidir.

TEVRAT'IN LUT (A.S.)A İFTİRALARI

Meselâ Lût Peygamber (A.S.) hakkında yazılmıştır ki, Lût (A.S.) evinden çıkarak kızları ile bir mağaraya yerleşti. Küçük kızı büyüğüne» babamız artık ihtiyar oldu, soy almak için haydi kendisi ile yatalım» dedi. Önce küçüğü, sonra büyüğü yattılar. Ertesi gece yine böyle yattılar. Babalarından Maob ve Amon adındaki çocuklara hamile oldular.

Hz. Lût (A.S.), Allah tarafından peygamber olarak gönderildiği halde kendisini Allahu Taâlâ'nın böyle fuhuş ve zinaya atması yakışır mı?

Yine Tevrat'ta vardır ki, Hz. Yakub (A.S.) orada yerleştiği zaman büyük oğlu bulunan Rubil gidip babasının câriyesiyle yatmıştır. İşte bu Tevrat'ın sözü olup sonra diyor ki; «sen yüzünün üstüne süründün. Benim yatağıma girdiğin için seni fazla hisseden mahrum edeceğim.» Bu, şu demektir: Olarca miras kanununa göre en büyük oğlu mirasda iki hisse alıp küçükleri birer alırdı. Hz. Yakup oğlu Rubil'i anlatılan hareketinden dolayı mirasta diğer kardeşlerine üstün tutmamıştır.

Yine Tevrat'ta: «Yakup'un oğlu Yahûda,, oğlunun hanımı Tamar ile zina etmiştir» diye geçmektedir:

Bu kadın Yahûda'nın iki oğlunun karısı olup, biri biri arkasından ölmüşlerdir. Yahûda bunu babası evine iade edip, üçüncü oğlu bulunan Şiblâ büyüdüğü za-

bın sonundaki «hırsızlık etmeyiniz ve yalan söylemeyiniz, insan kardeşine karşı günah işlemez» sözü ile kuvvetlendirmişlerdir. Buradaki kardeş sözünden maksat ancak «yahudiler» dir diye yorumlamışlardır ve diğer milletleri istisna etmişlerdir.

Allahu Taâlâ Kur'an-ı Kerim'de bunlardan bahisle: «...... onlar ümmîler hakkında bize karşı (mesûliyyete) bir yol yoktur.» demişler (öyle fikir beslemişlerdir). Onlar Allah'a karşı kendileri de bilip durdukları halde yalan söylerler» (166) buyurmuştur.

Yine Tevrat'ta: «Allahu Taâlâ Yakup'la güreş tutmuş ve Yakup bunu dövmüştür» diye geçmiştir.

Yine Tevrat'ta: «Allah Yahudilere dedi ki, düşmanı görünceye kadar askerlerler arasında boruyu yavaş yavaş öttürünüz. Sonra bütün kuvvetle öttürünüz ki Allah kendilerini işitsin. Düşmanlarının üzerine galip getirsin» diye yazılıdır. Sanki Allahu Taâlâ ancak yüce sesleri işitirmiş!...

Allahu Taâlâ peygamberi lisaniyle kitabında kendisini vasf için şöyle buyurmuştur: «sen sesini yükseltsen (de yükseltmesen de birdir). Çünkü O, gizliyi de, gizlinin daha gizlisini de bilir» (167)

Yine Tevrat'ta: «Allahu Taâlâ İsrail oğullarına Şam'a gitmelerini emrettiği zaman kendileriyle beraber gideceğini vaad etmiştir. Sefer esnasında beğenmesi için zatına şöyle bir kubbe yapmalarını söylemiştir. Sonra Hz. Musa, «yarabbi bu sert başlı millet vaad ettiğin gibi kendileriyle beraber sen gitmedikçe Şam'a

---

(166) Âlu İmran, 75.
(167) Tâ-hâ, 7.

gitmezler» demiştir. Allah, «peki bana bir kubbe yapınız» demiş. Ve Musa bu kubbeyi yaparak adını (Ahid Kubbesi) koymuş. Allah gökyüzünden inerek kubbe içinde kendileriyle beraber gitmiş, indikleri yerde inmiş ve bindikleri yerde binmiştir. Bu haberin devamı olarak şöyle yazılmıştır: Bunlar kubbe yapmak için topladılkarı malı Musa'nın eliyle sarfetmişlerdi. İş bittikten sonra Musa (A.S.) aleyhinde 1775 batman (168) mal eksik geldiğini iddia etmişler, çalındığını bildirmek için, «bu mal niçin eksildi, sen kendi elinle mi harcadın» diye Musa'ya sormuşlardır.

Bunlara gökten bir ses gelerek bu kadar batman mal «direklerin tâcına ve kaplanmasına harcandı» diye bildirmiş ve bunun üzerine susmuşlardır.

TEVRAT'IN NUH (A.S.) A İFTİRASI

Yine Tevrat'ta: «ve Nuh çiftci olmaya başladı ve bir bağ dikti ve şarabtan içip sarhoş oldu ve çadırının içinde çıplak oldu ve Kenan'ın atası olan Ham, babasının çıplaklığını gördü ve dışarda iki kardeşine söyledi. Ve Sam ile Yafes bir esvab alıp O'nu kendi iki omuzları üzerine koydular ve geri geri gidip babalarının çıplaklığını örttüler ve yüzleri geri olup babalarının çıplaklığını görmediler. Ve Nuh şarabından ayıldı ve küçük oğlunun kendisine yaptığını anladı. Ve dedi, Kenan lanetli olsun» (169) diye yazılmıştır. Tevrat bunlardan başka daha nice kocakarı masalları ve çocuk hikayeleriyle doludur.

---

(168) Miktarı yer yer değişen bir ağırlık ölçüsü.
(169) Tekvin: IX, 20-25.

En garip hallerinizden biri de peygamberlere uymuş olduğunuzu iddia etmekliğinizdir. Halbuki onlar Allah'ın birliğine inanmışlardır. Siz ise Allahu Taâlâ'ya bir insanı ortak koşarak müşrik (170) oluyorsunuz. Onlar sünnetli idiler, siz hitan (171) nedir bilmiyorsunuz. Halbuki Allah diye taptığınız İsa'nın, sünnetli bulunduğunu siz söylüyorsunuz.

Havârilerin on ikisi de sünnetli idiler ve diğer havâriler dahi hepsi sünnetli idiler.

Siz, isimleri geçen peygamberlere ve evliyaya uymayı terkederek sapıklığa dalmış, diğer insanların iftiralarına ve Kostantin'in uydurmalarına güvenmişsiniz.

Yine Tevrat'ta: «bir gün akşam vaktinde Dâvud yatağından kalkıp sarayın damı üzerinde gezerken bir karıyı yıkanmakta olduğu halde damda gördü...... Ve Dâvud adam gönderip o kadın hakkında sual ettiğinde biri bu kadın Orya'nın zevcesidir dedi. Ve Davud adamlar gönderip onu aldı...... Ve sonra kendi evine gitti, ve karı hamile olmakla Davud'a hamile oldum diye haber gönderdi... Ve Davud Orya'ya evine inip ayaklarını yıka dedi. Orya dahi saraydan çıktığında onun ardınca melik tarafından bir atiyye gönderildi. Amma Orya efendisinin bütün hizmetçileriyle sarayın kapısında yatıp kendi evine inmedi diye haber verdiler...... Ve Orya'nın zevcesi kocası Orya'nın vefatını işittiğinde O'nun için matem tuttu. Ve matem geçtikten sonra Davud onu kendi hanesine götürdü o dahi onun zevcesi oldu. Ve merkumeden onun bir oğlu oldu. Lakin Davud'un yap-

---

(170) Allah'a şerik ve ortak koşma.

(171) Sünnet, sünnet etme.

(172) II. Krallar: XI, 2.

tığı bu şey Rabbın katında çirkin idi» (172) cümleleri yer almaktadır.

Hz. Davud'un tavsif edildiği şu sıfatlara bir kere bak da düşün. Kötülük yapan kişiler, şeytanlar bu sözlerden daha alçak sözlerle nitelendirilir mi? Hâşâ! Bu büyük bir sapıklıktır.

Eğer edep ve utanma duygusu engel olmasaydı, meşhur olan o yarlerle o fenalıkların bazısını sana anlatırdım. Ancak şuraya kadar anlatılanlar yeterli olup arta kalan diğer asılsız şeyler ise sence ve bütün insanlarca malûmdur.

İsa'nın annesi Meryem hakkında (Ya'kim)in kızı demeniz şayanı iltifat mıdır? (173) Meryem'in oğlu hakkında ihtilaf ettiğiniz zaman söylediğiniz sözlere ve Meryem'in nişanlısı hakkında verdiğiniz haberlere dahi asla inanılamaz.

YAHUDİLERİN MERYEM VE İSA HAKKINDAKİ BİLGİSİZLİKLERİ

Kiminiz Helî oğlu Yusuf, kiminiz Yakup oğlu Yusuf diyorsunuz. Yahudiler dahi buna Yahûda oğlu Yusuf demişler, bazıları demirci Yusuf, bazıları hayır marangoz Yusuf diye haber vermişlerdir.

İşte Meryem ve oğlu hakkında olan bilgileriniz böyledir. Bütün bunlarla beraber yine bana haber veriniz ki, siz İsa ve annesini nerede kim vasıtasıyla biliyorsunuz?

Bir de Hz. Meryem'e Musa ve Harun'un kız kardeşi gibi inandığımızı bize niçin isnad ediyorsunuz?

---

(173) İlgilenmeye değer.

Bizim hiç şüphemiz yoktur ki, İsa'nın annesi Meryem İmran'ın kızıdır. İmran'ın soyu ise b. Matan, b. Sâduk, b. Âzer...... Ta böylece b. Yahûda b. Yakup b. İshak b. İbrahim el-Halil (A.S.)a kadar varır.

Musa ve Harun'un kızkardeşi olan Meryem ise İmran'ın kızıdır. Bu İmran'ın soyu dahi b. Fâhet, b. Evâ, b. İshak (A.S.) dır.

İsa'nın annesi Yahûda sülalesindendir. Diğer Meryem ise Beyt-i Mukaddes'e hiç gelmemiştir. Ancak kardeşi *Musa ile Mısır'dan çıkmış ve Şerah denilen yerde* vefat etmiştir.

Bu Meryem Tevrat'ta kesin bir şekilde geçtiği üzere yahudilerce peygamberdir. İsa'nın annesi ise onlarca kabahatli görülmüş ve namusu yönünden hakkında dedi kodu yapılmış bir kadındır.

Yahudilerin İsa'nın annesi hakkında nazil olan : «Ey Harun'un kız kardeşi, senin baban kötü bir adam değildi. Anan da iffetsiz bir kadın değildi.» âyetini kitabımızda görmüş veya işitmişizdir. Yahudilerin bu sözü Hz. Meryem'e sövüp saymayı ifade ediyor. Çünkü Harun o zamanda Yahudiler arasında oldukça fena ve günah işlemekle şöhret bulmuş bir kimsenin ismi olduğundan kötü kimseleri Harun'a nispet ederlerdi.

İşte bu âyeti kerimede Harun (A.S.) için, hakkımızda beslediğiniz zannın büyük bir bilgisizlik olduğu ifade edilmektedir. *Çünkü bu Harun ile diğer Harun ara*sında 1640 sene geçmiş bulunduğundan bir kimsenin, iddianıza göre böyle vehmedilmesi (175) nasıl düşünülebilir?

---

(174) Meryem, 28.

(175) Kuruntu, yersiz korku.

Kitabımızda bulunan ikiye, üçe, dörde kadar nikâhın hak olmadığına dair getirdiğiniz deliller ise, nasıl bir huyda olduğunuzu pekâlâ gösteriyor.

Çünkü nikâha dair olan Allah'ın emirlerini bize getiren ve boşanmak için kanunumuzu yapan kimse hakkında akıllı kişilerin hiç bir tenkidi yoktur. Bizim, bunları ve buna benzer olanları kabulümüz aslın sabit oluşundan sonradır. Eğer bu gibi teferruata tenkit gözü ile bakmak istersen haydi gel sana daha başka acayip şeyler göstereyim. Şöyle ki: Bir kimsenin halasını nikâhlamasının kötü bir şey olduğunda bizimle müttefik değil misiniz? İşte Hz. Musa'nın annesi Yuhabit, babası İmran'ın halası. İmran ise müminlerin faziletlilerindendir.

Bir de iki kız kardeşi bir nikâhla birleştirmek bütün dinlerin çirkin gördüğü şeylerdendir. Halbuki israil oğullarının iki kız kardeşi bir arada nikâhla aldıklarını bilmektesiniz. Gözlerine ne olmuş ki, benim kitabımda olan birşeyi görüyor da; kendi kitabında olan daha büyüğünü görmüyorsun!

Sen ise görüyorsun ama yapanlardan razı olduğun ve görenin de onların haklı bulunduğunu söylemesi, onların yaptıklarını tenkit etmekten seni alıkoyar. Kendi kitabımın bana yapmış olduğu kanun hakkında ben de böyleyim. O halde peygamberin hak bulmasına dair haberlerden ibaret olan usule bakmak önce gelir ve işin doğrusu da budur. Haksız yere bana atıp tutman ise, seni kuşatan bilgisizliğindendir. Allah sana akıllar versin.

Anlattığın gibi eğer Allah, kendisine uyulmak ile emredilmiş ise, Hz. Âdem (A.S.) bir kadınla evlenmiş-

tir; Hz. İbrahim (A.S.) bunu bilmiyormuydu da hem evlenmiş, hem câriyeler edinmiştir.

Lut (A.S.) dahi iddianıza göre iki kızı ile yatmış ve kendisinden Moab ve Amon hâmile kalmışlardır. Bu sözünden Allah'a sığınırız.

İsrail oğulları arasında dahi sayısız hanımla evlenmek, iki kız kardeşi birlikte almak vardı. İşte bunların hepsi Tevrat'ta yazılmış olup, onlardan sonra Davud (A.S.) ve Süleyman (A.S.)a kadar olan peygamberler dahi böyle idiler; bunların ne kadar nikâh ettiklerini biliyorsunuz.

Hz. Âdem'in bu sayıyı «bir»e mahsus kılması yaratılışın balşangıcında zaruret olduğu için değil midir?. İşte bu zaruret yüzünden Hz. Âdem (A.S.) kızını oğlu ile nikâhlamıştır.

HIRİSTİYANLARIN TEVRATLA ÂMEL ETMEYİŞLERİ

Senin mezhebince buna uymalı ve bir kimse kendi kız kardeşi ile evlenmelidir. Böyle martavalları kendin söylediğin halde yahudilerin Tevrat'ına muhalefet edenleri ayıplıyorsun. Bir de Tevrat'a harfiyyen inandığını iddia ettiğin halde hükümlerini değiştirerek ve inanç temellerini kökünden yıkarak Tevrat'a muhalefet ediyorsun. Elinizde bulunun Tevrat, kardeş ve kız kardeşin kızlarını nikâhlamayı helâl saydığı halde siz de bizim gibi bunlardan kaçınıyorsunuz.

Tevrat'da Domuz, kan, iç yağı ve bilinen diğer şeylerin yenmesi haram olduğu halde siz bu haramlara karşı gelerek, onları yemek için dişlerinizi değirmen, kursaklarınızı depo etmişsiniz. Kitabımdaki Tevrat ve

İncil'de hak olarak vâdedilen harple ilgili âyeti görünce şaşkınlığa düşmen pek tuhaftır. Tevrat'ın «Âdem oğulları arasında öldürme olayı olmasın, öldüren ve öldürülen cehennemlikti» sözü buna karşıdır. Alahu Taâlâ Hz. Msa'ya bu âyetini gönderdikten sonra Musa, kendisinin düşmanı olan Medyen ahalisi ve İmlâk oğulları ile savaşmayı ve memleketlerine giderek orada bunlarla mücâdele etmeyi nasıl câiz görebilir?. Halbuki bunlar Musa'yı yanlarında bir müddet barındırdıkları için Musa'nın Medyenli'lere iyi hizmet etmesi gerekirdi.

Ey mağrur adam! bil ki, Musa (A.S.)ı sen kötülemiş ve Allah'ına karşı isyankâr göstermişsin. Şüphe yoktur ki, Hz. Musa'nın savaşmasını Allah dilemişse, babaları ve oğlu her ne kadar Medyen ve İmlâk oğullarından bile olsa ancak Allah'ın emrine uyarak bunlarla savaşmıştır. Bunun aksi mümkün olamaz. Çünkü Hz. Musa (A.S.) Allah'ın razı olduğu bir peygamber ve seçtiği bir resulüdür.

Bir de mektubunda, «Sanki nesh senin şeriatinin temellerinden biridir» diyorsun. Sanki Nesh ne Peygamberlerin sünnetlerinde bilinmemiş ve aralarında kullanılmamış, ne de Tevrat'da kesin olarak geçmemiş gibi bunu inkâr ediyorsun.

Elinizde bulunan ve yahudiler'ce de kabul edilmiş olan Tevrat'da Cumartesi günün sabit farzlardan ve dinîn mühim unsurlarından biri bulunduğu yazıldığı halde, Tevrat'ın sonunda Harun (A.S.)a «Cumartesi günü bir yaşını bitirmiş iki koç kes ve bana zeytin yağı ile yoğrulmuş çörek bağışla» diye emredilmiştir.

Halbuki bunlar boğazlamak, yüzmek, kesmek, hamur yoğurmak ve zeytin yağı ile karıştırarak Bezi yapmak gibi uzun bir iştir.

Bir de Tevrat'da Yuşea itaat etmelerini emrediyor ve sonra Yuşea Eriha ile günlerce savaşmasını ve Cumartesi günü savaşı şiddetlendirerek Eriha'yı başkanlar ve Askerlerle yedi kerre kuşatarak şiddetli savaş etmesini emrediyor. Tevrat'ın apaçık emrinde diyor ki, «Şehri savaş için çevirdikten sonra birden bire hücum etmesinler ve bunu haftanın altı günü yapsınlar dedi. Başkan yedi boru olsun ve mum sandık yanında bulunsun ve haftanın yedinci günü şehri yedi kerre çevirsinler ve Başkanlar boruları çalsınlar.» Nâsih ve Mensuh olan Tevrat'ı bir kerre düşün. Kalb gözü açık olanlara göre gün gibi aşikârdır.

Bana söyle ki, eğer Kur'an-ı Kerim indiirlmezden evvel nesh yok idiyse sünnet'in terkedilmesini ve Cumartesi yortusunun Pazarla değiştirilmesini nasıl normal karşılamışsınız? Halbuki bunlar Tevrat'ın farz kıldığı şeylerdir. Yukarıda geçtiği gibi niçin helâlı haramı ve haramı helâl sayıyorsunuz?.

Elinizde bulunan İncilde İsa Tevrat'a ta'rizan (176) ne için «kim karısını boşarsa ona boş kâğıdını versin denilmiştir. Fakat ben size derim ki zinadan başka bir sebeple karısını boşayan adam onu zâniye eder ve kim boşanmış kadınla evlenirse zina eder.» (177) v.s. gibi sözlerle vaktiyle şöyle denilmiş, böyle denilmiş gibi Tevrat'ın hükmünü nesh ve tebdil ediyor.

Be mağrur adam! Bana söyle ki, bununla beraber İncil'in şeriati nâsih değil, Tevrat'ın şeriatini ancak tamamlayıcıdır demeyi nasıl kabul ediyorsun?. Bu ise değiştirmeye tamamlama adı vererek sözü yerinde kullanmamaktır.

---

(176) Dokunaklı söz söylemek, taş atma, taşlama.
(177) Matta: V, 31-32.

İncil ise Kur'an-ı Kerim'in kendisinden evvelkileri nesh ettiği gibi Tevrat'ın hükmünü nesh ve izâle (178) etmiştir. Bana, kendi milletinizde iyi insanlar bulunduğuna dair olan sözüne ise peh! maşallah, açık ve gizli olarak öğrendiğin ne güzel parlak delillerdir!... Utandırıcı mahiyette olan bu bahsi açmamağa niyyet etmişsem de söz sırası geldiğinden halkı üzerineze güldürmek için bâri birazını söyliyeyim. Şöyleki:

Mâhir ve akıllı kişileriniz, dinlerinde üzerine bina edilir bir esas ve kaynak olacak bir asıl olmadığını gördüklerinden kilise ve kabirlere koydukları vehme düşürü hayaller ve asılsız şeylerle halkın aklını çelmişlerdir.

SAHTEKÂRLIĞIN BU TÜRLÜSÜ

Bunlardan birisi bana tarif edildiğine göre sizin büyük kabristanlarınızın birinde (maşatlık) senenin belli bir gününde size bir perde arkasından Allah'ın elinin görünmelidir! Bunu siz bilirsiniz. Aklına ve doğruluğuna güvendiğim bir kimse bana bunu şöyle anlattı:

Bir Yahudi Endülüs'de sizin başkanlarınızdan biri ile görüşüyormuş. Bir gün bu yahudiye dinini bırakması için demiştir ki, senenin bilinen bir gününde bize Allah'ın elinin görünmesi gibi bir tuhaflığı görmüyor musun?. Yahudi buna demiştir ki, efendim ben şâhitliğime dayanarak bunu kabul ve sözünü tasdik ederim. Sen bunu araştır. Eğer papazların bu zannettikleri şey doğru çıkarsa ben de dinine girerim. Bu sözden o şahıs şüpheye düşer. Elin görüleceği gün yaklaştığı zaman

---

(178) Giderme, giderilme, yok etme.

bu kabristana (maşatlık) cemaatla hareket eder ve yetişemiyeceği bir yere gelir. Papazlar görünen eli öpmek için kendisini yaklaştırırlar. El, perde arkasından görünür görünmez, bu adam eli sımsıkı tutar ve «Vallâhi sahibinin yüzünü görmedikçe bu eli bırakmıyacağım» der.

Derken papazlar bağırarak «Allah'dan kork, seni şimdi yere geçirir ve gökleri başına yıkar, şimdi üzerine yıldırımlar indirir» derler. O adam ise «boş lâfları bırakınız. Ben bu konuda sizin bildiklerinizin doğru veya yalan olduğunu bilmedikçe elimi bundan bırakmıyacağım der. Bunu görenler hep dağılırlar, ancak iki papaz kalarak ona derler ki:

Ne oluyorsun? Sen Baba'nın dîninden mi dönüyorsun?. Bu adam onlara hayır der. Öyle ise bin seneden beri bağlanmış olan bir bağı çözmeyi mi istiyorsun?. Hayır, esteğfirullah, «Ancak bu elin sırrını bilmek isterim» der. Derler ki, «Canım bu el perde arkasında duran bir papazın elidir. Der ki, kendisini görmek isterim, «öyle ise işte sen, işte o» diyerek perde arkasında duran papazı meydana çıkarırlar. Başkan, papazı gördükten sonra elini bırakır ve ordugâhına geri döner.

Artık Yahudi buna efendim dinim hususunda emrin nedir? der o da, «Sen bilirsin ister çık, ister dininde kal, sen serbestsin» der. Yahudi bunu anlayıp, susar. İşte o zamandan itibaren bu âdet terk olunmuştur. Bir de taştan yapma bazı heykeler konmuştur ki, yanında İncil okuduğu zaman bunlar ağlar ve gözlerinden yaşlar akarmış. Bunu bilgili ve cahil herkes görür ve bunlar İncil'i bildikleri için ağlıyor diye inanırlarmış. İşin doğrusu şudur:

Bu heykellerin içinde bulunan pek ince su yolları

su ile dolu bir tuluma arka taraftan bağlı olup, kilise hizmetçileri tulumu sıktıklarında bu su yataklarından geçerek bu heykellerin gözlerinden akar.

Bir de Sicilya vesair yerlerde bir takım putlar yapmışlardır ki, yanlarında İncil okunduğu zaman memelerinden süt çıkarmış.

Bir de demirden bir put ve kandiller ve büyük haçlar havada boşlukta durup, hiç bir şeye dokunmazlarmış.

Bunun böyle durmasının, o yerin bereketinden olduğunu, dînin büyüklüğüne bir delil bulunduğunu ve başkalarında böyle şeyler olmadığını haber veriyorlar.

Bunun sebebi ise işbu boşlukta duran putun alt, üst, ön arka sağ ve sol yönlerindeki duvarlar içine miknatıs taşları konulmasıdır ki, bu taşlar demir'i eşit olarak kendilerine çektiklerinden heykel orta yerde havada durmuştur.

Büyüklerinizden birisi yanında kâfir bulunan bir yahudiden sormuş, yahudiyse bunun bir hileden ibaret olduğunu öğrenip, iyice bildikten sonra demiştir ki, işte havada boşlukta duran demir haç'ı alt tarafında konmuş olan miknatıs taşları tutmaktadır.

Bunu işiten zât bir gün bu yerin boşaltılmasını emrederek gitmiş, yalnız olarak girmiş, yahudilerin birine bir yönden duvarı açmasını emretmiştir. Haç'a karşı olan bir miknatıs bulmuş çıkarmış ve haç bütün bütün dengesini kaybettiği için adamcağız işi anlamış bir daha uğramamak üzere oradan uzaklaşmıştır.

İşte bu olay o zaman ki başşehriniz olan İstanbul'da meydana gelmiştir.

Bir de, Beyt-i Mukaddes'te boşlukta bulunan bir kandili, buluttan bir nurun gelerek herkesin gözü önünde ateşsiz yakmasıdır. Halkı kuruntuya düşürmek için derler ki, iş bu nur oraya Allah tarafından geliyor. Çünkü kendilerince orası İsa'nın gömüldüğü kabrin yeridir. İsa buradan göğe çıkarılmıştır. Bu hal ise göz önünde cereyan ediyor.

BİR BAŞKA UYDURMA

Bunun aslı şudur:

Neft yağ: özel surette yapılıp gayet ince bir tele sürülerek bir yerden bir yere gerilir ve bir ucuna bir fitil yapılır. İşbu telin ilk ucuna ateş gösterilince üzerindeki Neft yağı yanarak iki ucuna kadar gider ve fitili yakar.

Siz de bu şekilde germiş olduğunuz bir ince teli, kubbenin üzerindeki özel yerinden ateşleyip kandili görünmez bir ateşle yakıyorsunuz. Bunun böyle olduğunu sizden bir çoğu el-Melikü'l-Kâmil'in kardeşi el-melikü'l-Muazzam'a haber verdikleri için O, bunu menetmek istemiştir. Bunun yüzünden siz bir çok gelir sağlıyorsunuz. Eğer kaldırırsanız gelir de kalkar diye söylemeleri üzerinde menetmemiştir. Beyt-i Mukaddes'te bulunan emirler (179) bunu biliyor, büyük melike bildiriyorlardı.

Bir de Endülüs'te, bir kilisede yukarıda naklolunduğu şekilde havada boşlukta duran haç gibi bir âvize varmış, ki senin bir gününde bir nur gelerek bunun fitilini yakarmış. O zamanda Endülüs'te bulunan Beni

---

(179) Bir kavmin bir şehrin başı, büyük bir hanedana mensup kimse.

Ümeyye emîrlerinden birine bunu haber verdiklerinde pek tuhafına girmiş, sebebini sorduğunda Afrikalı birisi bunu şöyle anlatmıştır:

Duvara bir ince demir boru koymuşlar ve bunun iplik gibi olan ince ucunu tam âvizenin fitiline karşı çıkarmışlardır. Muayyen günde bu borudaki Neft yağına ateş verdikleri zaman kuvvetli bir şekilde tam boruya paralel olan fitili ile yakarmış.

Bununla beraber bu Afrikalı zat, bunun hilesini, yağını ve âvizenin yukarıda bahsedilen demir haç'ın durduğu gibi durmasının sebebini anlatmıştır.

Adı geçen emîr, bir savaş sırasında bu kiliseye girmiş, âvizenin yanma günü yaklaştığında Afrikalı zâtı çağırarak bunların yaptıklarını görmüş ve pek tuhafına gitmiştir. Emir, Afrikalıdan bunun açıklanmasını istemiş. O da duvardan bir sarı boru çıkarmış ve âvizenin tam üstüne gelen bu tavanda bulunan büyük bir miktanıs taşı çıkarınca âvize yere düşmüştür. bu hileli davranışlarından dolayı emir, orada bulunan papazların cezalandırılmalarını emretmiştir. Bunlardan başka ancak size yakışan ve diğer cahilerin bile inanmıyacağı bu gibi nice bâtıl inançlarınız vardır.

Allah'a hamdolsun ki bu gibi bâtıl inançlardan İslâm'ı temiz kılmıştır.

Cennet'de yemek, içmek gibi v.s. şeylerle vücutların lezzet almasına dair olan sözlerinize itiraz ile bunları inkârınız ancak sizin Allahu Taâlâ'ya, peygamberlerine ve kitaplarına ilimsiz ve delilsiz olarak inadınızdan başka bir şey değildir. Bu konuda inandığınız şeylerin asılsızlığını, peygamberlerin tebliğ metoduna uygun olarak inşaallah aşağıda açıklıyacağım:

Şimdiye kadar yahudilerin elinde duran Tevrat'da ise ne âhiret, ne yeniden dirilme, ne haşr (180) ne de kıyametin hallerine dair herhangi bir şey zikredilmiştir.

Yahudi kitaplarında buna dair demişlerdir ki Musa (A.S.) İsrâil oğulları kendisini büsbütün yalanlar ve taşa tutarlar korkusu ile bu konuda bir şey söylememiştir. Çünkü İsrâil oğulları Allah'a karşı inad ederek Musa (A.S.)nın mûcizelere dair olan davranışlarını noksan görürler ve yaptığı şeyleri kabul etmekten çekinirlerdi.

Ancak gerek İmran'ın oğlu Musa, gerek kendisinden önce gelen peygamberler, umûmî olarak herkese haber vermişlerdir ki, Allahu Taâlâ ne bir şeyden, ne de bir önceki asıldan olmayarak eşyayı yaratıp çıkarmıştır. O halde şüphe yok ki, Allahu Taâlâ, kâdir (181) olduğundan cesetleri yeniden diriltmek ve kıyamet gününde bir araay toplamak O'nun için güç değildir.

Doğru olduklarına dair deliler getirilmiş olan peygamberler, Musa'dan sonra ba's (182) haşr ve kıyamet hallerini bütün halka haber verdikleri için zaruri olarak bunlar bizce de tahakkuk etmiştir.

MAHŞER HAKKINDA

O halde şüphe yoktur ki, ilk nefesleri ile toplanan cesetlerin tad (lezzet) alması mümkün olmayacak şey değil bilâkis olacak şeydir. Doğru olduğuna zaruri deliller getirilen ve Allah tarafından peygamber olarak

---

(180) Ölüleri diriltip, mahşere çıkarma, kıyamet.

(181) Kudret sahibi, kudret, kuvvetli, güçlü. Allah (C.C.)ın bir sıfatıdır.

(182) Yeniden dirilme.

gönderilen zât, bize bunları haber verdiği için bunlar bizce de tahakkuk etmiştir. Çünkü Allahu Taâlâ bizleri yaratarak tabiat ve cevherimizin aslını tertip ettiği, için, nefsimizin cevherine uygun gelen yemek, içmek v.s. den lezzet almak, aklın almıyacağı bir şey değildir. Bunu hiç bir kimse reddedemez. Şüphesizdir ki nefisler, yemek içmekten hoş kokulardan, güzel manzaralardan tad alır. Yine aksine fena şeylerden tiksinir. Duyu organları da bu tadları bünyemize ulaştırmak için birer vasıtadır. Cesedin ise asla hissi yoktur. Ayrıca o cisimler yok olduktan sonra bozulmayarak iâde olunacaktır. Buna Alahu Taâlâ'nın kudreti kâfidir. Cennette bulunan yemek ne ateş ister, ne bozulur, ne pislik olur, ne kan yapılır, ne değişikliğe uğrar, ne de bir daha geçmemek üzere kaybolur. Bu hususta sonsuz kudret ve kuvvet sahibi olan Alahu Taâlâ'nın yüceliğinde asla şüphe yoktur.

Nitekim Allahu Taâlâ Kur'an-ı Kerim'de «ki bunlar baş ağrısına uğratılmıyacakları gibi akılları da giderilmez.» (183) âyeti ile bize bunu haber vermiştir. İş bu cesetlerde karışıklık, kan ve elem bulunmadığı gibi, nefislerde dahi hile, haset, hırs v.s. gibi şu geçici dünyada insanların müptelâ olduğu fenalıklar da bulunmuyacaktır. Nitekim Allahu Taâlâ Kur'an-ı Kerim'de «biz onların göğüslerindeki kini söküp attık (atacağız. Onlar) kardeşler halinde karşı karşıya tahtları üzerindedirler (Tahtlarına dayanarak oturacaklardır)» (184) buyurmaktadır.

Bunlardan ayrı olarak eski Hint kitapları felekler ve burçlarda bir takım suretlerin bulunduğunu, yeryüzünde

---

(183) el-Vâkia, 19.

(184) el-Hıcr, 47.

her ne şekil varsa bunların gökte de aynı olduğunu açıklamışlardır. Bu ise gökyüzünde de yeme, içme, giyinme, nehirler ve ağaçlar olmasını gerektirir.

Bir de şimdiye kadar yahudiler'in elinde bulunan *Tevrat'da Hz. Âdem ve Havva'nın cennetteki ağaçtan* yedikleri ve bundan dolayı oradan çıkarıldıkları yazıldır. Tevrat Âdem hakkında şöyle diyor, Allahu Taâlâ Âdem ile Havva'yı cennet'den çıkardı ki, kendilerinin yaratıldığı yeri imar etsinler. Elinizde bulunan İncilde yazılıdır ki İsa Pesah (185) gecesi havârileriyle yemek yediği vakit bunlara birer kâse şarap vererek dedi ki, «ben bir daha sizinle asla içmiyeceğim; ancak Allah'ın sağında olarak Melekût âleminde siz benimle içeçeksiniz.»

TEVRAT VE İNCİL ARASINDAKİ TENAKUZ

Yine İncil'de İsa havârilerine yaptığı vasiyetlerinde diyor ki, «Allah'ın melekûtunda benim soframdan yesin ve içsinler ve İsrâil Dinînden oniki sülâle üzerine makamıma oturarak hâkim olsunlar.»

Yahudiler de diyor ki, «Eğer Musa (A.S.) size sahrada ekmek yedirdi ise ben size semavi ekmek yedireceğim.» Bununla naîm (186) cenneti kasdedilmiştir. Bunlar ve buna benzer nice şeyler senin küfrünü ve kitabındakini inkâr ettiğini gösterir.

İslâm Dîninin kılıçla, zor kullanarak yayıldığını, hı-

---

(185) Yahudilerin, Nisan'ın ilk haftasında icra edilen, Mısır'dan çıkışı hatırlatan büyük bayram.

(186) Bollukta yaşayış, Cennet'in bir adı.

ristiyan dinînin ise ne şiddet, ne de kılınç zoru ile neşredilmediğine dair olan sözlerine gelince önce kendi tarihçilerinizin bu konuda yazdıklarından haberin yok. Çünkü dinînizin ilk neşri yahudilerle yaptığınız savaştan ileri gelmiştir. Yahudileri ateşlerde yakıyor, denizlerde boğuyor, ihanet ve hakaretin her türlüsünü reva görüyordunuz. Eğer böyle yapmamış olsaydınız, yahudiler sizin eserinizi bırakmazdı. Çünkü hükümet kendilerinde idi. Sizin iddianıza göre Alah'ınızı yahudiler öldürdüler! Kendisinden sonra oniki havâri ile yetmiş müjdeciden kimse kalmamış ve bunlar ise korkularından kaçmışlardı.

Ancak dinînizi, emirlerini rapdederek ve vurup öldürmeyi de hoş görerek ayakta tutuyorsunuz. O zaman da âsi oluyorsunuz. Hâla da İncilinizin emirlerine karşı gelerek amel etmektesiniz.

Ayrıca bundan yüz çevirerek eğer İslâmı ayıplamak için bu sözü söylüyorsan, sen İmran'ın oğlu Musa ve Nûn oğlu Yûşa ile bunlardan önce ve sonra gelen peygamberleri de ayıplamış olursun. Çünkü bunlar memleketlerine karşı gelen âsi milletlerle savaşmışlar ve baş kıldıranlarla yerlerinde boğaz bozağa gelmişlerdir. Nitekim Tevrat bize bunları açıklıyor. Şöyle ki, Dâvud (A.S.) Câlut'la ve Süleyman (A.S.) kâfirlerle savaşmışlardır.

Halbuki Tevrat bunların dinlerini kötülememiştir. Savaşmak Allah'ın kanunundan sayılır, hakkı tutanların sapıklarla savaşması âdet ise, işte bu kanuna uymuş ve bununla hareket etmiş oluyoruz. O halde bu halimiz bize ayıp değil, aksine iyilik sayılır. Bundan dolayı senin bu konuda bizi ayıplaman kendine ait olur; bâri söylemeseydin.

HIRİSTİYANLAR İNCİL'E BİLE UYMUYORLAR

İşte elinizdeki İncil'iniz, senin dediğin gibi alçak gönüllülüğün ve sulhun korunmasını açık olarak söylüyor ve diyor ki, «eğer bir kimse yanağına vurursa diğerini çevir», eğer birisi sana hakaret ederse, ağız kavgası yapma, Kıyamete kadar öldürmek ve kavga etmekten uzak bulunuz, «bir kimse elbiseni almak isterse abânı da ver, «bir kimse sana bir mil (187) yürümek emrederse beraber iki mil yürü», «bir kimse senden isterse ver», «bir kimse senden borç isterse geri durma», «Düşmanlarınızı canlandırınız. Size lânet edenleri siz takdis ediniz, size kin tutanlara siz iyilik ediniz», «Sizi kovan ve rezil edenlere siz dua ediniz.» Bununla beraber sizin vurup öldürmeye hırslı insanların en azgını olduğunuzu söylemeye lüzum yoktur.

Zulûmle, dünyanın dört bir bucağına el atarak insanları, öldürüyor, mallarını zorla ellerinden alıyor, bunu saadetin en doğru sebebi sayıyor ve Allah'a yaklaşmanın en emin yolu sanıyorsunuz. Halbuki İncil'iniz şu hallerinizi size yasaklamış ve düşmanlarınıza teslim olmanızı emretmiştir.

Allah'ın haram kıldığı şeyleri helâl kılan kimse, Allah'a, kitaplarına ve emirlerine küfredenlerin en azgını olur.

Biz ise kitabımızı bize savaşı vâcib kıldığından yaratıcımız olan Allah'ımızın emrine uyarak velileri ve dinin yardımcısı, yarattıkları üzerine hakkını almak için ayağa kalkmış kimseleriz ve şimdi de şehit, veli ve

---

(187) Yer yer uzunluğu değişen bir uzaklık ölçü birimi.

âziz (188)lerden olmuşuzdur. Açık mûcizeler ve kat'î delillerle münazara ederek üstün ahlâka çağırırız ve fenalıklarından sakındırırız. Bir kimseyi ne insana, ne kadınlara ibadet etmeye çağırırız; ne de zannınızca yahudilerin türlü işkenceler ettikleri kimseye (189) ibadet ederiz. Yer nerede, gök nerede?, Duman nerede, Altın nerede?. Dinimizde hakikat güneşi daima parlamıştır, sizinkinde ise, Kıyamete kadar kaybolup gitmiştir.

Hz. Muhammed (S.A.V.) Efendimiz hazretlerine «Padişah» tı diyenlerin bulunmadığı size gizli değildir ki, «Dinini kendi tebasına zorla kabul ettirdi» densin. Mal sahibi değil ki, halkı dinine girdirmek için malına dayandı desinler. Ancak hepsi peygamberliğinin doğru olduğuna delâlet eden, eşi görülmemiş haber ve mûcizelerle gelerek kavmine putları kırdırtmış, heykelleri kaldırtmış, yalnız bir Allah (C.C.) a ibadet ettirmiş, iyilikle emrederek, kötülükten sakındırmıştır.

Ayrıca kendisine Allahu Taâlâ bugüne kadar bâki kalan Kur'an-ı Kerim'i vermiştir. Geçmiş Peygamberlerin âyetleri de kendileriyle birlikte gitmiş ve Allah (C.C.) hiç birine özellikle bir âyeti ebedileştirme hakkı vermemiştir.

Allahu Taâlâ, âlemi kendisine davet etmesi için Hz. Muhammed (S.A.V.)'i gönderdiği zaman pek az kimse şirkten (190) ve kötülükten kaçınarak hayra koşmuşlardı. Hz. Muhammed (S.A.V.)'e kavmi gelerek kendisine ve O'na uyanlara zulmetmişlerdir. Taşlamak, döğmek,

---

(188) Sevgide üstün tutulan, ermiş, eren.

(189) Hz. sa (A.S.)

(190) Müşriklik, Allah'a şerik, ortak koşma Allah'dan başka bir Allah bulunduğuna inanma.

koğmak, işkence etmek v.s. gibi eziyetlerde bulunmuşlardır,. Hz. Peygamber (S.A.V.) bu şekilde on sene kadar Allah'ın emrini açıklamak için uğraşmış, saklanıp gizlenmeyerek milletinin eziyetlerine sabır ve tahammül göstermiştir.

Bir gün Hz. Peygamber (S.A.V.) beraberinde ashabından biriyle Kâbe'de iken bunlardan bir kaçı gelmişler, «sen bizim Allah'ımıza söğüyor ve dinimize lânet ediyormuşsun» demişler. Birisi Hz. Peygamber (S.A.V.)in yakasına sarılarak üzerine yüklendiği zaman Hz. Peygamber (S.A.V.), «evet böyle diyen benim» buyurmuştur. Bu sırada yanındaki sahabi, «Rabbim Allah'tır ve kimseyi ona ortak koşmam» diyen adamı öldürecek misiniz? diye bağırarak üzerine atılmıştır.

Peygamber (S.A.V.) Efendimiz hiç bir şeyden korkmaksızın ve hiç bir şeyi kendisine bekçi yapmaksızın Allah'ın yeryüzünde olan dinini yaymış ve ashabını kılavuz yıldız ve karanlığı gideren fener haline getirmiştir.

HIRİSTİYANLARIN HZ. İSA HAKKINDA BİR BAŞKA İFTİRASI

Siz ise İncil'de yazmışsınız ki, İsa (A.S.) yahûdilerin kendisini dost etmek için geldiklerini hissettiği zaman, «şimdi korkuyorum, Baba ne diyeyim, beni bundan kurtar» demiştir. İddianıza göre Hz. İsa yakalandığı zaman yahudi kumandanları, «sen Yes'u musun, sen İsa mısın» diye sormuşlar, İsa ise «siz böyle söylüyorsunuz» demiş.

Yakalamak için aradıkları zaman bahçıvan, İsa'yı bir gübre köfesinin altına saklamıştır v.s. gibi bir ta-

kım kıskançların uydurduğu düzme yahudi rivayetini sizden bazıları da uygun görmüştür.

Eşiya bile sahifelerinde, Arabın bozguna uğrayacağını, Bedir vak'asında ileri gelenlerin öldürüleceğini haber vererek demiştir ki, (Beyadır)ı tepeledikleri gibi milletleri tepeleyecekler ve arabın müşrikleri felâket görecek ve bozguna uğrayacaktır.

Bir de İsa İncil'inde havârilerine diyor ki, «ben sizi gönderdiğim zaman yanınızda azık ve ayakkabınız yoktu, bunlar size zarar verdiler mi? Yoksa bir şeyiniz eksildi mi?». Onlar «hayır» dediler. İsa bunlara dedi ki, «şimdi ise azığı olmayan azık alsın. Kılıcı olmayan elbisesini satsın kılıç alsın» Muhammed (S.A.V.)-in kılıçla gönderileceğini bildiği için savaşmayı yasaklamışken dönüp kılıç satın almalarını emretmiştir. Pek çok yerde buna benzer kılıçlardan bahsedildiği vardır.

Sizin dininiz olan Hıristiyanlığı Kostantin zor kullanarak ve imparatorluğu sayesinde neşretmiştir. İsa (A.S.) nın getirdiği din ise, kendinden sonra müntesipleri zayıf olduklarından kırk seneden fazla yaşamamıştır. Yukarıda da açıklandığı gibi sonradan bozulmuştur. Peygamberlerin en yücesi olan Hz. Muhammed (S.A.V.)e bir gün müşriklerden birisi okunu atmış, sahabeden biri buna kendini siper edince, ok gelmiş vücuduna girmiş ve o sahabi vefat etmiştir. Düşmanlar ok atmaya başlayınca (İbnu Harşe) Hz. Peygamber (S.A.V.)in üzerine atılarak siper olmuş ve onun vücudu yaralanmıştır.

Bu haller sizin İncil'inizde yazdığınız gibi değildir. Çünkü Hz. İsa'yı çevirdikleri zaman dostları korkup darmadağın olmuşlardır. İnkâr etmiyeceğine dair ye-

min eden Petrus, horoz ötmezden önce üç kere inkâr etmiş ve İsa'yı tanımadığına yemin etmiştir.

Halbuki sizin iddianıza göre İsa bunun hakkında, «yeryüzünde çözdükleri gökte çözülecek ve yeryüzünde bağladıkları gökte bağlanacaktır» demiştir. İsa'nın Petrus hakkında bu sözü söyledikten sonra, diğer havârilerine dahi böyle söylediğini haksız yere iddia ediyorsunuz. Bundan biraz sonra ise bütün havâriler, yine sizin haksız iddianıza göre kaçarak İsa'yı düşmanlarına teslim etmişlerdir.

HIRİSTİYANLARIN İSA HAKKINDA BİR BAŞKA İFTİRASI

Be mağrur adam! İsa hakkındaki pek çok muhtelif sözleriniz ve münazaa (191) larınızla hepiniz İsa'nın Allah olduğunu, yeryüzüne, Âdem (A.S.)in hatâsından âlemi kurtarmak için indiğini, yahudilere gâlip gelmeniz için imdadınıza yetiştiğini iddia ediyorsunuz. Halbuki bunları, büyük peygamberleri ve yakınları bulunan seçkin kişiler vasıtasıyla yapması, Allah'ın eşsizliğine ve büyüklüğüne daha çok yakışırdı.

Niçin Allah, yüce şerefinden ve muhkem izzetinden bir takım belâlara ve sağın solun ayıpladığı çukura düşürülüyor?

Niçin kadınların karnına giriyor, kanlarla gıdalanıyor? Pis kokular ve fena hallerle rahimlerde bekliyor? Nihayet anesi kendini doğuruyor, emziriyor, memeden kesiyor ve terbiye ediyor. Annesi O'na doğru olmasını

---

(191) Ağız kavgası, çekişme.

emretmiş, fenalıklardan yasaklamış, bayram yerlerine götürerek âyinleri göstermiş. Ne zaman ki büyümüş, erginlik çağına gelmiş...... kendisini bilmiş. Kendine gelen vahiyleri insanlara bildirmeye başlayınca yahudiler kavga ederek darılmışlar ve içlerinden koğmuşlar, öldürmeğe niyet etmişlerdir. Yahudilerin bu işlerinden usandığı zaman, saklanmak için duvar arkalarına sığınmış, saklamalarını ve yerini aslâ söylememelerini arkadaşlarına emretmiş, yahudiler kendisini aradıkları halde böylece bir müddet saklı kalmış, nihayet kendi havarisi bulunan Yahûda kılavuzluk ederek düşmanlarına göstermiş ve felâket ağlarına düşürmüştür. Yahudilerin elinde işkence içinde kalmış ve bunların yaptıkları büyük fenalıkları iyi ve ettikleri şiddetli hayinlikleri hoş görmüşlerdir. İstedikleri gibi hâyinliği yaptıktan sonra kendisini yarattığını zannettikleri bir yere götürmüşler ve «kendi bitirdi» dedikleri haçını sırtlatmışlar ve halka teşhir için arkasına kırmızı bir kaftan giydirmişlerdir ki, iddianızca bunun ağacını da yaratmıştı.

Hz. İsa'yı kendi ısıttığı güneşe karşı durdurmuşlardır. Canı boğazına geldiği zaman kendi akıttığı sudan bir içim istemiş. Yahudiler türlü belâları başına yağdırdıkları zaman haçı üzerinde, «Allah'ım, Allah'ım» diye bağırmış ve hayırsızlar arasında asılı (salb) kalmıştır. Sonra canı çıkmış, cesedi kaldırılmış, kabre konularak yok edilmiş ve iddianıza göre ezelî ilâh kaybolup gitmiştir.

Üç gün sonra bu yerden çıkmış, belâlar gördükten sonra eski haline dönmüş ve sizin de buna hasretiniz kalmış. Allahu Taâlâ'ya revâ görülen cinayetle günah

iki kat olmuş, yahudilerin tasallutu (192) büyümüş, inkâr edenler hürmeti terk ederek, hakkında küfre girmiş ve pek az kimse inanmıştır.

Bu nasıl tersine bir fikir ve hoş karşılanmayacak bir görüştür ki, ancak bunaklar, himmeti noksan, fikri karanlık ve canını zahmete sokanlar ve kulları arasında güçlük çıkaranlardan südur edebilir.

Hakikaten böyle hal şu Allah'lık için pek büyük bir eksiklik olup, O'nun nurunu giderir ve bâtıl olduğuna dair düşmanlarının dillerine fırsat verir. Bu nerede, biz müslümanların inancı neredediir? Allahu Taâlâ hazretlerini cisimleri sıfatıyla muttasıf âfet ve acılara düçar olmaktan berî (193) kılarız. Allah, İsa (A.S.) yı büyük peygamber olmak üzere göndermiş ve düşman elleriyle inanet ve türlü belâlara musallat olmaktan korumak suretiyle kendi yanına yükseltmiştir.

Sizden biri adaların birinde dünyaya gelerek dinleri tanımamış ve insanla karışmamış bir kimseye, «senin bir Allah'ın vardır, seni yarattı, meydana getirdi, kendisi senin gibi bir adamdır, sümkürür, tükürür, acıkır, doyar, soyunur, giyinir, uyur, uyanır, günlerden şikâyet eder. Senin gibi, kendisi gibi insanlar buğz ederek kendisini döğdüler ve zindana attılar. Saçlarını yolduktan ve yüzüne tokatlar vurduktan sonra çarmıha gererek öldürdüler. Can vermek kendisine güç geldi. Nihayet ölülere katıldı» diye haber verseydi, Allah'-

---

(192) Musallah olma, sataşma, başına ekşime.

(193). Sâlim, kurtulmuş, temiz.

lığı tasdik şöyle dursun, böyle bir Allahın mevcudiyetini itiraftan çekinir ve buna kul olmaktan yüz çevirirdi. Böyle belâlardan sâlim olduğu için de nefsini bu Allah'dan (!) daha üstün sayardı.

Allah'ım, «bizi doğru yola, kendilerine nimet verdiklerinin yoluna ilet, gazaba uğrayanların ve sapıkların yoluna değil» (194). Âmin.

---

(194) el-Fâtha, 5-7.

İÇİNDEKİLER